

Kurtuluş Yok Tek Başına!

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Ağustos '95, Sayı:27, Fiyatı:20 000 TL

Düzenin TİS saldırısı devam ediyor.

İhanet Çemberini Kır!

KAVGAYI YÜKSELT!

- Geride kalan eylemlerin başarısızlığına bakıp, edilgenliğe düşmek çözüm değil, teslimiyet olacaktır. 200 bine yakın bir kitleyi alana toplayan Türk-İş'in çağrısı değildir. Aksine, Türk-İş'i bu çağrıyı yapmayı zorlayan yüzbinlerce işçinin mücadele kararlılığı olmuştur.

Kızıl Bayrak

5 Ağustos'un Ardından

5 Ağustos Ankara eylemi, kendisini önceleyen sürecin iki önemli olgusu üzerine yükselmektedir. Birincisi, sermaye iktidarı 700 bin işçiyi ilgilendiren TİS döneminde, sıfır sözleşme başta olmak üzere işçi sınıfına yönelik bir dizi yeni saldırıyı gündeme getirmişti. Son bir buçuk yıl içinde önemli saldırılarla yüzyüze kalmış, önemli hak kayıplarına uğramış olan işçi sınıfı, girilen süreçte yeni bir saldırı dalgasıyla yüzyüzedi. Tüm bu sermaye saldırılarına karşı işçi sınıfı cephesinden anlamlı bir karşı koyuş örgütlenememiş, sermayenin uysal ve maharetli uşakları olan sendika bürokratlarının hareket üzerindeki çürütücü denetimi bir türlü kırılmamıştı. Yeni TİS sürecinde de benzer bir tablo sözkonusuydu. Ne var ki, sermaye iktidarı işçi sınıfının önüne komik

Devamı 3. Sayfada...

iki yüz bine yakın bir işçi kitle 5 Ağustos'ta miting alanındaydı. Ancak kamu işçileriyle adeta alay eden sermayeye karşı tüm hınç ve mücadele isteğine rağmen 5 Ağustos bir hava boşaltma eylemi olmanın ötesine gidemedi. 3 Ocak soylarlığı ve 20 Temmuz ihanetinden sonra bir kez daha hain Türk-İş bürokrasisi, işçi sınıfını kendi denetimi altında tutmayı başardı. Miting pasif ve kemalist-soven bir atmosferde geçti.

Bunda en büyük etken, Türk-İş bürokratlarının 26 Kasım'dan da ders çıkararak, eylemi kendi denetimlerine almak için yaptıkları hazırlıklar ve aldıkları önlemler olmuştur. Daha mitingi önceleyen süreçte, sendika şubelerinde ve otobüslerde yapılan müdahalelerle eylemi kendi gerici hakimiyeti altına almaya çalışan hainler; "Provokasyona gelmeyin. Belirlenen sloganların ve pankartların dışında herhangi bir (devrimci) etkinliğe izin vermeyin." türü telkin ve tehditleri yoğun bir tarzda devreye soktular. Sendika bürokrasinin sermaye iktidarı ile elele vererek, eylemliliği boğmak için başvurduğu bu girişimler

Devamı 3. Sayfada...

“Basın özgürlüğü sınırsız değildir”in 87. Yıldönümü Kutlanıyor

Gazeteciler Cemiyeti, 24 Temmuz'da basında sansürün kaldırılışının 87. yılının kutlanacağını ilan etti. Sanılmasın ki ülkede 87 yıldır “basın özgürlüğü” var. İşin özü şu ki sermaye devleti ve onun mehmetchik medyasının “cemiyeti” T. Çiller'in ifadesiyle “basın özgürlüğü sınırsız değildir”in 87. yıldönümünü kutluyor.

Kapitalist Türk devletinin sömürücü ve sömürgeci egemenliğini sürdürebilmek için, bu egemenliğe koştur bir koyu karanlık sağlaması da gerekiyor. Her türlü özgürlüğün egemenlerin çıkarlarının gerektirdiği kadarıyla sınırlandırılması, ezilenlerin de seslerini duyurabilecekleri çatlakların derhal kapatılması, burjuva “basın özgürlüğünün” sınırlarını belirliyor. Öyle ki, kendisine sadece emekçi sınıfları nasıl biraz daha usturuplu sömürebileceklerinin yollarını göstermekten başka bir şey yapmayan burjuva demokrat ya da reformist yazarlara bile tahamül göstermekte zorlanılıyor. Hikmet Çetinkaya ya da Oktay Ekşi gibi burjuva aydını yazarların bile “Sansür olmadığı bir aldatmacadır.” tarzı serzenişlerini tam da bu bağlamda incelemek gerekir.

Kitle iletişim araçları, insanlığın düşünsel birikimini kitlelere yaymak açısından objektif bir olumluluk taşır. Bu objektif olumluluk, egemenliğini sürdürebilmek için

belirlediği politikalar doğrultusunda toplumsal yaşamı yönlendirebilecek insan malzemesine ihtiyaç duyan burjuvazinin, düzenini rahatça sürdürebilmesinin önünde önemli bir engeldir. Bu nedenle kitle iletişimi ya ele geçirilmek, ya da susturulmak zorundadır. Basında tekelleşme, tam da bu yolla “doğal sansür”ün uygulanabilmesini ve onun ötesinde, tekeli sermayenin doğrudan denetiminde olan devletin resmi borazanlığının doğallaşmasını sağlamıştır. Bugün “lotarya” medyası, bizzat parçası olduğu tekelci devletin ve doğal olarak onun militarist yönetim aygıtı MGK'nın ağzından konuşmakta, yazıp çizdikleriyle sermaye devletine önemli bir payanda olabilmektedir.

Medya gibi kitleleri neredeyse sınırsız etkileyebilme gücüne sahip bir kuruma Türk devleti, elbette “özel bir önem” vermekte, buralara trilyonluk krediler, teşvikler akıtmaktadır. Ne var ki bu kredi ve teşviklerden yararlanabilmenin kilit bir koşulu vardır; **“Yayınlarında devlete (yani onun temsil ettiği verili toplumsal düzene) karşı gelmemiş olmak.”** diğer bir deyişle **burjuva devlete uşaklık etmek.** Bu yolla “devletçi” burjuva basın ile devrimci ya da yurtsever muhalif basın arasında, birincisinin lehine bir eşitsizlik yaratılır. Bununla da kalınmaz,

“devletçi” basına maliye bürokrasisi alanında gösterilen müsamahalar ayyuka çıkar. Tersine, maliyenin ve mali polisin tüm olanakları seferber edilerek devrimci basın üzerinde sıkı bir denetim oluşturulur. En küçük bir açık bulduğunda en acımasız bir biçimde buralara yüklenilir. Uygulanabilecek bir cezai müeyyide varsa, bunun azami limiti uygulanır. İndirim, erteleme gibi haklardan yararlanılmaz. Maliye bürokrasisinin cenderesine alınan düzene muhalif devrimci ve yurtsever basın çökmek yerine, gelişmeye devam ettiğinde bu kez sansür daha fütursuzca kullanılır. Burjuva yasalara dahi sığmayan faşist sansürlerle susturulmaya çalışılır. Çünkü devrimci basın, bir toplumsal zemine oturmakta, politik bir ihtiyaca cevap vermektedir. Son tahlilde, devrimci ve yurtsever basının varlık koşulları, burjuva medyanınki gibi iktisadi değil, toplumsaldır. Bu toplumsal varoluş, ezilenlerin, sömürü düzeninin devamından hiç bir çıkarı bulunmayanların, dolayısıyla düzen düşmanlarının savaş zeminidir. Tam da bu yüzden, sorun devrimci basının susturulması olduğunda, sermaye devleti artık vahşi yüzünü gizleme ihtiyacı duymamaktadır: Yayınları toplatmakta ve yaktırmaktadır. Yayınevlerini basmakta, yağmalamakta ve

kapatmaktadır. Muhalif yazarları ve basın çalışanlarını gözaltına almakta, işkenceden geçirerek zindanlara atmakta ya da hunharca katletmektedir. Bunları yapabilmek için üzerinde durduğu yasal zemin, mahkemeleri, siyasi polisi yetersiz kaldığında, kontr-gerillasını devreye sokmaktadır. Örneğin T. Çiller **“Özgür Ülke gazetesi susturulmalıdır!”** dedikten üç gün sonra gazete kontr-gerilla tarafından bombalanmıştır. Gerçekten de “demokrasilerde” çareler tükenmemektedir. Tabi ki, burjuvazinin çıkarına ve onun bekası için!...

Sermaye düzeninin sansür saldırısını devreye sokmasının temel nedenlerinden biri de düşünceye karşı düşüncüyle mücadele etmekteki acizliğidir. Mehmetçik medya tarafından Kürt ulusuna karşı yürütülen kirli savaşı desteklemek için, burjuva-demokrat toplumlar arasında bile geri bir şovenizm temelinde faşist kampanyalar açılırken, Kürt ulusunun meşru mücadelesini ve sömürgeci Türk devletine başkaldırısını savunan basın, barbarca yöntemlerle susturulmaya çabalanmaktadır. Savaşa karşı halkların kardeşliğini savunmak, sermayeye karşı emeği savunmak, işkenceye karşı insanlık onurunu savunmak suç sayılmaktadır. Sömürgeci sermaye düzeninin ideolojik yapısının zayıflığı

ve çarpıklığı açığa çıkıp teşhir oldukça saldırganlığı da artmaktadır.

Uygulanan sansürün diğer bir özelliği de pratikte yazılanın içeriğinden bağımsız olarak, doğrudan, devrimci ve yurtsever basını hedef almasıdır. Örneğin “lotarya” basınında çıkan bir yazı olduğu gibi alınıp yurtsever basında yayınlanmaya kalkıldığında, sansürlenilmektedir. Ahmet Altan'ın “Atakürt” yazısı Milliyet gazetesini toplatmaya yetmemiş, ancak Yeni Politika'da aynen yayınlandığında, “bölücülük” propagandası yaptığı gerekçesiyle derhal toplatılmıştır. Açık ki sansür, devrimci ve yurtsever basını sindirmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Fakat faşist sermaye devleti tüm bu saldırganlığına rağmen devrimci basını yine de teslim alamamaktadır. Genelde tüm devrimci basın, özelde de komünist basın faşist devletin saldırılarını etkisizleştirecek, boşa çıkaracak yöntemleri ustalıkla yaratabilmektedir. Devrimci basına bu gücü veren tarihsel haklılığı ve meşruluğundan başka bir şey değildir. Tarihsel olarak ömrünü tüketmiş bir düzen olan kapitalizmin, zorbalıkla ayakta tutulma çabası karşısında gücünü, nüfusun ezilen yığınlarından alan devrimci ve yurtsever basının ayakta kalabilmesi elbette anlaşılabilir ve bir o kadar da doğaldır.

İşte Sermaye Diktatörlüğünün Basın Özgürlüğü:

1995 başından beri;

- Gazetemiz Kızıl Bayrak 12 sayı yayınlandı. (14-26) Birisi DGM, diğeri Sulh Ceza Mahkemelerinden iki kez olmak üzere tüm sayılarımız toplandı.
- Merkez büromuzdan 16, Adana, Ankara, İzmir ve Gebze bürolarımızdan 4'er olmak üzere 32 çalışan ve arkadaşımız defalarca gözaltına alındılar. Çalışanlarımızın 7'si çeşitli gerekçelerle tutuklanarak cezaevlerine konular.
- Adana büromuz ayda en az üç kez olmak üzere defalarca basıldı. Arşiv, afiş, fotoğraf vb. malzemelerimize zorbaca el kondu. Toplatılmış ya da toplatılmamış tüm gazetelerimiz, özel sayılarımız talan edildi. Bu büromuz çalışanları ve bir çok misafirimiz defalarca gözaltına alındılar.
- Ankara büromuz '95 Ocak boyunca üç kez basıldı ve Özgür Ülke'yle dayanışma eylemlerimiz bahane gösterilerek talan edildi. Temsilcimiz tutuklandı.

- İzmir büromuz çalışanı Ahmet Subaşı, Buca cezaevinde açlık grevi yapan tutsaklarla dayanışma eylemi sırasında, Temmuz sonunda, cezaevi önünde, gözaltına alınarak tutuklandı. Çalışanımız halen Buca Cezaevinde tutulmaktadır.
- Yazı İşleri Müdürümüz Kadri Teymur Sakarya Cezaevinde 41 gün, Ankara Temsilcimiz Yeter Yalçıntaş Ankara Merkez Kapalı ve Bayrampaşa Cezaevlerinde 92 gün olmak üzere, 7 çalışanımız toplam 183 gün sermaye devletinin cezaevlerinde tutsak kaldılar. Yazı İşleri Müdürümüz Kadri Teymur, 1 Mayıs öncesi afişlememiz sırasında, bir çalışanımız ile birlikte, izinsiz afiş astıkları gerekçesiyle Kadıköy iskele meydanında kafasına silah dayanarak gözaltına alındı. Teymur daha sonra Sakarya Cezaevine gönderildi ve ikinci celsede de serbest bırakılmadı. Burjuva hukukunun sınırlarına bile sığmayan bu durum avukatlarımızın

- itirazlarıyla kerhen “düzeltildi”. Arkadaşlarımız 2.5'ar milyon TL ile kefaletle serbest bırakıldılar.
- Bu süre içinde gözaltına alınan tüm çalışanlarımız kaba dayak başta olmak üzere çeşitli işkencelere tabi tutuldular. Tüm bunlara karşı tavrımız tavizsiz ve blok bir direnme çizgisi oldu. Girdiğimiz her karakol ve işkencehaneyi katliam çetelerine dar ederek dışarı çıktık.
- '95 1 Mayıs'ının devrimci gösterilerine katılan Kızıl Bayrak korteji üst aratmama tavrı geliştirmişti. Diğer devrimci gruplara göre küçük bir kortej oluşturan Kızıl Bayrak, alana **“Gazi'yi Unutma! Üstünü Aratma! Pankartı Bırakma!”** sloganı ile girmişti. Gazetemiz kortejinin üst aratmama tavrı ile karşılaşan polis kortejimize saldırdı ve cevabını komünist açık alan çalışanlarımızdan aynı sertlikle aldı. Kızıl Bayrak korteji alana dövüşerek, hiç kayıp vermeden ve pankart, bayrak, döviz vs.

kaptırmadan girdi. Çatışma sırasında ağır yaralanan bir arkadaşımız, gelen ambulansın polis dışarı atılarak, kontrollü bir şekilde alandan çıkartıldı. Arkadaşımızın tedavisi 2 hafta sürdü.

- Yoldaşımız komünist devrimci Atilla Geridönmez, '95 Nisan ayı başında İzmir'de kaçırıldı ve katledilmek istendi. Bu girişime karşı direnerek yanıt veren ve 5 günlük ağır işkencelerden sonra bırakılan Atilla, hala vücudunda işkence izlerini taşıyor ve sağ kolu çalışmıyor.

Tüm bunlara rağmen hızımız kesilmedi. Daha da hızlandık! Kinimiz azalmadı. Daha da bilindik! Zayıflamadık. Güçlendik! Yayılmamızı engelleyemediler. Şimdi yeni kavganın başındayız! Susturulmadık. Sesimiz şimdi daha gür!

**Şimdi Kızıl Bayrak Daha Yüksekte Dalgalanıyor, Dalgalanacak!
Kızıl Bayrak Yükselinecek!
Sosyalizm Kazanacak!**

İhanet Çemberini Kır! KAVGAYI YÜKSELT!

Baş Sayfadan Devam...

büyük ölçüde başarılı olmuştur. Bu olgunun kaynağında ise devrimci hareketin işçi sınıfının geniş bir kesimini ilgilendiren TİS sürecine ilgisizliği ve Türk-İş eylem programına müdahalesizliği yatmaktadır. 5 Ağustos'u önceleyen eylemlerde komünistler dışında hiç bir devrimci grup politik bir yapı olarak etkin bir faaliyet örgütlenme çabasına girmedir.

Devrimci müdahalenin zayıflığıyla dolaysız bağlantılı bir diğer temel olumsuzluk sınıf bilinçli işçilerin kendi öncü rollerini oynayamaması olmuştur. Eylemlere iyi hazırlanılmadığı gibi, tek tük istisnalar dışında sendika bürokrasisinin denetiminin dışına çıkan bir inisiyatif de gösterilemedi.

Kısacası 5 Ağustos mitinginde alan büyük ölçüde sendika bürokrasisine ve onunla ittifak halinde hareket eden reformistlere kaldı. Tüm güçlerini alana yığarak binlerle ifade edilen bir kitleye ulaşan İP, yürüttüğü şoven ve kemalist propaganda faaliyetiyle Türk-İş bürokrasisiyle tam bir işbirliği sergiledi.

Türk Metal'den ve gerici-faşist işçilerden özenle seçilen görevlilerin Türk bayrağı taşınması ve devrimci faaliyetin engellenmesi doğrultusundaki çabaları, işçilerden cılız da olsa yükselen onurlu seslere rağmen belirgin bir başarı sağladı. İşçi sınıfının geniş kitleleri, devrimcilerin tecrit edilmek istenmelerine, faşist ve gerici görevlilerin fiziki saldırıya varan engellemelerine seyirci kaldı.

Ancak geniş işçi kitleleri tüm geriliğine ve sendika bürokrasisine tabiyetine rağmen, gerçekte politik ve öncü müdahaleye açık olduğunu, devrimci bir müdahalenin yapılabildiği sınırlı yerlerde düzen karşıtı slogan ve şarlara sahip çıkarak gösterdi.

İşçi sınıfı içerisindeki öncü ve mücadeleci bir kesimin varlığı ise 8 Ağustos iş bırakma eyleminde gözler önüne serildi. Nicellik olarak dar, ancak politik düzey olarak nispeten ileri sınırlı bir

kitle sokağa çıkarak Kadıköy ve Aksaray eylemini politik bir havada gerçekleştirdi. Eyleme katılımın düşüklüğünün başlıca nedeni, Türk-İş'in işçileri işyerlerine hapsedme taktiği olmuştur. Bu eylemin diğer bir olumlu yanı, sınırlı da olsa kamu emekçilerinin desteğini alabilmesidir.

Mitingin tümüyle sendika bürokrasisinin egemenliğinde kalmasından, 8 Ağustos iş bırakma eyleminin de büyük ölçüde sönük geçmesinden cesaret alan sermaye iktidarı, bugün Türk-İş'in eylem programının ardından TİS'lerde en ufak bir taviz vermeyeceğini beyan edebilmektedir. Türk-İş ise bu açık başarısızlığa rağmen, 200 bin'e yakın bir kitleyi alana toplayarak kendi denetiminde tutabilmeyi kendi hanesine bir başarı olarak yazıyor. Yeni ihanetlerin hesabını, 5 Ağustos ey-

lemine Türk-İş'in güç gösterisi olarak lanse edilmesi üzerinde kuruyor.

Buna izin vermeyelim. İhanet çemberini kıralım, kavgayı yükseltelim! TİS süreci bitmediği gibi, militan bir mücadeleyle ve etkin eylem biçimleriyle sermayenin saldırılarını geri püskürtmek olanağına da sahibiz. Yeter ki, bize ihanet dayatan sendika bürokrasisinin güdümünden çıkalım. Bu hain güruhun sermaye devletiyle elele üzerimizde oynadığı oyuna bir son verelim. Bunun için birleşelim. Son eylemlerde de sınıfın en canlı kesimi ol-

duğunu kanıtlayan Tuzla Deri, Ambarlar, Polisan, Aras, İpragaz vb.'lerdeki direnişçi işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltelim, devrimci ve komünistlerle elele verelim.

Unutmayalım ki, karşıımızda iktisadi ve siyasi cephelerden tüm çalışan ve ezilen kesimlere saldıran sermaye durmaktadır. Bu topyekün saldırıyı geriletmek için kendimizi topluözleşme pazarlıklarıyla sınırlandıramayız. Bunalımın faturasını kapitalistler ödemelidir. Devlet terörüne, Kürdistan'daki kirli savaşa, baskı ve zulme artık bir dur demeliyiz. Etkin-militan eylem biçimleri ve politik taleplerle bizzat bu iğrenç sermaye düzeninin karşısına dikilmeliyiz.

Umutsuzluğa düşmek için hiç bir neden yoktur. Geride kalan eylemlerin başarısızlığına bakıp, edilgenliğe düşmek çözüm değil, teslimiyet olacaktır. 200 bine yakın bir kitleyi alana toplayan Türk-İş'in çağrısı değildir. Aksine, Türk-İş'i bu çağrıyı yapmayı zorlayan yüzbinlerce işçinin mücadelesine kararlılığı olmuştur. Öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerin önünde, sınıfta yaygın ve yoğun bir tarzda var olan bu mücadele isteğini ve dinamiklerini militan eylem kanallarına aktarma görevi durmaktadır. Her mevzi direniş işçi sınıfının genel-militan ve politik eylemin bir basamağı, bir sıçrama tahtası olarak ele alınmalıdır. İşçi sınıfı burada mücadelenin içerisinde eğitilmeli, daha büyük kavgalara hazırlanmalıdır.

Kızıl Bayrak

5 Ağustos'un Ardından

Baş Sayfadan Devam...

bir ücret zammı önerisiyle gelince, sendika bürokrasisi açısından, görüntüyü kurtarmak, sınıfın tepkilerini yumuşatabilmek amacıyla bazı çıkışlar yapmak zorunlu hale gelmişti.

5 Ağustos Ankara eylemini önceleyen sürecin bir başka önemli özelliği de ha sözkonusuydu. Bu süreçte Gazi direnişi başta olmak üzere emekçi semtlerinde gerek kitlelilik ve gerekse de militanlık açısından son derece önemli eylemlilikler yaşanmıştı. Bu aynı dönemde kamu emekçileri de mücadele sahnesindeki yerlerini almışlar, bir dizi önemli eylemlilik gerçekleştirmişlerdir.

Sendika bürokratları, 5 ve 8 Ağustos eylem kararlarını kuşkusuz ki bir hava boşaltma operasyonu olarak gündeme getirdiler. Ama işçilerde biriken tepki ve eylem isteğinin düzeyine, kent yoksullarının ve kamu emekçilerinin eylemli dayanışmasına ve devrimci hareketin müdahalesinin etkinliğine bağlı olarak, bu operasyon boşa çıkarılabilir, eylem sınıf hareketinde yaşanarak bir sıçramanın göstergesi olabilir.

Bütün kitleliliğine, alana yayılan öfke dalgasına karşın, ne yazık ki 5 Ağustos eylemi, yeni bir 3 Ocak ve 20 Temmuz olma kaderini aşabilmiş değildir. Sendika bürokrasisi eylemi kendi denetimi altında tutmayı başarabilmiş, alana militan-devrimci bir havanın hakim olmasının önüne geçebilmiştir. Böyle bir sonucun oluşmasını koşullayan pek çok neden vardır.

Sendika bürokrasisinin kendi amacı doğrultusunda eyleme önemli bir hazırlık yaptığı, tüm organizasyonu bu amaca uygun düşecek şekilde inceden inceye planladığı açıktır. Mücadelenin son derece geri düzeyde seyrettiği, dolayısıyla büyük ölçüde sendika bürokrasisinin denetiminde olan taşra işçileri özel bir organizasyonla yığınsal olarak Ankara'ya getirilmişlerdir. Alanın hakim noktalarına bu işçiler yerleştirilmiştir. Sendika bürokrasisi eylemi yönetmek ve

denetlemek için önemli bir kolluk gücü oluşturmuştur vb. Bunun yanısıra KÇSKK yöneticilerinin kendi tabanlarını eyleme getirmek doğrultusunda herhangi bir çaba içerisine girmemesi, bu kesimlerin eyleme katılımının son derece sınırlı kalması, eylemin politik niteliği üzerinde olumsuz bir rol oynamıştır. Ayrıca gerek hazırlık, gerekse katılım planında devrimci hareketin eyleme müdahalesinin zayıf kalması, sendika bürokrasisinin eylem üzerindeki denetimini kolaylaştırmıştır.

Ne var ki tüm bu etkenler, kendi başına ya da toplam olarak, ortaya çıkan tablonun açıklanmasında yeterli değildir. 5 Ağustos eyleminin, bu kapsamda çok daha temel başka bazı sonuçları vardır.

İşçi sınıfının sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalayabilmesi, militan bir genel eylemlilik sürecine girebilmesi, bir dizi yerel ya da bölgesel mücadele deneyimini biriktirmiş olmasıyla çok yakından ilgilidir. 5 Ağustos eylemi, tıpkı 3 Ocak ve 20 Temmuz gibi, işçi sınıfının henüz bu tür bir ön hazırlığa sahip olmadığını ortaya koymuştur. Aras Kargo, Polisan türü direnişler yetkinleştirilip yaygınlaştırılmadığı, tekil ve mevzi eylemler sermaye iktidarı ile dışarıya bir mücadele alanları haline dönüştürülemediği ölçüde, sendika bürokrasisinin denetimini parçalayabilmek, militan-genel bir direniş örgütleyebilmek imkansız değilse bile oldukça zordur. Bu nedenle komünistler politik çabalarını tek tek direnişlerin militanlaştırılması, bu direnişlerin bölgesel direnişlere dönüştürülmesi hedefinde özel bir ısrarla yoğunlaştırabilmelidirler. Militan ve politik bir işçi hareketliliğinin yaratılması, militan bir genel eylemin örgütlenmesi, çok büyük ölçüde burada, mevzi direnişlerin militanlaştırılması çabasında alınacak mesafeye bağlıdır.

İhanet Sebekesi Türk-İş

Görevini Yaptı

Yoldaşlar! İZGİMLİĞİ...

Şimdi Komünistlere Daha Fazla İş Düşüyor!

(...)
Yoldaşla birlikte korteji aramıza alıp kuşlamaya başlamıştık. "Kırmızı Savaş Son! Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!," "İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!" yazılı kuşlarımız, yürüyüş boyunca atılan ilk ve tek kuşlardı ve büyük bir ilgiyle alınıp okunmaya başlandı. Kimi zaman kitlenin içinden, kimi zaman da kenarından kuşlamaya devam ediyordum. Arkamdan bir kaç işçi konuşuyor; "Aa, bak şu havaya birşeyler atıyor. Yakala, tut, okuyalım!". Başka bir iki ses (daha sonra anladım ki; bunlar sendikacı kortej görevlileri); "Bölücü şey atıyor. Yakalayın bölücüyü!" diye bağırdılar. Üzerime yönelip kolumdan tuttular. Hep bir ağızdan; "Sen kimsin? Neden bölücü şeyler atıyorsun? Çık, uzaklaş burdan!" diyerek yumruk ve tekme savurmaya başladılar. Bu arada yoldaşı kaybetmişim. Böyle bir tepkiyle karşılaşacağımı önden kestiremediğim için afalladım. Sağıma soluma yönelen tekme ve yumrukları karşılamaya çalışıyordum. Kısa sürede kendimi toparlayıp, bir iki adım geri çıktım. Yüksek bir ses tonuyla; "Ben devrimciyim! Ne yapıyorsunuz? Ben, sizin haklarınızı savunuyorum!" diyerek bağırdım. Hışımla üzerime gelen görevliler oldukları yere çakılırken, ne olduğunu anlamak ve muhtemel bir iki darbe de indirmek için yönelen bir grup işçi de duraladı. Pürdikkat beni ve tavırlarımı izliyorlardı. Bir yandan gözlerim diğer yoldaşı ararken, bir yandan da propagandaya devam ediyordum; "Neden bana saldırıyorsunuz? Biz devrimciler sizin hakkınızı savunuyoruz! Neden bizden uzak duruyorsunuz?". Yoldaşı gözden kaybetmişim. Etrafta sivil polisler cirit atmaya başlamışlardı ve görevlilerle konuşuyorlardı. Kontrollü bir şekilde oradan ayrıldım. Bu süre boyunca, durumu tahlil edememenin yarattığı bir moral bozukluğu yaşadım. Sömürgeci sermaye devletinin ve onun işçi sınıfı içindeki uşaklarının yoğun şovenist propagandasının, işçileri oldukça etkilediğini düşündüm. Görevlerimizin ağırlığını daha bir yakıcılıkla hissettim. Kızılay meydanında toplanan yoldaşları bulmak üzere alana girdim.

Komünistler olarak, işçi sınıfını devrimci-
leştirmek anlamında omuzlarımıza daha fazla yük bindiği bilincime kazınmıştı. Şimdi, faşist devlete ve onun uşaklarına olan sınıf kinim iyice bilenmiş bir şekilde, sözlü propagandayla bildiri dağıtıyorduk; "Kahrolsun Sermaye İktidarı!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

"İşçiler Karar Verir"

(...)
5 Ağustos günü yapılacak miting için, tüm hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Ben de yapılan plana göre, özel sayı dağıtımında görev alacaktım.

Özel sayıları dağıtırken bunların sınıf dayanışması bildirileri olduğunu söylüyordum. Genelde işçiler ilgiyle bildirilerimizi alıyor ve okuyordu. Hatta, bazı kortejlerde her işçi ısrarla birtane alıyordu. Fakat özellikle Türk bayraklı kortejlerdeki bazı gerici sendika görevlileriyle geri bilinçli işçilerden tepkiler de alıyorduk. Kimi işçiler bildiriyi önce alıyor; ben arkamı dönünce yere atıyorlardı.

Kortejin birine girerken o an için ummadığım bir tepkiyle karşılaştım. İşçilere bildiri dağıtmamam için kortej görevlisi sert bir ses tonuyla "Bu kortejde bildiri dağıtmayacaksınız!" diye tehdit etti. Ben de aynı sertlikle "Buna sen değil, işçiler karar verir. Kararlarını ise bildiriyi alıp almama şeklinde bana iletirler." dedim. Ve hızla korteje girerek bildirileri dağıtmaya başladım. Birçok işçi bildirilerimizi alarak bu gericilere hak ettikleri yanıtı verdiler.

TÜRK-İŞ'in "Emeğe Saygı Mitingi" 200 bine yakın işçi ve emekçinin katılımıyla, TÜRK-İŞ'in belirlediği sınırlar içinde ve politik düzeyi oldukça geri bir havada gerçekleşti.

İşçilerde, onbinlerce sınıf kardeşi ile birlikte olmanın verdiği kendine güven ve coşku, fakat öte yandan içinde bulundukları ekonomik sıkıcaştan kurtulmanın yolunu görememenin yarattığı bir huzursuzluk, güvensizlik hissediliyordu. Bununla birlikte, alternatif tek güç olarak gözükten TÜRK-İŞ'in politikalarına ve denetimine-inisiyatifine objektif olarak tam bir tabiiyet vardı.

TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar, miting öncesi yaptığı hazırlıkla hemen tüm kortejlerin önüne Türk bayrağı kondu. İşçilere de yaygın bir şekilde Türk bayrağı ve şapka dağıttı. Türk bayrağı ile sınıfın geri kesim-
lerindeki şovenist bilinç somutlaş-
tırıldı. Bayram Meral, miting son-
larına doğru "Ankara misket havası" eşliğinde, görevini en iyi şekilde yapmanın verdiği keyifle, durduğu yerde oynuyordu. Ayrıca miting sonununda B.Meral'ı arayan Ankara Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar,

yürüyüş ve miting boyunca herhangi bir olay çıkmadığından, (yani düzeni ve kolluk güçlerini hedef alan bir durum yaşanmamasından) dolayı B.Meral'e teşekkür etti.

Sendika bürokratları için miting, emeğe saygı mitingi değil; adeta emeğe, emekçilere "ihamet" mitingi oldu. İşçilerin öfkesi ve kini bir kez daha TÜRK-İŞ tarafından hükümet-düzen partilerine yöneltildi ve sermaye iktidarı bu vesileyle güçlü bir şekilde perdelendi. "Zam, Zulüm, İşkence. İşte DYP/CHP!", "Hükümet İstifa! Tansu Amerika'ya!", "Hükümet Şaşır! Sabrımızı Taşırdı!"... şiarlarıyla öfke düzene değil hükümete yöneltildi. Sermaye devletinin şovenist politikaları, misak-ı milli (anti bölücülük) adı altında; 'barış ve demokrasi istiyoruz' eksenli bir bulamaçla, bir tür sosyal şovenizmle

tamamlandı. İşleyen bir sosyal demokrasi hayali kitlelerin bilincine ekildi. CHP'ye, 'işsizlik sigortası, iş güvencesi yasa tasarısı nerede kaldı?' denilerek, hükümetin "sol" kanadı, sosyal demokrat bir hatta davet edildi.

Ancak tüm bunların, bu ihametçi kuşatmanın ardında bir tek gerçek yatıyordu: İşçi sınıfının giderek artan "genel eylem" isteği ve kararlılığı. TÜRK-İŞ bu kararlılığı görmüş ve 26 Kasım eylemindeki bozgunu bir daha yaşamamak için iyi bir hazırlıkla eylemi örgütlemeye girişmişti. Bilindiği gibi 26 Kasım Ankara yürüyüşünde işçilerin meclise yürüme kararlılığı karşısında yatıştırıcı olmaya çalışan Meral "Satılmış Başkan!" sloganları ile bozuk para ve pet şişe yağmuruna tutulmuştu. Düzenin arsız % 5.4 zam teklifinin de kıskırtmasıyla işçi sınıfının alanlara bu kez daha öfkeli ve kararlı bir şekilde çıkacağını hesaplayan

TÜRK-İŞ, 5 Ağustos eylemini bir hava boşaltma operasyonuna dönüştürmek için etkin bir hazırlıkla alana çıktı. Ülkenin dört bir yanından sınıf kardeşleriyle buluşarak öfkelerini haykırmaya gelen işçiler, daha otobüslerden inmeden TÜRK-İŞ'in özel olarak seçilmiş ve çoğu Türk Metalli faşistlerden oluş-

muş "güvenlik görevlileri" tarafından "taşkınlık yapılmaması gerektiği, bunun ekonomik temelli bir hak arama eylemi olduğu" propagandası ve yer yer tehditleriyle karşılandılar. Barışçıl eylem ve eylem disiplini adı altında mitingden TÜRK-İŞ'in tam denetiminde geçmesin diye işlemek için özel bir çaba harcadı. İşçilerin öfke ve eylem isteğiyle dolu olduklarını, fakat sendikal sınırları aşan bir örgütlenme ve önderlik zaafiyetinin olduğu ortadadır. İşte TÜRK-İŞ bürokratları bu öfkeyi soğutmak ve düzenin kanallarına yeniden akıtmak için sınıfı alanlara çıkardılar. Miting için Kızılay alanını vermeyen Ankara valiliği fiilen Kızılay'a yürüyen işçilere engel olmayı denemiş gibi yaptı. TÜRK-İŞ yönetimiyle güya tartışma çıktı. Yasağa rağmen Kızılay'a yürünmüş gibi bir görüntü

Birleşik, Militan Direnişi Örgütleyelim!

Komünistlerce 5 Ağustos mitinginde dağıtılan bildiriden...

(...)

İşçiler, Emekçiler;

TİS görüşmelerinde aylardır işçileri oyalayan, HAVAŞ işçilerinin mücadelesine kayıtsız kalan ve sonrasında sözleşmesinin altına imza atan TÜRK-İŞ bürokratları, şimdi tabanın basıncıyla eylem kararları almak zorunda kaldılar. Sendika bürokratlarının amacı bellidir, onlar, dışı şatafatlı, içi ise boş olan göstermelik eylemler ile işçilerin öfkesini yatıştırmaya, hedefini saptırmaya, kendi gücüne güvenini sarsmaya çalışacaklar. Bu yolla da, uşaklığını yaptıkları sermayenin yeni saldırıları için yolu düzlemiş olacaklar.

Ama hain bürokratların bu hesapları, öncü işçiler için, eylemlerin pasif kalmanın, geride durmanın gerekçesi yapılamaz. Dövüşmeden yenilgiyi kabul etmenin bahanesi yapılamaz. Sendika bürokratlarının, geride tabanın basıncıyla aldıkları eylem kararları önemli bir fırsattır. Bu fırsatı, militan, kitlesele bir genel eylemin kaldırıcı olarak kullanmalıyız. Sermayenin saldırıları karşısında çaresiz değiliz. Aciz değiliz. Güçlü olan biziz. Sendika bürokratlarının örmeye çalıştığı barikatları aşabiliriz. Yeter ki kararlılıkla öne atılalım. Kafamızdaki kişisel hesapları, korku ve kuşku barikatlarını yıkalım.

Eylemde inisiyatif, önderliği kendi ellerimize alalım. Sınıfın gücünü fabrikalarda, tabanda örgütleyelim. Sendikalı sendikasız en geniş işçi, emekçi kitleleri militan eylemlere seferber etmek için çalışalım.

8 Ağustos'ta yeni bir 3 Ocak maskaralığına, yeni bir 20 Temmuz soytarlığına izin vermeyelim. Bunun için bölgemizdeki fabrika ve işyerlerinde tanıdığımız öncü işçilerle, öncü emekçilerle ilişki kuralım. Birlikte eylem komitelerini örgütleyelim. 8 Ağustos'ta şalterleri indirip, sokaklara dökülmek, alanlarda birleşmek, taleplerimizi haykırmak ve uğruna militanca dövüşmek için şimdiden örgütlenelim, hazırlanalım. "Gaspedilen hakları söke söke geri almanın" kavgacı ruhunu kuşanalım. "Kayıplar karşılana, talepler kazanılana kadar sürekli eylem" şiarını bayrak edinerek mücadeleye atılalım. Zafer direnen işçilerin ve emekçilerin olacak!

İşsizliğe, Özelleştirmeye, Taşeronlaştırmaya, Sefalet Ücretlerine, Devlet Terörüne ve Sömürgeci Kirli Savaşa Karşı, Kavga Alanlarını! Katil Devletten Hak Dileme, Özgürlükler İçin Mücadeleye!

İşçi-Emekçi Elele, Genel Eyleme! Kapitalizm Mezara, İşçiler İktidara! Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizmi!

EKİM

yaratılmaya çalışıldı. İsmi bir tiyatro oyunuyla, Tandoğan'dan Kızılay'a mümkün olan en uzun yollardan biri seçilerek, öfkenin boşaltılması ve yorgunluğa karıştırılarak boğulması hedeflendi. Yine de beklenen olmadı. Bu uzun güzargahta yürümenin yarattığı propagandif etki bir yana, işçiler alana daha bir bilinmiş olarak geldiler. İçeriğinden bağımsız olarak, sloganlar alanda da aynı coşkuyla atılmaya devam edildi. Olması beklenen "Bitse de gitsek." ruh hali yerini eyleme devam isteğine bıraktı. İşte tam da bu yüzden TÜRK-İŞ, eylemi bitirir bitirmez, otobüslerin kalkacağını ilan etti. Saat 14.30'da biten eylemin ardından saat 15.00'da bir çok otobüs hareket etti.

Komünistlerin etkin propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile bazı sendika (Tüm-Haber Sen, Petrol-İş Rumeli Şubesi) ve devrimci grupların yer yer protestoları dışta tutulursa, devrimcilerin etkinliği ve müdahalesi, TÜRK-İŞ'in alana hakimiyetini zayıflatıp, kıramayacak kadar cılız kaldı. *Kızıl Bayrak*'çı komünistlerin tüm alana yayılan 12 bin özel sayı, 50 bin kuş ve 4 bin kokart dağıtarak yaptıkları faaliyet, EKİM'ci komünistlerin binlerce bildiri ve yoğun kuşlama ile yürüttükleri faaliyet ile birlikte alandaki en etkin devrimci faaliyetti. Yaygın şekilde dağıtılan iki farklı içerikteki *Kızıl Bayrak* bildirileri ve kokartları ilgiyle karşılanırken, alanın hemen her yerinde *Kızıl Bayrak* kuşları görünüp, okunuyordu.

Yürüyüş başında *Kızıl Bayrak* kortejinin Petrol-İş kortejinde, Polisan direnişçi işçileriyle içiçe yer alması düzenin kolluk güçlerini ve sendika ağalarını harekete geçirdi. *Kızıl Bayrak* pankartının ve kitlesinin Petrol-İş kortejinden çıkarılmaya çalışılması gerçek anlamıyla sendika ağaları ile düzenin biriktiricilerinin sonucuydu. Bu saldırıya *Kızıl Bayrak*'çılar olarak sert bir tavır koyduk. Polisan direnişçileri ile birlikte atılan, "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" sloganları sendika bürokratlarını teşhir etmeye ve püskürtmeye yetti. Saldırmak için bekleyen sermayenin resmi ve sivil köpekleri *Kızıl Bayrak*'ın ve Polisan işçilerinin tutumu karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Ancak tartışmanın uzaması sonucunda yürüyüş kortejinde bir dağınıklık yaşandı. Tandoğan'dan başlayan yürüyüşte bir süre Petrol-İş Gebze korteji içinde konumlanan komünistler daha sonra Polisan grevci işçileri ile birlikte yürüdüler. Yürüyüş boyunca attıkları sloganlarda çevresindeki işçilerle sık sık buluştular. Polisan ve İpragaz direnişçi işçileriyle var olan sıcak ilişkiler daha da geliştirildi. Yürüyüş güzergahı boyunca siyasi polisin sıkı denetimine rağmen yoğun bir şekilde yapılmış olan EKİM afişleri, yapılış biçimi ve içeriği ile, işçi kitlelerine düzen

karşısında illegal konumlanışı ve faaliyeti somutluyordu. Yürüyüş ve miting boyunca *Kızıl Bayrak*'çı komünistler ile Polisan direnişçileri gür bir şekilde "Kahrolsun Sermaye İktidarı!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "Polisan/İpragaz/Retrans/Eminönü, KAZANACAK! İŞÇİ SİNİFİ SAVAŞACAK, SOSYALİZM KAZANACAK!", "Sermaye Mezara, İşçiler İktidara!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Kahrolsun Sömürgecilik! Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!" sloganlarını attılar. Ayrıca komünistlerin çağrı niteliğindeki "EKİM, Devrim, Sosyalizm!", "İşçiler EKİM'e, Parti İnşaya!" sloganlarına da bir çok direnişçi işçi katıldı.

Alanda EKİM, *Kızıl Bayrak*, Atılım, EKK Girişimi ve SIP propaganda materyalleriyle etkinlik gösterdiler. TÜRK-İŞ ve çeşitli reformist gruplarla, karşı-devrimci İP/Aydınlık çevresi de bildirileri ile alandaydılar. Devrim ve iktidar perspektifli sloganlarıyla işçi sınıfının taleplerini savunan komünistler, içinden geçmekte olduğumuz süreçte güncel öneme sahip "sınıf dayanışması" vurgusunu öne çıkardılar. Uşak B.Meral'in gerici-reformist ve şovenist konuşması devrimcilerin etkin olduğu bazı sendikaların ve komünistlerin öncülüğünde ıslıklarla ve sloganlarla boğulmaya çalışıldı. Devrimci grupların, anlaşılır nedenlerden dolayı, böylesine kitlesel bir işçi eylemliliğine ilgisizliği ve hazırlıksızlığı dikkate değerd. Komünistler ise '95 "Atılımlar ve Parti Yılı" çerçevesinde yoğunlaşan siyasal faaliyetlerinin bir devamı olarak, eyleme varlıklarını ve faaliyetlerini dosta düşmana bir kez daha gösterdiler. Öte yandan, grupçu hesap ve yaklaşımlara tavrımız her zaman olduğu gibi ilkesel ve tok oldu, prim verilmedi.

Alanda "Kahrolsun Sermaye İktidarı!", "Kurtuluş Yok Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!", "Kahrolsun Sermaye İktidarı! Yaşasın İşçi Emekçi İktidarı!" ve "*Kızıl Bayrak*" pankartları ile konumlanan komünistler, açıkça işçi sınıfına dönük olarak yürüttükleri etkin ve yaygın faaliyetten dolayı siyasi polisin de ilgi odağı oldular.

İP/Aydınlık grubu alana her zamanki gibi sarı yıldızlı İP bayrağı yanı sıra Türk bayrakları taşıyarak girdi. Şoven kirli bir savaşın ve Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenliğin simgesini yükseltme onursuzluğunu sürdürdü. TÜRK-İŞ'in "Kahrolsun IMF! Yaşasın Türkiye!" sloganına "Kahrolsun IMF! Bağımsız Türkiye!" sloganı ile güya eleştirel bir yönlendirme sundu. TÜRK-İŞ ve İP/Aydınlık çevresinin slogan paslaşmaları da alanda açık bir "şovenist/hain ittifak"ın varlığını gösteriyordu.

8 Ağustos: İzmir'de Alanlar Boş Kaldı!

Türk-İş Başkanlar Kurulunun aldığı 8 Ağustos'ta bir günlük eylem kararı İzmir'de sadece işyerlerine gidip çalışmama olarak uygulandı. Türk-İş 3. Bölge başkanları 7 Ağustos'ta toplanarak ne tür eylemler gerçekleştireceklerini tartıştılar. Tartışma sonucunda eylemin alanlara taşınmaması, sadece işyerlerinde gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı. Buna da 8 Ağustos'ta değişik oranlarda

katılım sağlandı.

Tekel'in değişik işletmelerinde tam gün ya da yarım gün üretim durduruldu, Deniz işletmeleri akşama kadar çalışmadı. Belediye otobüslerinde iş yavaşlatılırken, Aliaga'daki Petrol Ofisi dolum tesisleri, Rafineri, Petkim ve Tüpraş'ta üretim durduruldu. Sümerbank Basma fabrikasında akşama kadar üretim durdurulurken, yemek arasından da fabrika önüne toplu şe-

kilde çıkıldı. Ambar işçileri ise yarım gün iş bıraktılar, toplu şekilde halaylar çektiler. Tüm bunların yanı sıra KÇSKK, DiSK eylemleri desteklediklerini bildirdiler. Tüm Maliye-Sen yaptığı basın açıklamasında "Sermayenin saldırılarına karşı 5 ve 8 Ağustos eyleminin Genel Grev-Genel Direnişin bir ilk adımı olarak kabul edilerek desteklediklerini" söyledi.

Kızıl Bayrak İZMİR

8 Ağustos: Kadıköy ve Aksaray'da İşçiler Vardı

Türk-İŞ'in TİS dönemi eylem programının son halkasındaki 8 Ağustos "1 günlük iş bırakma" kararı, işçilerin deyimiyle, oldukça tuhaf bir karardı. Sendikalara ve iş yerlerine doğru dürüst bildirilmemiş, Meral'in burjuva medyada yaptığı şovlardan anlaşılmasına bırakılmış gibiydi. Özellikle "iş yerini terketmeme" konusunda ne bir karar ve ne de talimat söz konusu değildi. Yani açıkça Türk-İŞ, "Aman uygulanmasa da başımız ağrımasa..." havasında bırakmıştı eylem kararını.

İstanbul'da buna işçi ve memur sendikaları şubeler platformunun aldığı sokağa çıkma kararı eklendi. Bir süredir sesi soluğu çıkmayan iki ayrı platformun, 5 Ağustos öncesinde ortak bir toplantısında ve eylemlere katılımı ilgili ortak kararlar alınmasıyla oluşmuş olan bu yeni platform, 8 Ağustos için İstanbul'da Kadıköy ve Aksaray'da gerçekleştirilecek iki gösteri için karar aldı. Toplantıya katılan işçi ve memur sendikaları şubeleri, "kitlesel olarak sokaklarda" olacaklarını kamuoyuna duyurdular.

Aksaray mitingi:

Trakya yakasındaki eylem için iki toplanma yeri belirlenmişti. Saat 11.00'de bir grup Saraçhaneparkı'nda, bir grup da Vatan başında toplanacaktı. Sonra iki koldan Aksaray'daki metro parkına yürünerek burada yapılacak miting eyleme son verilecekti.

Eylem günü her iki alanda da toplanma gerçekleşmedi. Saraçhaneye tek tek ya da üçer-beşer kişilik gruplar halinde gelenler uzunca bekleyişlerden sonra ayrıldılar. Vatan başında bir toplanma olmayabileceğini sabah erken saatlerde öğrenmiştik. Nitekim, belirlenen yerde bir toplanma olmaksızın, bu yönden üç ayrı grup halinde katılım oldu. İlk gelen Bakırköy Sümerbank işçileriydi. Ardından Topkapı Ambarlardan yürüyerek gelen TÜMTİS ve T. Haber-İş kortejleri görüldü. Alandaki en kalabalık işçi grupları da bunlardı.

"Tüm Haber-Sen Kapatılamaz!" pankartıyla gelen PTT emekçilerinin yanı sıra, Tüm Sağlık-Sen, Eğitim-Sen ve Aras Kargo direnişçileri de mitingte yerlerini almışlardı.

Başından beri TİS eylemlerine uzak duran siyasi yapılar, bu eylem-

de de yok denecek kadar az varlık gösterdiler.

Kızıl Bayrak'çı komünistler olarak, her zamanki gibi, misyonumuzun gereğini yerine getirmek için uğraştık. Sınıf dayanışması kampanyası çerçevesinde hazırladığımız Pankart, bildiri, kuş, kokart ve sloganlarımızla işçilerin arasındaydık.

Kadıköy Mitingi:

KÇSKK ve İSSP'nun 8 Ağustos'ta düzenledikleri mitingler, Türk-İŞ'in sokağa çıkma kararının da etkisiyle düşük katılımı gerçekleşti.

Kadıköy İskele Meydanı'ndaki mitingte yaklaşık bin kişi katıldı. Kortejler halinde belediyenin önünden İskele Meydanı'na yürüyen kitlenin coşkusu bir genel eylem için oldukça düşüktü. Direnişteki İpragaz ve Tuzla Deri işçilerinin coşkusu ve sloganları bile eyleme hakim olmayı başaramadı.

İSSP sözcüsü ve Yol İş 5 nolu şube başkanı Ercan Atmaca'nın okuduğu basın açıklamasından sonra, Tüm Haber-Sen'den bir konuşmacı kapatma terörünü protesto eden bir konuşma yaptı. Mitingin sonunda,

orada şans eseri bulunduğunu söyleyen ve işçilere destek veren bir kamyon şoförü de kitle tarafından sahiplenildi.

"Tüm Haber Sen Kapatılamaz!", "Yaşasın İşçilerin

Birliği!", "Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Genel Grev-Genel Direniş!" sloganları atıldı. Bunların yanı sıra süren direnişlerle dayanışma sloganları da sıkça atıldı.

Alanda EKİM'ci komünistlerin yaptığı kuşlamalar ile *Kızıl Bayrak*'ın dağıttığı özel sayılar ve kuşlamalar da kitle tarafından ilgi ile karşılandı.

Tuzla Deri-İş ve Yol İş'in görece kitlesel katılımların olduğu mitingte, Tüm Haber-Sen'in kitlesel bir katılım sağlamamış olması dikkat çekiciydi.

Sendikal reformizmin "pijamalı eylem" günlerini, sınıfı devrimci eylem günlerine dönüştürmek, sendikal ihaneti parçalayıp genel grev-genel direnişin yolunu açmak görevi ile yüz yüze olduğumuz bir kez daha ortaya çıktı.

**İhanet Çemberini Kıralım!
Sokağa Eyleme Genel Greve!
Kurtuluş Yok Tek Başına
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!**

Inchcape Retrans'ta mücadele sürüyor!

Retrans işçileri düzenin kolluk güçlerinin ve işverenin artan baskılarına inat, direnişe devam ediyorlar. İşveren direnişi kırmak için bir çok yola başvuruyor. İşçileri öncüsüzleştirmek ve yalnızlaştırıp yalıtım için çeşitli taktikler uygulanıyor. İşçilerin evlerine tehdit telefonları ediliyor. Öncü işçilerin evleri polis tarafından basılıyor. Direnişe omuz veren devrimcilerle işçileri karşı karşıya getirmek için yoğun bir karalama propagandası yapılıyor. Sınıf dayanışmasının önüne geçilmeye çalışılıyor. Direniş yerinde, ortamı canlandıracak, işçileri diri tutacak türküler söylemek, slogan atmak, taşeron işçileri yuhalamak gibi girişimler dahi derhal düzenin kolluk güçlerinin açık saldırısı ile engelleniyor.

Retrans işçisi mücadele içinde öğrendi, öğreniyor. Jandarmanın direnişlerini kırmak istediğini, sermayenin bekçiliğini yapmakta olduğunu sıcak mücadele içinde öğrendiler. Düzenin yasalarının, mahkemelerinin işinin, işçi ve emekçilerin haklarını korumak değil, o yasaları yapan sermayenin iktidarını korumak olduğunu fark ettiler. Mücadelemizde haklı olduğumuz farkına varmak, kazanmak için yürüteceğimiz eylemliliğin meşruiyetini bilince çıkartmak gerektiğini yaşayarak gördüler.

Tüm bunlar elbetteki bir ilerlemeyi ifade ediyor. Ancak, yapılması gerekenlerin yapıldığı konusunda bir olumluluğa da tekabül etmiyor. Retrans işçileri de çevre fabrikalardaki ve halihazırda süren başka direnişlerdeki sınıf kardeşlerinin ve çevre halkının desteğini almak için henüz somut adımlar atmış değiller. Kurulan komite, bu yönde faaliyetler yürütmeyi somut olarak programına almış, işçilerin aktif katılımını sağlamış değil. Retrans işçisi, kazanmanın yolunun işyerinde çalışmanın durdurulmasından geçtiğini biliyor. Buna rağmen, yasal yoldan kazanımlar elde edebileceği umudunu da taşıyor. Bu bekleme bir ruh halini beraberinde getiriyor. İşte bu eylemsizlik ise baştan beri kararlı bir tutum sergileyen işçiler üzerinde bile olumsuz etkiler bırakabiliyor.

Diz çökerek isyan edilmez. Retrans işçisi artık ayağa kalkmalıdır. Dişe diş ve militan bir tarzda, Retrans kapitalistine ve kapitalizme karşı, işçilerin karşı saldırısını örgütlemelidir. Sermayenin karalama propagandalarına kulak vermemeli, direnişlerine omuz veren sınıf devrimcileri ile buluşabilmeli, gücünü birleştirip kavgayı yükseltmelidir. Biz sesimizi yükseltmedikçe, sermayenin saldırılarına cepheden karşı saldırıyla cevap vermedikçe, bırakın ilerlemeyi, şu andaki mevzilerden de geriye atılırız. Direnişin sağlam temellere oturması için üzerimizdeki ölü toprağını atmalı, bekleme ruh halinden kurtulmalı, dört elle mücadeleye sarılmalıyız.

Bu, sadece kendi direnişimizi kazanmak için atacağımız adımların ötesinde, tüm işçi sınıfının kazanımıdır da.

Kızıl Bayrak/Gebze

Polisan Direnişçilerinin DYO Direnişini Ziyareti

4 Ağustos günü, DYO'da 5 işçi işten çıkarılmaları üzerine saat 15:00'da yemekhanede oturma eylemine başladılar. Ankara mitingine katılmak için toplanan Polisan işçileri bu haberi duyunca, DYO'ya bir ziyaret planladılar.

Üç otobüsle Ankara'ya doğru yola çıktıktan sonra kararlaştırıldığı gibi otobüsler DYO'nun kapısının önünde durdu. Polisan işçisi DYO'daki kardeşlerini ziyaret edip desteklemek için araçlardan inmek istedi. Ancak sendika şube başkanı otobüslerin kapılarını kapattırıp bu ziyareti engelledi. Bu sırada DYO işçileri de bahçe kapısına çıktılar. Bizi engelleyen sendika bürokrati onlarla kısa bir görüşme yaparak durumu kurtarmaya çalıştı. Polisan işçisini DYO işçisi ile görüştürmeyen bürokratin gerekçesi; "Eğer otobüsten inerek jandarmayla karşı karşıya geliriz ve Ankara yürüyüşüne katılamayız." oldu.

Ancak, bu bahanenin ve pasifizmin işçiler tarafından kabul görmemesi ve kapıları zorlanmaya başlanması sendikacıları korkuttu. Otobüsleri hızla hareket ettirerek bizi oradan uzaklaştırdılar. İşçiler büyük bir huzursuzluk ve kızgınlık içindeydiler. Hatta bir işçi "Biz bugün yürüyüşe gitmek yerine direnişi desteklemek amacıyla burada kalmalıydık." diyerek öfkesini ve sınıf dayanışmacı ruh birliğini dile getiriyordu.

Yaşanan bu olayda sendikacıların gerçek yüzünü işçi bir kez daha gördü. En ufak bir kıvılcım, en ufak bir sınıf birliği, dayanışması düşüncesi bile onların telaşa kapılmalarına yetti. Buna rağmen görev aynıdır. DYO, Polisan, Retrans, İpragaz işçileri! Sermaye düzenine karşı birlikte mücadelenin yolunu hep birlikte açalım.

Kızıl Bayrak/Gebze

Yaşasın Sınıf Dayanışması YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

Kitle mücadelesi yükseliyor. Emek cephesinin her katmanında sermaye düzenine karşı bir hoşnutsuzluk ve bu hoşnutsuzluğun ifadesi olan gelişmeler gözlemleniyor. Kürt halkının on yıllardır sömürgeci sermaye iktidarına karşı verdiği özgürlük mücadelesinin bugün ulaştığı boyutlar, büyük kent varoşlarında emekçi yoksul halkın polise ve devlete yönelen öfkesi ve eylemleri; kamu emekçilerinin grevli-TİS'li sendika mücadelesinin geldiği nokta; birbirinden yalıtılmış da olsa tek tek fabrika ve işyerlerinde yaşanan militan direnişler vb. tüm bunlar emek cephesinin mücadele dinamiklerini oluşturuyor.

Emek cephesinin farklı katmanlarının, sermayenin saldırılarına karşı çıkış biçimleri bir çok özgül farklılıklar taşısa da, ortak bir zaafı da barındırıyor. Büyük kent varoşlarında emekçi halkın, karakollara, devlet dairelerine; kamu emekçi hareketinde; hükümete ve parlamentoya, işçi direnişlerinde, jandarma-polis ve sendika bürokrasisine, Kürt halkının mücadelesinde de devletin tüm organlarına karşı yönelen ve artan bir öfke var. Tüm bunlar, sömürü düzenine karşı yıllardır biriken öfkenin ve bilenen kararlılığın göstergeleridir. Ancak; bu öfke ve kararlılık sistemin kendisine değil, temsilcilerine (siz uşaklara diye okuyun) yöneliyor. Elbette, bu temsilciler sermayenin çıkarlarını koruyorlar ve sermayenin emrindedirler. Tıpkı bir ahtapotun kolları gibi emek cephesini her yönden kuşatıyorlar. Ancak tam da bir ahtapot gibi sadece bu kollarla oluşmuyorlar. Bu kollar asla birbirinden bağımsız hareket etmiyor. Bir ahtapta olduğu gibi tek bir merkeze, kapitalist kölelik düzenine bağlı olarak ve onun bir parçası olarak çalışıyorlar. İşçi ve emekçiler tarafından görülemeyen işte bu bütünlüktür.

Kitle mücadelesinin çeşitli evrelerinde çeşitli biçimlerde ortaya çıksa, emek cephesine yönelen tüm saldırılar, tek bir sınıfın, burjuvazinin çıkarlarını korumaya dönüktür. Devrimci ve komünistlere yönelik terör politikalarından, emekçi mahallelerine yönelik azgın polis terörüne, kamu emekçi hareketine uygulanan "havaç-sopa" politikasından, Kürt ulusuna yönelik "ez ve çöz" taktikine dek tüm bu politikalar kapitalist sınıfın çıkarlarını savunmak içindir.

Emek cephesini oluşturan çeşitli katmanların farklı dinamiklerine göre, farklı şekillenen bu politikalar; kısa vadede sermaye sınıfını kriz koşullarından en az zararlı (hatta kazançla) çıkarmaya yöneliktir. Orta ve uzun vade de ise sömürü koşullarını koruyup genişletmeyi, yani sermaye iktidarının varlık koşullarını sağlamlaştırmayı hedefler.

Butoplamdan baktığımızda, yaşadığımız sorunların hiç de tekil sorunlar olmadığını görürüz. Gözaltında kayıplardan tutun, Tüm-Haber Sen'in kapatılmasına dek tüm saldırılar, emek cephesinin tümünü ilgilendiren, tümüne yönelen saldırılardır.

Örgütlü bir sınıf olarak hareket etmesini ve politika yapmasını bilen burjuvazi, karşısında da işçi sınıfını örgütlü ve politika yapar halde bulmamak için elinden geleni yapıyor. İşçi sınıfının birliğinin önünü kesmeye çalışıyor. Çürümüş iktidarını devam ettirebilmek için gerektiğinde uysal ve tavizkar, gerektiğinde vahşi ve saldırgan biçimlere bürünebiliyor.

Emek cephesine yönelen bu saldırıları püskürtebilmek, nihai kazanımlara ulaşmak; tek tek (ya da dönemsel olarak yaygın) direnişlerden ve kısmi hak kazanımlarından geçmez. Sorun iktidar sorunudur. Çünkü, burjuva sınıfın varlığını sürdürebilmesi emek sömürüsünün

gittikçe daha da derinleşerek sürmesine bağlıdır. Sermaye iktidarının varlık koşulu işçi ve emekçilerin ücretli köleliğidir. Bu köleliğin devamı için, burjuvazi, eğer işçi sınıfı mevzi ya da genel bir takım ilerlemeler içinde ise gerekirse geri adımlar da atabilir, atacaktır. Burjuvazi, iktidarını sürdürdükçe, dönemsel bazı tavizler verse bile, ileride yine aynı azgın sömürü koşullarını dayatmak için saldırıya geçecektir.

Sermaye iktidarı yerle bir edilip yerine işçi sınıfının iktidarı kurulmadıkça; işsizlik, düşük ücretler, kötü çalışma ve yaşam koşulları, çalışma saatleri vb. gibi aslolarak bu sömürü düzeninin işleyişinden kaynaklanan tüm güncel ekonomik ve demokratik sorunların çözümü hep ileri bir tarihe kalacaktır. Kısmi bazı hak kazanımları ise zamanla elimizden alınacak ve bizi düzen içinde tutmaya yarayacak politik ayak oyunları olacaktır. Kapitalist bir düzende, işçi sınıfı ve burjuvazi arasında sürmekte olan sınıf savaşı güç dengelerini sarstıkça tüm hak kazanımları da ileriye ya da geriye doğru yeniden tanımlanmak zorundadır. Varolan kazanımları korumak ve geliştirmek için kalıcı ve ısrarlı bir sınıf örgütlenmesi şarttır. Nihai ve gerçek çözüm ise örgütlü bir iktidar mücadelesine girilmektedir.

Yaşadığımız tüm ekonomik, siyasi ve kültürel sorunların nihai çözümünün işçi sınıfının örgütlü mücadelesinde ve iktidarındayattığını söyledik. Bu, bugünkü sınıf mücadelemizin temel ihtiyaçlarına da işaret eder.

Birincisi; proletaryanın iktidar yürüyüşünde az çok ortaklaşmış bir sınıf bilincine sahip olmak ve sınıf tavrı göstermek zorunludur. Bu yönde emek cephesinin politikleşmesinin ve sınıf dayanışmasının koşulları yaratılmalıdır.

İkincisi; işçi sınıfının iktidar

yürüyüşünün gerek ideolojik-politik, gerekse pratik-askeri öncüsünün, yani illegal ihtilalci proletarya partisinin inşasının yakıcılığıdır.

Sermaye emek cephesinin herhangi bir parçasına saldırdığında, karşısında tüm sınıfın ortak tavrını ve örgütlü gücünü görmelidir. Bu gerçekleştiği sürece kısa vadede bir çok ekonomik-demokratik kazanımların sağlanması ve korunması mümkündür. Uzun vadede ise emek cephesinin mücadelesinin sosyalist bir iktidarla taçlanması gerçeği zemini oluşur.

Bugün en acil ihtiyaçlarımızdan birisi olarak tespit ettiğimiz sınıf dayanışması; içi boş ve geri bir destekçiliği değil kararlı, militan ve politik bir sınıf tavrını ifade etmelidir. "Sınıfa karşı sınıf!" şiarı ancak bu şekilde hayat bulur.

Emek cephesinin mücadele dinamiklerini oluşturan tüm kesimler öncelikle kendi öz örgütlülüklerini oluşturmak yönünde harekete geçmelidirler. Fabrika ve işyerlerinde illegal direniş ve mücadele komiteleri, emekçi semtlerinde dayanışma komiteleri gibi, her alanda düzenin saldırılarını karşılayabileceğimiz ve karşı saldırıyı örgütleyebileceğimiz mevziler yaratmalıyız. Bu mevzilerde, kapitalizmden kök alan tüm sorunları kapsayan, çözüm için kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasını hedefleyen, politik ve militan bir mücadele hattı örmeliyiz. Proletaryanın iktidar yürüyüşünü besleyecek olan ve onun illegal ihtilalci partisinin inşasını hızlandıracak etkenlerden biri de bu olacaktır. Bu örgütlülüklerimizle toplumsal mücadelenin her alanında bağımsız sınıf tavrımızı ortaya koyabilmek temel hedefimiz olmalıdır.

Fabrika temelinde yapılacak olan eylem komitelerimizle sınıfın ortak eylemlilik zeminini döşemek gereklidir. Sınıfkardeşlerimize yönelecek herhangi bir saldırı da ortak tavrımızı eylemliklerimizle gösterebilmeliyiz. Örneğin; İpragaz işçilerine yönelik jandarma terörüne karşı tüm emek cephesi en az İpragaz işçileri kadar kararlı bir tarzda ve aktif eylemliliklerle karşı koyabilmelidir. Bu konuda Ambarlar ve Tuzla Deri Organize sanayi bölgesinde yaşanan yerel ya da işkolu düzeyinde de olsa, militan ve sınıf dayanışmacı genel eylemler olumlu ve geliştirilmesi gereken örneklerdir.

Sınıf dayanışmasının sağlanması genel grev-genel direnişin örülmesi için bir dayanak olmalıdır. Kırıntıları değil, dünyayı istiyorsak; gücümüzü birleştirmeli ve kavgayı yükseltmeliyiz.

Polisan Direnişçileri Suskunluk Çemberini Kırmalıdır:

Birleşen işçiler yenilmez!

Polisan'da yaşanan 4-6 Temmuz eylemlilerinin ardından uzunca bir süredir planlanmış olan gece çalışmalarına hız verilmişti. İşçilerde bu gecenin direnişe belli bir itilim kazandıracağı beklentisi vardı. Sınıf kardeşleriyle buluşabilmenin ve direnişlerini canlı ve diri tutabilmenin bir yolunun da sınıf dayanışmasından geçtiğini bilince çıkarmışlardı. Genelde fazla sayıda olmasa da maddi bir kazanımın beklentisi içinde olanlar da vardı. Beklentilerini tam olarak tatmin etmeyen bir gecenin ardından sessiz bir bekleme dönemine girdiler. Sendikacılar bu bekleme dönemini taşeronlaşma konusunda açılan davanın mahkemesini bekleme süreci olarak değerlendirirler de, işçilerin mahkemeden bir beklentileri yoktu. Tersine mahkemenin kendilerini oyaladığını düşünüyorlardı. Sonuçta mahkeme ertelendi. Bu, işçilerin düşüncesini doğrulayan bir sonuç oldu.

Direnişin yeniden bir eylemlilikler sürecine girmesi gerekiyordu. İşçiler arasında, varolan komitenin işlevleştirilmesi tartışmaları gündeme geldi. Bu süreçte, komite üyelerinin bireysel çaba ve kararlılıkları ileri bir düzeyde olmasına karşın, kendi içlerinde bir bütünlük oluşturmamışlardı. Direniş bir bekleme sürecine girdi. Gecenin hemen ardından gündeme gelen bu sessiz bekleme, işverenin işini kolaylaştırdı. Polisan kapitalisti hemen harekete geçti. Bazı işçiler teker teker evlerinde ziyaret edildi. Onlara tazminatlarının verilir, direniş bitiminde işe tekrar alınacakları konusunda vaatlerde bulunarak istifaya zorlandı. Şu anda net bir rakam verilemese de, istifaların olduğu bilinmektedir. Tam da bu noktada, direnişi canlı kılan bir eylem hattının olmayışı, işverenin direnişi kırma müdahalesine hayat hakkı ver-

mektedir. Bir direniş komitesinin direnişleri iyi değerlendirip onucanlı tutabilmesinin önemi de buradan geçiyor. Sessiz bir bekleme, direnişi kırabilecek güçlerin harekete geçmesini ve bu konuda gözle görülür adımlar atmasını kolaylaştırmaktadır.

Bugün bu gelişmenin ardından, oluşturulan komitenin kararlarını ve mücadele yol ve yöntemlerini yeniden bir değerlendirmeye alması ve kısa bir zamanda yeni bir eylemlilik dalgasıyla mücadele sahnesine çıkmayı somut bir programa bağlaması şarttır. Nitekim bugün, komite içinde ortak bir irade sergilemek gerektiği ve bunu en kısa zamanda hayata geçirmenin şart olduğu tartışılıyor. Ayrıca komitenin direnişte olan diğer işyerleriyle birlikte eylem ve dayanışma komiteleri oluşturma çalışmalarında ilk adımlar atıldı. Bu konuda ziyaretler sırasında Retrans ve İpragaz işçileriyle bir eylem birliği komitesi oluşturulması gerekliliği gündeme getirildi. Her üç direnişteki işçilerin bu konuda hemfikir olmaları bir ilk adım olarak değerlendirilebilir. Ama bir ilk adım olarak bile bu yetmez. Belli bir coşku yaratsa da henüz bir fikir olarak benimsenen bu eylem komitesinin, artık oluşturulması gerekmektedir. Bu konuda halen fiili bir girişim

yoktur. Zaten için için kaynamakta olan Gebze, Dilovası, Tuzla bölgesinde ortaya çıkması kuvvetle muhtemel yeni direnişlerle bütünleşmek ve sınıf mücadelesini bir üst boyuta sıçartabilmek açısından bu gereklidir.

Komitenin 'gece sonrasında işlevsiz kalmasının temelinde ortak bir irade birliğinin olmaması yatıyor' demiştik. Bir direniş komitesi kendi içinde bir bütünlük arz edemiyorsa hedefinde tabi ki bir muğlaklık söz konusudur. Böyle bir muğlaklık hem sendika ağalarının ihanetine, hem de işverene açık bir kapı bırakmak anlamına geliyor. Onlar da bundan yararlanmasını çok iyi beceriyorlar.

Polisan'da bilfiil üretim durdurulmadığı sürece, orta vadede direnişin kırılması ve dağılması çok da zor olmaz. Eylemsizlik belli bir dağınıklık getirdiği gibi istifaların giderek yaygınlaşmasını da kaçınılmaz kılacaktır. Direniş tam da bir dönüm noktasındadır. Oturmak ve sessizce beklemek bir direnişi zaferle sonuçlandırmak yerine, onun dağılmasının yolunu açar. Kazanmak için direnişi yükseltip canlandırabilecek eylemlilikleri sonuna kadar zorlamak gerekiyor.

Eylemsiz ve suskun bir bekleme sürecinin sonuçlarını, bugünün istifaların

artışıyla görebiliyoruz. Bunu önleyebilmek için direniş komitesi sadece grev yerine kendiliğinden gelenlerle değil, greve çıkmış, ama direniş yerine fazlaca gelmeyen tüm işçilerle görüşmelidir. İşveren, bunu örgütlü ve sistemli bir tarzda yapmaktadır. Direniş komitesi de, alt komitelerini oluşturmaya ve iş vermeye, örneğin atılan işçilerin tümüyle tek tek görüşerek onları direniş yerine çekme göreviyle başlayabilir. Bir grev, günlük grev nöbetlerini tutanlar dışındaki işçilerin evlerinde beklemesiyle ilerleyemez. Fabrika önünde direnişi canlı tutabilmek için bir dizi eylemlilikler gerçekleştirilmeli ve tüm işçilerin bilfiil katılımı sağlanmalıdır. Öncü işçilerin, komitede olsun veya olmasın bu tür eylemlilikleri örgütlemek için bir an önce harekete geçmeleri gerekmektedir.

Oluşturulmuş komitenin işlevselleştirilmesi, alt komitelerin oluşturulması ve bunların direnişteki işçilerin hemen hepsine ulaştırılıp eylemliliklere bilfiil katılımı sağlanmalıdır. Ayrıca komitenin bir görevi de direnişi mümkün olan çevre fabrikalara duyurabilmek ve bugüne kadar sağlanamayan aktif bir desteği sağlayabilmek olmalıdır.

Ancak sonra, büyük oranda reformist sendika bürokratlarının güdümünde işleyen bir komiteyle, direnişin yükselmesi mümkün değildir. Geline aşamada komite işlevini yerine getirememektedir. Bu direnişe fiilen önderlik eden öncü işçileri komitenin militan bir mücadele aracına dönüşmesi için gereken müdahaleyi yapmalıdır. Bu komite, çalışmalarını devrimci ve sınıf dayanışmacı bir perspektifle yürüttüğü ve komünistlerle buluşabildiği noktada sağlam bir zemine oturabilir ancak.

Zafer, Direnen İşçilerin Olacak!

Gebze Petrol-İş Ne Yapmak İstiyor?

Polisan, İpragaz, DYO, Marshall, İzmir Kimya, Bu fabrikaların bir kaç ortak özelliği var. Birincisi buraların hepsinde de sermayeye karşı direniş potansiyelleri var. Polisan'da zaten süren bir grev, DYO ve Marshall'da patlamaya hazır ve sermayenin uşaklarının zor engellediği grevler; İkincisi bu işyerlerin hepsinde de Petrol-İş örgütlü. Üçüncüsü tüm bu işletmelere yönelik komünistlerin yoğun çalışmaları ve etkileri var.

Ankara mitinginde de Kızıl Bayrakçı komünistlerin işçilerin arasında olmasından huzursuzluk duyan Petrol-İş'li bürokratlar, Kızıl Bayrakçı komünistlerin Gebze Petrol-İş'e alınmaması yönünde karar almışlar. Anlaşıyor ki; sermayenin uşağı bu sendika ağaları komünistlerin işçilerle buluşmasının böyle engellenebileceğini sanıyor. Ancak yanılıyorlar. Sermaye devletinin baskı ve yasaklarıyla bile çalışması engellenemeyen biz komünistler için böyle bir yasağın hiçbir geçerliliği olmayacaktır. Gebze Petrol-İş'te çalışan sendika bürokratları da dönüp kendilerine bir daha bakmalılar. Sınıfın gerçek dostlarına karşı takındıkları bu tutumu yeniden gözden geçirmeliler. Onlara komünistlerin faaliyetlerinin hiçbir şekilde sınırlandırılmayacağını bir kez daha hatırlatıyor ve soruyoruz:

Ne yapmaya çalışıyorsunuz?

Kızıl Bayrak Gebze Büromuzun Telefonu Bağlandı

0 (262) 642 41 90

EKSEN Yayıncılık'tan, Sınıf Dayanışması Kartpostalları

Bu kartpostalların geliri Polisan grevi ile dayanışmaya aktarılacaktır.

Mücadelemiz Militan, Ufkumuz Devrim Olmalı!

Ambarlarda Devlet Terörü

6 Temmuz gününden beri İzmir Ambarlar sitesinde kamp kuran sermaye düzeninin kolluk güçleri, sermayenin işaretiyle saldırıya geçti. 25 Temmuz günü Ambarlar sitesinde çıkan işçilerin yerine taşeron işçiler getirilerek çalıştırılmak istendi. Bunun üzerine TÜMTİS'e üye işçiler Ambarlar giriş kapısına kamyonlarla yığınak yaparak taşeron işçilerin siteden çıkmasını istediler. Kolluk güçleri İzmir'den takviye gelene kadar diyalogu sürdürdüler. 300 kadar çevik kuvvetle takviye aldıktan sonra da jop ve sopalarla saldırıya geçtiler. Saldırı sonucunda TÜMTİS İzmir şubesi başkanı Şükrü Günsili, sendika sekreteri Halil Dinç, yönetim kurulu üyesi Hasan Yayık ve altı işçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. "İşçiye Kalkan Elleri Kıracağız!", "Taşeron İşçi Çalıştırmayız!" sloganları atıldı. Çatışmanın ardından ambarlara gelen sendika başkanı Sabri Topçu ve Türk-İş 3.bölge başkanı Mustafa Kundakçı birer konuşma yaptılar. Mustafa Kundakçı yaptığı konuşmada polisin ve sermayenin saldırgan yüzünü karartan bir içerikte tutum takınıncı işçilerden gereken cevabı aldı. İşçiler, "Saldırı olduğunda neredeydiniz?" diye sordular.

26 Temmuz günü işçilerin yakınlarıyla birlikte duyarlı kesimlerin Ambarlara gelmesi ve Türkiye çapında desteğin alınması sonucunda saat 16:00'da abluka kalktı. Ancak taşeron işçiler ambarlardan çıkarıldı.

01.8.1995 günü saat 06:30'da Bomova, Turgutlu MHP faşist yuvalarından işverenlerin topladığı 150 taşeron işçisi ambarlara getirildi. Adından 8:30'da sermayenin kolluk güçleri panzerleriyle geldiler. İşyerlerine yerleştirilmeye çalışılan taşeron işçiler sendikalı işçilerle karşı karşıya getirildi. Sendikalı işçiler taşeron işçilere "Bizim işimizle, ekmeğimizle oynamaya hakkınız yok. Sizin işe girmeniz bizim işten atılmamıza neden olacak. Buna izin vermeziz." demesi üzerine taşeron işçilerin çoğu oynanan oyunu görerek ayrıldı. Kemikleşmiş MHP'li faşistler ise önce "İş için çatışmaya hazırız" demelerine rağmen, taşeron işçilerin çoğunun ayrılması üzerine defolup gitmek zorunda kaldılar.

Bu oyun utmayınca saat 13:00'da sermayenin itleri ellerinde çeşitli silahlarla bazı işyerlerinde arama yapıp tahta ve demir sopaları topladılar. Ardından defolup gittiler. Bu gidiş, sermayenin çağırması halinde yeniden gelecekları anlamını taşıyordu. Ambar işçilerinden birisi konuşuyor: "Bunlar akbaba gibi saldırıyor, geri adım attırmaya çalışıyorlar. Ama yıldıramazlar. Sonuna kadar mücadele edeceğiz."

Militan bir direnişle ablukanın kaldırılması, bunun ülke çapında bir sektörel genel eylemle başarılmış olmasıyla birleştiğinde elbette büyük bir başarı sayılmalıdır. Ancak, işçilerin işverenlere karşı aldığı bu zafer, sarhoşluğa yol açmamalıdır. Düzenin köpekleri saldırmak için fırsat bekleyeceklerdir. Kazanılan mevzilerin kaybedilmemesi ve yeni mevzilerin açılması sürekli mücadeleyle mümkündür. Bu ise örgütlü mücadeleden geçiyor.

Kızıl Bayrak/İzmir

taşeronlaştırma uygulamasında, faşistlerden oluşan direniş/grev kırıcı gruplar kullanılmaktadır.

İçinden geçtiğimiz dönemde, İzmir Pınarbaşı Ambarlar Sitesi'nde de benzeri bir saldırı süreci yaşanılmaktadır. Ambar işçilerine, önce TİS görüşmelerinde düşük ücret ve sosyal hak gaspları dayatıldı. Ambar işçisi bu dayatmaları kabul etmedi. Bunun üzerine işverenler, sitedeki sendikal örgütlülüğü dağıtmak için 23 öncü işçiyi işten çıkardı. Yerlerine taşeron işçi çalıştırılmak istendi. MHP'li sivil faşistler "özel güvenlik görevlileri" adı altında siteye sokuldu. İşçilerin üzerinde bunlar aracılığıyla bir baskı oluşturulmaya çalışıldı. Ambar işçileri taşeronlaşmaya, işten atılmaları direndikçe ve "özel güvenlik birimleri"nin saldırılarını püskürttüğçe devreye devlet terörü girdi. İşçiler en vahşi polis terörü ile karşı karşıya kaldılar. Ancak yılmadılar. Kendi içlerindeki birliğin, dayanışmanın ve daha da önemlisi sendikal örgütlülükleri üzerinden örgütleyecekleri işkollarındaki sınıf kardeşlerinin aktif dayanışmasının verdiği güçle sermayeye geri adım attırdılar. İşkolu düzeyinde bile kalsa bir genel eylemin gücünü ve sınıf dayanışmasının önemini bir kez daha gördüler, gösterdiler.

Taşıma işçileri, sınıfın en ağır sömürü koşullarına maruz kalan kesimlerindendir. İşin fiziki ağırlığının yanı sıra, çok düşük ücretlerle, günde 14-16 saat çalışılıyor. Hiçbir iş-güvencesi yok. İşçiler hemen tüm sosyal haklarından mahrumlar. Bu işkolunda çalışan işçilerin büyük çoğunluğu örgütsüz. Sendikal örgütlenme belirli merkezlere sınırlı ölçüde girebilmiş. Pınarbaşı Ambarlar Sitesi de sendikal örgütlülüğün olduğu

sınırlı yerlerden biri.

Bir çok farklı nedenden dolayı bu işkolunda militan ve örgütlü bir mücadeleye yatkın bir sınıf potansiyeli var. Gerek yapılan işin niteliğinden kaynaklanan doğal işbölümü ve dayanışmanın, gerek coğrafi yakınlık ve kan bağı gibi bazı toplumsal etmenlerin işçilerin çalıştıkları yerlerde kendi aralarındaki dayanışmanın kurulmasında kolaylaştırıcı rolü var. Ayrıca, ulusal mücadelenin dinamizminin de etkisi ile Kürt işçilerin de bu militanlıkta belirleyici bir rolü var. Ancak, bunlardan daha önemli ve belirleyicisi, aynı toplumsal zeminde aynı ağır sömürü koşullarına bağlı olmaları. Pınarbaşı ve benzeri bazı yerlerde, sendikal örgütlenmelerin varlığında sendika örgütleyicilerinin militan ve ısrarlı çalışmaları da özel bir belirleyiciliğe sahip.

Pınarbaşı'nda TÜMTİS örgütlü ve Pınarbaşı ya da İstanbul Topkapı Ambarlar'ın bağlı olduğu şube gibi bazı şubelerde de militan ve aktif mücadeleciler bulunuyor. İleri bir sendikal militanlık düzeyi, bu unsurların ortak paydasını oluşturuyor. Liberal demokratizmin ve devrimci demokrasinin yönlendirmesinde olan bu şubelerde, reformist politikaların militan ve kararlı bir savunusu karşımıza çıkıyor. Özellikle, düzenin işçi sınıfına yönelik sendikasılaştırma saldırısı derinleştikçe, bu sendikal militanlık da ortaya çıkma ve kendisini gösterme zemini buluyor. Belli bedeller ödenerek verilen bu mücadeleleri elbette küçük görmemek, hak ettiği değeri vermek gerek. Ayrıca bu mücadeleler sınıf hareketine üzerinde sıçrayabileceği bir zemin de yaratıyor. Ancak; sınıf mücadelesinde temel belirleyen, tek başına ısrarlı militan bir çalışma tarzı değildir. Asıl belirleyen bu çalışmanın hangi perspektifler doğrultusunda, hangi hedeflere yönelik olduğu ve nihayet hangi politikalarla örüldüğüdür.

Evet, kararlı ve militan bir mücadele. Ancak; işçi sınıfının bağımsız sınıf politikasını ve sınıf iktidarı perspektifini taşıyan ve sermaye düzenini hedefleyen bir politik mücadele. Ekonomik ve demokratik hak talepleri

İşçiye Kalkan Eller Kırılacak!

25 Temmuz'da İzmir'de ambar işçilerine yapılan polis saldırısı İstanbul-Topkapı ambar işçileri tarafından iş bırakılarak protesto edildi.

Protesto eylemine 500'e yakın ambar işçisi, 250'ye yakın Haber-İş üyesi işçi ve Deri-İş, Hava-İş, Petrol-İş, Haber-İş'ten sendika temsilcileri katıldı. Sendikacılar tarafından yapılan konuşmalarda, polis, sermayenin yanında yer alarak, işçiler üzerinde terör estirmesinin 'demokratik-sosyal devlet' açısından anlaşılabilir olduğu belirtilirken, içinden geçmekte olduğumuz dönemde sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı ve ambar işçilerinin sonuna kadar yanlarında olunacağı sözü verildi.

Protesto eylemi boyunca atıldıkları sloganlarla sınıf kinlerini dışa vuran işçiler, yer yer de politik sloganlar da attılar. Atılan sloganlar: *İzmir işçisi yalnız değildir, İşçiye kalkan eller kırılacak, Ambarlarda polis işgaline son, İşçi kıymına son, Yaşasın halkların kardeşliği, Yaşasın sınıf dayanışması, İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, Kahrolsun burjuva partileri, Düşünce suçuna hayır, Yaşasın işçilerin birliği, İşçiler elele genel greve...*

İzmir ambarlardaki polis ablukasını kaldırmaya devam edeceklerini belirten ambar işçileri, aynı günün ilerleyen saatlerinde ablukanın kaldırılmasıyla iş başı yaptılar.

Ambar işçileri, sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından teröre maruz kalan sınıf kardeşleri gibi, polis teşkilatının sermayenin sadık bir köpeği olduğunu ve sınıf mücadelesi keskinleştikçe yine sermayenin emriyle bu köpeklerin zincirlerinin boşaltıldığını bilince çıkarmış oluyorlar. Ambar işçilerinin kudurmuş köpeklerle de cevapları gayet net: **İşçiye kalkan eller kırılacak!**

ile kendini sınırlamayan, hedeflerini ve programının ufkunu burjuva düzenin bazı başka sınıfları ya da toplumsal güçleriyle yapılabilecek ittifaklarla sınırlamayan, sorunların temel kaynağı olan kapitalist düzeni hedef alan bir mücadeledir. Güncel ekonomik-demokratik talepleri de kapsayan, ama proletaryanın iktidarını hedefleyen, bağımsız ve militan bir sınıf mücadelecisi çizgi. Hedeflenen ve hayata geçirilen bu olmalıdır.

Bu yazının yazıldığı sıralarda (09.08.'95 itibarıyla) ambarlarda, sendikali işçiler çalışıyor ve lokavt kalkmış durumdadır. Daha önce işten atılan ve militan mücadeleye rağmen geri alınması sağlanamayan 44 işçinin ambarlara girmesini engellemek için, kapıda kart basma zorunluluğu getiriliyor. Ancak bir kazanım olarak taşeron işçiler de içeri sokulmuyor. Sivil ve resmi kolluk güçleri sıkı denetim altında girişleri kontrol ediyorlar. Ama panzerler vs. geri götürülmüş durumda.

İşten atılan işçiler geri alınmadan çalışılmaya başlanması, işçiler adına geri bir adımdır. Düzenin ambarlardaki temsilcileri kendilerini hazır hissettikleri anda yeniden saldırıya geçeceklerdir. Tamamlanmamış bir mücadele işçi sınıfı için en tehlikeli şeydir. Düşman mücadeleyi eksik bıraktıran zaafı tahlil edecek ve bu zaaf alanlarından yüklenecektir. En kısa zamanda harekete geçilerek atılan işçilerin derhal geri alınması, işverenin "silahlı korunma hakkı"na karşılık başta işyeri temsilciliği olmak üzere tüm işçi örgütlerinin silahlı korunma hakkının tanınması ve taşeron sisteminin ve lokavtın yasaklanması temel talepleriyle tekrar harekete geçilmelidir. Ambarlar işçisi de mücadelesi süresince, sermayenin zaaf alanını, yumuşak karnını görmüştür. Bu "yumuşak karnı" düzenin, eylemlerin genelleşmesinden duyduğu ölesiye korkudan başka bir şey değildir.

Mücadelenin bir ileri aşamaya sıçraması için, birincisi; sendikal reformizmi tabandan zorlamak ve aşmak gereklidir. Yıllardır ambar işçisine önderlik eden ve yer yer militan bir geleneğe sahip olan sendika şube yönetimlerini tabandan denetleyip, daha ileri hedefler için zorlamak ve onları bu şekilde mücadeleye katmak gereklidir. Bu ambar işçilerinin de ihtiyacı olan politik-militan bir öncü örgütlenmenin de önünü açacaktır.

İkincisi; işyerlerinde örgütlülük ve eylemler devletin denetiminden uzak-gizli komiteler üzerinden geliştirilmelidir. Bu, eylemimizin sürekliliğini ve kardeşlerimizin güvenliğini garantiye almanın bir yolu olduğu gibi, sınıf düşmanımızın istihbarat olarak önceden hazırlanmasını engelleyecek ve hareket alanını daraltacaktır.

Üçüncüsü; ambar işçileri, sınırlı talepler üzerinden gelişen ve genel eylemin gücünü yine sınırlı olsa da ortaya koyan deneyimlerinden yola çıkarak, sınıf kardeşleri ile buluşmak ve genel grev-genel direniş örgütlemek için öncü çıkışlar ve çağrılar yapmak görevini yüklenmelidirler.

Sendikal örgütlülüklerine her düzeyde sahip çıkmalı ve kendilerine dayatılan sömürü koşullarına aynı şekilde direnmeye devam etmelidirler. Ancak mücadelelerini sosyalizm mücadelesi ile birleştirebilmeyi; reformist politikalarla düzen içi çözümleri değil, sınıfın iktidarını istemeyi bilmelidirler. Kırıntıları değil dünyayı almayı hedeflemelidirler.

Aras Kargo Grevini Tüm Sektöre Yayalım!

Aras Kargo'daki grev yaklaşık 55 gündür sürüyor. Direnişçi işçiler, işverenin grev kırıcılarla işi devam ettirmesine aktif bir müdahalede bulunmamışlardır. İşçiler bazı ekonomik haklar için greve gittiklerinde işveren buna taşeron işçi uygulamasıyla yanıt vermişti. Bu süreç içinde grev kırıcılar zaman zaman işçiler tarafından engellendi. Grevci işçiler, grev kırıcıları mücadele safına kazanma, bu başarılamazsa, hiç değilse bunların grev kırıcılığına son verme doğrultusunda, değişik şekillerde çabalarını sürdürdüler. Grevi kırmak için Ankara'daki işçilerini getiren Aras Kargo patronu bunda başarı sağlayamayınca genç yaşta işçiler (14-17 yaş civarında) getirdi. Fakat direnişteki işçilerinin çabası sonucu bu da etkisizleştirildi. Şu an ise gündelikçi denilen taşeron işçiler çalıştırılıyor. Direnişçi işçilerin uyarıları ve ev ziyaretleri sonucu taşeron işçilerden geri de olsa belli bir destek geldi. "Siz kapıyı tutun. Biz içeride işi durduralım, çalışmayalım." diyen taşeron işçilere karşı "Biz kapıyı tutarsak zaten siz dahil kimseyi içeri sokmayız." denildi

Kısa bir süre önce direnişe polis saldırmış ve 9 öncü işçi tutuklanmıştı. Bu, işçilerin üzerinde bir dönem moralsizliğe yol açsa da mücadele yine de sürüyor. Aras Kargo işçilerinin direnişlerine destek için bazı çabaları da var. Diğer sendikaları ziyaret, dayanışma için kalem vs. materyallerin satılması, Aras Kargo'nun gerek Ankara gerek İstanbul şubelerinde çalışan işçilerden bildirilerle gidilip destek istenmesi bu çabaların bazıları.

5 Ağustos günü Ankara'daki mitinge, 8 Ağustos'ta ise ikiye ayrılarak bir bölümü Kadıköy İskelesi'ndeki eyleme, diğer bölümü ise Aksaray'daki eyleme katılarak, buralarda direnişleriyle dayanışmayı örgütlemek için çaba gösteren işçiler, kararlı bir ruh hali sergiliyorlar. Bu tür çabaları yoğunlaştırarak devam ettirmeli ve süren diğer direnişlerle birleştirilerek güçlendirilmelidir. Sözgelimi Aras Kargo direnişi için kalem satan bir devrimci ya da işçi,

aynı zamanda Eminönü işçilerinin bu tür materyallerini, Polisan işçileriyle dayanışma kartlarını vb. satabilmeli, birbirinden yalıtılmış biçimde süren bu direnişler arasında somut dayanışmayı pratik olarak örgütlemek için çaba göstermelidir.

Eylem henüz militan bir sıçrama yaşamış değil. Henüz bazı hukuksal süreçlerin sonuçlarını beklenmektedir. Ama işçiler hiçbir şekilde buna bel bağlamadıklarını hakların verilmeyip ancak mücadeleyle alınabileceğini belirtiyorlar.

Özelde Aras Kargo işçisinin, genelde kargo işçilerinin geçmiş militan mücadele deneyimlerinin bıraktığı miras, grevin önümüzdeki süreçte daha radikal bir çizgide ve sonuç alıcı biçimlerle sürdürülmesini kolaylaştırıcaktır. Halihazırda grevin yaygınlaştırılıp genelleşmesine yönelik çabalar sürdürülmekte, bu bağlamda bir dizi önlem alınmaya çalışılmaktadır. Aras Kargo Ankara direnişi deneyiminde de eylemin bir cendereyle sıkıştığı ve boğulmak üzere olduğu sanıldığı bir anda muhteşem bir direnişin patladığı hala akıldadır. Böyle bir patlamanın ön koşulları bu grevde de mevcuttur.

Aras Kargo grevinin diğer şubelere taşınması ve ülke çapında yaygınlaştırılması başarının ön koşuludur ve buna yönelik çabalar yoğunlaştırılmalıdır. İşçilerin hepsi, bir ay tutuklu kalan 9 arkadaşlarının boşuna yatmadığını, bu direniş Aras Kargo işçilerinin geçmiş mirasına yakışır biçimde başarıyla sürdürmek istediklerini belirtiyor. Fakat yeterli destek görememekten de kaynaklanan bir karamsarlık işçileri etkilemeye başlamış. (Bunda direniş yerinin biraz sapa bir yerde olması da etkili.)

Unutulmamalıdır ki, ancak direnişçi işçilerin etkin bir faaliyet yürütmeleri sonucu dayanışma zinciri hızla örülebilir. Böylece saldırıya karşı saldırı örgütlenebilir. Mücadelede bir mevzi daha kazanılarak, özelde Aras kargo patronunun, genelde sermaye sınıfının saldırıları püskürtülebilir.

İpragaz Direnişine Sahip Çık!

İpragaz direnişçileri, sınıf kardeşleri Polisan işçilerinin dayanışma gecesine aktif olarak katılmış ve komünistlerle bütünleşerek politik bir tutum sergilemişlerdi.

İpragaz işçileri direnişe geçtikleri ilk günden bu yana, dersler çıkararak ilerlemesini bildiler. Devrimci ve komünistlerin müdahalelerine açık olan İpragaz işçisi bugün kendi kurtuluşlarının sınıf kardeşlerinin kurtuluşuna bağlı olduğunun bilincine varmış durumda. Sınıf kardeşleri ile bütünleşebilmenin, sınıf dayanışmasının kurulmasının yollarını arıyorlar. Halen sürmekte olan direnişlerle aktif bir koordinasyon ve dayanışma örülmesi için çaba harcıyorlar. Bu direnişlere aktif destek vermek konusunda hemfikirler. Özellikle sonsürekte, diğer direnişlere ve mitinglere kitlesel bir katılım için ellerinden geleni yapılıyorlar. 5 Ağustos'ta Ankara'da, 8 Ağustos'ta İstanbul Kadıköy'de yapılan mitinglerde, İpragaz işçisi katılımı ve attığı sloganlarla bu konudaki kararlılığını gösterdi.

Kendi çevrelerindeki diğer fabrika ve semtlerde yaşayan sınıf kardeşleri ile de dayanışma örgütlemeye çalışan İpragaz işçileri, bu amaçla broşür dağıtımları gibi çalışmalar da yürütüyor.

Bu arada İpragaz'ın Yarımcı dolum tesisinde çalışan sınıf kardeşlerini de ziyaret eden direnişçiler, burada da bir direnişin başlatılması için çaba harcıyorlar. Bilindiği gibi Yarımcı tesislerindeki işçiler aldıkları %30'luk komik zamma işten atılmamak için razı olmuşlardı. İpragaz işçileri onlara hiçbir işgüvencelerinin olmadığını, direnişe geçmeleri gerektiğini söylüyorlar. Ancak Yarımcı işçileri henüz bu yolda somut adımlar atabilmiş değil.

İpragaz işçileri sermayeye karşı sürdürdükleri mücadelelerinde, sınıf kardeşleri ile dayanışma için ısrarla çalışmaya devam etmelidirler. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde almaları gereken yeri almalı, komünistlerle birlikte hareket etmelidirler. Taleplerini sendikal reformizmin ekonomik talepleri ile sınırlamamalı, devlet terörüne, kili savaşa karşı ve temel demokratik hak ve özgürlükler için kavgayı yükseltmelidirler. Kırıntılar değil, dünyayı almak için direnmeliler.

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

BOSSA-1'de İhanet Kazandı

Adana'da kurulu, Sabancı Holding'e bağlı, Bossa-1 fabrikası yemekhane işçileri, bağlı bulundukları Asa-Teks Tic. Şirketi tarafından sendikalaştıkları gerekçesi ile işten çıkarılmışlardı.

İşlerine son verilen yaklaşık 42 işçi, dört yıldan bu yana sefalet ücretiyle çalıştırılıyorlar.

Taşeron firma tensikatın hemen ardından, ülkü ocaklarından topladığı faşistleri kapıya yığınca işçilerin direnişi ile karşılaştı. İşçiler kendilerini aralarından önüne siper ederek direncine de birlikte getirmiş olduğu polisleri işçilerin üstüne saldırtarak onları dağıttı. Bu saldırı karşısında bir süre direnen işçilere yardıma gelen Oleyis şube başkanı Ziya Kaplan'la direniş komitesinden iki işçi gözaltına alındı. Sendika başkanı serbest bırakıldıktan sonra işçiler toplu halde sendikaya doğru yürüyerek, Oleyis sendikasında direnişe devam kararı aldılar. Bu olaylardan bir gün önce ise, DISK-Tekstil şube yönetimi Bossa-1'e gelerek, yemekhane işçilerinin direnişine destek vereceklerini söyleyen Bossa işçilerini engellemişlerdi.

50 gün süren grevleri boyunca, yemekhane işçileri Bossa grevini desteklemişlerdi. Aynı iş yerinde

ister kadrolu, isterse taşeron firmaya bağlı olsun, ortak bir yazgıyı paylaşmaları, işçilerin, sorunların çözümünde birlikte hareket etmelerini gerektirmekteydi.

Son TİS sürecinde, işçilerin toplu iş sözleşmesinde iş güvencesinin mutlaka yer alması konusunda sendikayı uyardığı, ama imzalanan sözleşme metninde bunu görmedikleri için son derece huzursuz oldukları biliniyor. Rıdvan Budak işçileri; "Ben Sakıp ağadan söz aldım. Ben Sakıp ağanın verdiği söze güveniyorum." diyerek yanıtlamıştı. Bu bay bürokratin kapitaliste duyduğu güvenin çok geçmeden kokusu çıktı. Bossa-1 iş yerinde şu ana kadar 35'i kadrolu, 42'si taşeron işçisi olmak üzere 77 kişi işten atıldı. Aslında Adana işçisi Budak'ın ihanetine pek yabancı sayılmazdı. Geçen yıl Çukobirlik yemekhanesinde yaşanan ve yaklaşık 15 gün süren direnişi kıran da bu aynı haindi.

İşçi sınıfına ihanette sınır tanımayan bu hainlere hakettiği dersi vermenin zamanı çoktan gelmiştir. İşçi sınıfı, Meral türünden, Budak türünden bütün hainleri, hareketin önünden süpürüp atarak ilerlemek zorundadır.

Kızıl Bayrak/Adana

Memur hareketi yönünü belirlemeli!

Neden Tüm Haber-Sen?

Memur "sendikasılaştırma" yasası meclisten geçti. Sermaye devleti hemen ve bütün kurumlarıyla saldırıya geçmekte gecikmedi. Yargı ve polisini derhal harekete geçirdi. Tüm Haber-Sen'in kapıları bir bir mühürlenmeye başlandı.

"Neden önce Tüm Haber-Sen?" diye sorulabilir. Tıpkı, "Sıfır zam saldırısı neden ilkin HAVAŞ'a yöneltildi?" diye sorulabileceği gibi.

Bilindiği gibi HAVAŞ sorunu, grev-direnış ve her türden işçi toplantısında muhalefetiyle fazlaca göze batan Hava-İş genel başkanının hapse tıklılıp, TÜRK-İŞ'le uzlaşarak çözülmüştü. Çok geçmedi, aynı saldırı tüm kamu işçilerine yöneltildi. Bunun böyle olacağını herkes tarafından, ama özellikle de TÜRK-İŞ tarafından biliniyor olması önemlidir. "Sendikasılaştırma" yasası engellenemezse, Tüm Haber-Sen'i diğer memur sendikalarının kapatılmasının izleyeceğinin de herkes tarafından, özellikle de KÇSKK tarafından iyi biliniyor. Bu sorunların birbirinden yalıtılmış olmadığını, tam tersine, son derece benzeştiğini gösteriyor.

TÜRK-İŞ, HAVAŞ için nasıl kılını bile kıpırdatmadıysa, Tüm Haber-Sen'in kapatılması karşısında, 1 aydır KÇSKK'dan da çıkmıyor. TÜRK-İŞ, sıfır zam saldırısında, önce devletle elele vererek HAVAŞ işçilerinin kuyusunu kazmıştır. Böylece 1 milyona yakın KİT işçisini, ama asıl olarak tüm işçi sınıfını sermayenin dişleri arasına itmiş oluyordu. Sıfır zam saldırısına, daha HAVAŞ'a yöneltildiği sırada karşı çıkmayan KİT işçileri, bugün bu aynı saldırıya kendileri maruz kaldı. Hiç kimsenin kuşusu olmasın, yarın da KİT'lere yöneltildiğinde sesini çıkarmayan diğer işçiler maruz kalacaktır.

"Neden Tüm Haber-Sen?" sorusunun yanıtına gelince; bilindiği gibi kamu emekçi hareketi başladığından bu yana, dönemsel olarak öne çıkan hareketi sürükleyen bir kaç sektör olmuştur. Nasıl ki bir dönem Tüm Sağlık-Sen ileriye çıktıysa, son bir yılda da Tüm Haber-Sen öne çıkmıştı. Gerek özelleştirmede ön sıralarda olması, gerekse de sektörde örgütlü işçi sendikasının aktivitesinin etkisiyle, PTT çalışanları, memur eylemlerinin hem en kitlesel, hem de en radikal katılımcıları oldular. Memur grevleri, en yaygın biçimde (% 100'e yakın katılımı) posta işleme merkezlerinde uygulandı. Üstelik işçi-memur dayanışmasının bazen aktif bazen de pasif olarak uygulanabildiği nadir alanlardan da biriydi PTT'ler. Kuşkusuz özelleştirmenin yolunu düzlemek gibi amaçlar da bulunmakla birlikte, sermaye devletinin saldırısına uğramak için önde olma, öncü olmak da başlı başına bir nedendir.

İşte böyle "büyük bir suç"un, önde olmak suçunun cezasına çarptırılan PTT emekçileri, bugün, bu saldırılara aynı suçu işlemeye devam ederek yanıt vermelidir. Önü KÇSKK bürokratizminin icazetçi-uzlaşmacı reformistlerince tıkanmış olan kamu çalışanları hareketini yeniden ayağa kaldırmanın, bu barikatı yarıp geçmekten başka yolu yoktur. Bugün bu olanağa en fazla sahipkesimde Haber sektörünün çalışanlarıdır. Bir dayanışmanın, bir mücadele birliği oluşturmamızın zorunluluğunun, alanın tümünde bilindiği, ne var ki, devrimci bir önderlik yaratılmadığı için hareketin ilerletilemediği açıktır.

Tüm Haber-Sen yeniden öne atılmalı ve tüm kamu çalışanlarını da mücadeleye çağırılmalıdır. Olabildiğince kitlesel ve militan eylemliliklerle sendika binalarına vurulan mühürlerin sökülmesi, hareketin ihtiyacı olan sığramayı sağlayabilecek bir eylemdir. Fakat bu eylem, potansiyel "sendikasılaştırma" yasasının derhal iptali talebiyle örülecek genel, birleşik ve etkin bir eylemlilik süreciyle birleştirilmelidir.

"Şu ana kadar kamu emekçi hareketi belli bir politik karakter taşımasına rağmen temelde barışçıl bir çizgi izledi. Ne var ki, 20 Aralık eylemlerinden bu yana gelişen bir dizi kamu emekçi eylemliliği, bugüne kadar izlenen çizginin gelip sınırlarına dayandığını göstermektedir. "Ya militan ve dışarıya bir mücadele, ya da kaçınılmaz olarak teslimiyet." İşte bu ikilem, son derece pratik bir seçenek olarak kamu emekçi hareketinin önüne gelip dayanmış durumda." (Kızıl Bayrak, sayı:25, Başyazı: Ya dışarıya bir mücadele, ya teslimiyet!)

17-18 Haziran Ankara eyleminin kitleselliğinin bütün görkemine ve gerek hareketin kendisi, gerekse sınıf hareketinin geneli üzerindeki politik etki ve önemine rağmen; alıntıda altı çizilen "barışçıl karakter"inin ilk sonuçları alınmaya başlanmıştı. Örneğin hükümet, hiç bir şey yokmuş gibi davranma rahatlığı gösterebilmiştir. Burjuva basın ise bütün küstahlığıyla "memurun efendiliği"nden söz etmiş ve onbinlerin taşkınlığını dizginleyebilmek için bütün çabayı gösteren reformist önderliği "Bravo!" nidalarıyla selamlamıştı.

Yıllardır komisyonda bekletilen "grevsiz-toplusözleşmesiz sendika" taslağı, tam da bu eylemin ardından onaylandı. Bu saldırının üzerinden 1 ay aşkın zaman geçti. Kamu emekçi hareketinden eser yok, sendikalardan çıt çıkıyor.

Demek ki, sadece komünistler değil, burjuvazi de hareketi oldukça dikkatli izliyor ve isabetli tahlillerde bulunabiliyor. Onların bu çabası, elbette, harekete ne zaman, nereden ve ne şekilde vuracaklarını belirlemek içindir. Ne zaman sessiz kalıp, ne zaman saldırımları gerektiğini tahlil etmek içindir.

Sonunda burjuva parlamento, hareketi en zayıf olduğu zamanda ve noktada vurduğu açıktır. Üstelik bu, tam

da kitlesel eylemiyle en fazla göz doldurduğu, böylelikle ufku dar, tahlil gücünden yoksun çevrelerde "güçlü" görüldüğü bir sıraya rastlamıştır. Sermaye devletinin saldırısı, bu yasayla da sınırlı değildir. Hemen ardından Tüm Haber-Sen'e mühür vurulması gelmiştir. Yeni saldırılar sırada beklemektedir.

Tüm bunlar, hareketin bugün içinde bulunduğu nesnel durumu anlatıyor. Ne var ki, toplumsal ilişkiler ve gelişmelerde nesnellik, özne tarafından belirlenen ve gene özne tarafından değiştirilebilen bir durumdur. Hareketin zayıflığı bu saldırılara nasıl zemin hazırlayabildiyse, güçlendirilmesi de, saldırıları durdurabilir.

Kamu emekçi hareketi bir yol ayrımındadır. Yol ayrımında karar sürecini uzatmak, bütün yolları tutması için düşmana zaman tanımakla eş anlamlıdır. Artık karar verilmeli harekete geçilmelidir.

Hareket, hemen bütün gelişme süreci boyunca; "militan ve dışarıya bir mücadele" potansiyeline sahip olduğunu defalarca göstermiştir. Defalarca coplanan, yerlerde sürüklenen, kafası-kolu kırılan, köpeklerle ısırtılan, gözaltına alınan, sürülen, görevden uzaklaştırılan vb...vb. amam mücadeleyi bırakmayan, her yeni eylem kararını daha da kitlesel biçimde hayata geçiren, bu aynı kamu emekçileri kitlesidir. Sorun, defalarca belirttiğimiz gibi, kitlelerde değil, önderliktedir. Saldırıları karşısında korkak ve titrek davranan reformist önderliktir. Hareketin kaderini, düşmanla yapılacak görüşmelere bağlamaya (ki onda da gerçek muhataplarla görüşülemediği) ve kitleleri bu yönde beklentiye sevk etmeye çalışan KÇSKK bürokratlarıdır. Ve tabi, taban örgütlülüklerini oluşturup, inisiyatif ele alarak, bürokratik üst yapıyı aşma cesaret ve çabasından geri duran, şubelerdeki memur zihniyetli "devrimci" önderliklerdir.

Bu basiretsizliğin bir an önce

kırılması ve hareketin "devrimci-militan" önderlik ihtiyacının bir an önce karşılanması gerekmektedir. Kamu Çalışanları Sendika Şubeleri Platformu'nu bu yönlü çalışmanın bir aracı haline getirmek mümkündür. Bugün, bu perspektifle olmasa bile, mücadeleyi yeniden başlatılabilmek için yapılan ilk girişimler oldukça anlamlıdır. Özellikle, İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'yla geliştirilen yakın diyalog ve eylem birliği kararları, kuşkusuz ki, bu yönde atılmış ileri bir adım sayılmalıdır.

Ne var ki, bunların tümü, henüz, "anlamlı" ve "ileri bir adım" olmanın ötesinde bir şey ifade etmiyor. Kapalı salonlarda alınan "keskin" kararların hayata geçirilmesi için işyerlerinde, üyelere ulaştırılması ve bizzat eylemin örgütlenmesi gerekiyor.

Şube yönetiminde olsun olmasın, tüm devrimci kamu çalışanları, hareketin devrimci önderlik ihtiyacını karşılamak üzere bir araya gelmeli ve inisiyatif ele almalıdırlar. KÇSKK bürokratlarını kendi korkaklıklarıyla başbaşa bırakmanın ve sermayenin saldırılarına karşı militan-dışarıya bir eylemlilik süreci başlatmanın zamanı çoktan gelmiştir.

Bu yeni eylemlilik sürecinin ilk-somut hedefi Tüm Haber-Sen'e vurulan mühürlerin kırılması ve "sendika yasağı" yasasının iptalidir. Fakat sendikasılaştırmanın işçi-memur tüm ücretli emekçilere yönelik bir saldırı olduğu, özelleştirme, taşeronlaştırma, sözleşmeli, geçici vb. uygulamalarıyla, son 10 yılda sendikalı işçi sayısının 2 milyondan 1 milyona düşürüldüğü de kitlelere anlatılmak zorundadır.

Tam da bu noktada sınıf dayanışmasının anlam ve önemini kavratmak ve somut olarak örgütlemek görevi de omuzlarımızdadır. Emekçi kitleler için "en iyi okul" eylemin kendisi olmakla birlikte, eğitim faaliyetlerini de hızlandırmak gerekmektedir. Şubelerdeki tartışma toplantıları düzenlemekten, yazılı materyallerle işyerlerini "dövmeye" kadar bir dizi araç en kısa zamanda devreye sokulmalıdır.

Birleşik-politik-militan bir kitle hareketini örgütlemek! İşte devrimci-sosyalist işçilerin ve kamu çalışanlarının karşı karşıya bulunduğu görev budur. Sosyalistler ve devrimciler bu görevde tek sorumluluğun sınıfa karşı duyulması gerektiğini unutmamalıdırlar.

Tüm Haber-Sen'e Asılan Mühürleri Kır!

Mücadeleyi Yükselt!

"Sendikamız Evimiz Kapattırmayız!"

Sermaye devleti, Tüm Haber-Sen'e yönelttiği kapatma saldırısıyla kendi yasalarına bile uymak konusundaki tahammülsüzlüğünü gösterdi. Yargıtay kararını beklemeden Türkiye çapında Tüm Haber-Sen Şubelerini kapatmaya başlayan devlet bu yolla kamu emekçilerinin haklı mücadelelerinin önüne geçmek istiyor.

Şubelerin kapatılmaya başlanması Tüm Haber-Sen'in protesto eylemleriyle karşılandı. Bu amaçla Tüm Haber-Sen İzmir Şubesi, Çankaya'dan başlayan ve Konak meydanındaki valilik önünde sona erecek bir eylem kararı aldı. Saat 18.00'da şube önünde birikmeye başlayan kitle "Tüm Haber-Sen Kapatılmaz!" ve "Baskılar, Sürgünler Bizi Yıldırıamaz!" pankartları ile ve siyah çelenkle yürüyüşe geçtiler. "Sendika Evimiz, Kapattırmayız!", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Baskılar, Sürgünler Bizi Yıldırıamaz!", "İşçi Memur Elele! Genel Greve!", "Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz!" sloganlarıyla yürüdü. Yeni yapılan ekmek zamları da "Ekmek Zammı Geri Alınsın!" sloganlarıyla protesto edildi.

Kortej, tutsak ve kayıp yakınlarının başlattığı açlık grevinin sürdürüldüğü Hadeş Konak ilçe binasının önünden geçerken "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!" sloganlarını attı. Alkışlarla desteklenen korteje fiili katılım sağlanmadı.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylem Konak'ta basın açıklamasının okunması ve ardından Hasan Tahsin heykelinin önüne siyah çelengin bırakılmasıyla sona erdi. Daha önce alınan karara rağmen çelengin valiliğin önüne konulmaması sendikanın polis karşısında takındığı geri tavrın sonucu olarak ortaya çıktı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Tüm Haber-Sen Kapatılmaz!

Tüm Haber-Sen'in kapatılmasının ardından, KÇSKK Şubeler Platformu'nun düzenlediği protesto eylemi, 3 Temmuz Perşembe günü saat 12:00'da Sirkeci Tren İstasyonu'nda gerçekleştirildi. Protesto eylemine platforma üye bir çok sendikanın katılmasına rağmen, etkili bir ön çalışma yapılamaması nedeniyle yüksek bir katılım sağlanamadı.

Yaklaşık 150 kişilik bir kitle, polisin Sirkeci Postanesi önünde gerçekleştirilmesi planlanan toplanma için birikmelere engel olması sonucu protesto eylemini Tren İstasyonu önünde gerçekleştirdiler.

Bir gün önce yapılan KÇSKK Platform toplantısında "100 kişiyle de olsa yürüyüşümüzü gerçekleştirip, basın açıklamamızı yapacağız" kararı olduğu halde komite, devletin kolluk güçlerinin belirlediği "özgürlük" sınırlarını aşmadı. Polis; "Kesin emir aldık. Yürüyüş, mürüyüş yaptırılmaz. Basın açıklamanızı yapın ve hemen dağılın" uyarısı yaptı. Kitlenin büyük çoğunluğunun yürüme eğiliminde olmasına rağmen, inisiyatif elinde bulunduran komite, geri çekilmeyi tercih etti. Buna da somut duruma göre atılmış bir "taktik adım" denildi.

Yaklaşık bir saat boyunca kitle, sloganlarla devletin çalışan sınıflara uyguladığı politik ve pratik baskıları lanetledi. "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez!", "Baskılar Bizi Yıldırıamaz!", "Zafer Direnen Emekçilerin Olacak!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Tüm Haber-Sen Kapatılmaz!", "Mühürleri Söktük, Sökeceğiz!", "Direndik, Kazandık, Direneceğiz!", "Sokağa, Eyleme, Genel Greve!" sloganları oldukça gür biçimde ve öfkeyle atıldı.

Eylem boyunca emekçiler üzerinde terör estiren "güvenlik güçleri" insanları tartaklayıp, tehdit ederken iki kişiyi de gözaltına almaya yeltendi. Fakat direngen emekçiler polisin bu zorba yöntemlerine sessiz kalmadılar ve arkadaşlarının gözaltına alınmasına engel oldular.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Çağlayan DYP ve CHP İl Merkezi Binalarına Yürüyüş

25 Temmuz 1995'te, Saat: 11:00 civarında DYP İstanbul il binasının karşısındaki Abidiye-i Hürriyet parkında konumlandık. Burası işçilerin yürüyüşü için toplanacakları yeri. Saat henüz erken olduğundan çok az sayıda işçi vardı. Polisler parkın karşısında konumlanmasına karşılık parka giriş çıkışlara müdahale etmiyorlardı. Zaman geçtikçe bu toplantı

ve yürüyüşün aslında daha çok sendika bürokratlarının bir faaliyeti olduğunu, kitlesel bir işçi katılımının söz konusu olmadığını farkettiler.

Bu arada toplanan grup DYP binasının önüne birikti. Birsindikacı çıkıp ihanetçi bir söylev çekti. Kızıl Bayrak'çı komünistler olarak kuşlama yaptık. Ardından Taksim'e doğru yürüyüşe geçildi. Kuşlamaya yürüyüş sırasında da devam ettik. Ardından az sayıda bir kitleyle yürüyor olmamıza rağmen, sınıf dayanışmasını vurgulayan pankartımızı açtık. Kortejin iki yanında yer alan sermayenin bekçi köpekleri bu davranış karşısında şaşkınlara. Kaşarlanmış sendika bürokratları dışında pankart işçiler tarafından beğenildi ve sahiplenildi. Sendikacıların ve polisin "uyarı"larına rağmen kararlı bir tutum sergileyerek pankartı yürüyüşün sonuna kadar açık tuttuk. Attığımız sloganlar kortejdekilerce de sahiplenildi.

Yürüyüşe doğrudan ve açık bir müdahalede bulunabilen tek devrimci grup Kızıl Bayrak'çı komünistler olarak bizdik.

Haber çalışanlarıyla sıcak bir buluşma.

Kamu çalışanlarının ayakta olduğu bir dönemde, Tüm Haber-Sen ve Haber-İş ile sınırlı da olsa bir gezi düzenledik. Bu geziye, belli aksaklıklara rağmen, genelde, tartışma, dostluk ve paylaşma duygusu hakimdi. Gerek piknik alanında gerekse yol boyunca, marşlar söylendi, devrimci bir atmosfere sahip son eylemler, Kürt ulusal sorunu, Gazi direnişi ve grev sorunu üzerine tartışmalar yapıldı. Tartışma konularının önemli bir kısmı da doğal olarak, sınıf perspektifi, parti sorunu ve son otuz yılın tahlili ile bu günkü sol hareketlerin durumuydu. Bu sonucusuyla ilgili görüşler, her zamanki gibi; "Bir mutabakat sağlanmalı ve solcular birleşmelidir!" de düğümleniyordu.

Bu noktada, tekrar solun tarihsel geçmişine döndü ve kısa tahlili yapıldı. Sonra, sorunun doğru bir teori ve buna uygun pratikle ortaya çıkmakta ve sınıf perspektifiyle hareket etmekte olduğu; bir mutabakat aranacak, bir birlik oluşturulacaksa, bunun ancak, işçi sınıfının iktidarı ekseninde olabileceği vurgulandı. Eğer politik mücadeleyi bu eksende yürüten birileri varsa, onların yanında yer almak, onların bayrağı altında toplanmak gerektiği ifade edildi. İşçi sınıfını kendi kızıl bayrağı altında toplamanın, geleneksel halkçı söylem ve perspektifleri aşmakla mümkün olacağı belirtildi. Sınıf perspektifinin, militan bir sınıf tavrında somutlanması gerektiği, sınıfın önderlik ihtiyacının, politik-militan bir örgütlülükle karşılanacağı özenle vurgulandı. Bu vurgular, eylemlerden verilen somut örneklerle daha da pekiştirildi. Tüm Haber-Sen'in son eyleminde komünistler, kapıyı tutarak işyerinin kontrolünü ele almışlar ve hiç kimseyi kapıdan içeri sokmamışlardı. Bu örnek, "militan sınıf tavrı" konusunda, kimsenin karşı çıkamayacağı ve tartışmayı komünistlerin lehine bağlayan bir somutluğa sahipti.

Özellikle, yoğun tartışmaların yapılabilmesi ve bu tartışmaların, sol gruplar arası bir söz düellosu ve kısır çekişmelerden ziyade, sınıf hareketinin sorunlarına yönelik ve çözücü nitelikte olması, gezinin başarısını artırdı. Bunda elbette, gezinin, mücadelenin yüksek olduğu, bir başka deyişle, insanların politikaya ve politik müdahaleye en açık olduğu dönemde yapılmasının da payı bulunmaktaydı.

Bu gezi deneyimi de göstermiştir ki, komünistler, bütün ortam ve olanakları kullanarak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik ısrarcı ve sistemli bir politik müdahalede bulundukları taktirde, ilerlemek, gelişmek ve hedeflerine ulaşmak için önlerinde hergangi bir engel duramayacaktır.

'95 yılını kazanmak için, çaba, daha fazla çaba!...

**Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın Sosyalizm!**

Dersim Zulmüne Protesto

TYS, DKD ve LHD'nin yanı sıra 35 DKÖ'nün desteğini sunarak 30 Temmuz'da yapılması planlanan "Sivas'tan Gazi'ye Hak ve Özgürlükler" gecesi, valiliğin kararıyla yasaklandı. Bunun üzerine LHD'de basın açıklaması yapıldı. Devletin özgürlüklerden korktuğu, sesli ve örgütlü toplum istemediği vurgulanan açıklamada "Herkesin 'bu coğrafyada eşit ve özgürce, barış içinde yaşamalıdır' diye haykıracağı, bu taleplerin onbinlerin ağzından bir demokrasi türküsüne dönüşeceği gerçeği bir kez daha egemenleri korkuttu, çareyi yasakta buldular!" denildi.

Basın açıklamasından sonra devletin Dersim seferini protesto etmek amacıyla Tuncelililer Derneği'nde süren 5 günlük açlık grevini sona erdirmek için Tunceli Halkıyla Dayanışma Komisyonu tarafından yapılacak basın açıklamasına katılmak üzere CHP binasına gittik. Bir süre bekledikten sonra Dersimliler ellerinde dövizlerle göründüler. "Dersim'de Köy Yakma ve Boşaltmalara Son!", "Dersim'e Sefer Olur Zafer Olmaz!", "Kirli Savaşa Son!", "Özel Tim mi, Özel Kin mi?", "Türkiye'nin Bosna'sı Dersim!", "Kürt Halkı Üzerindeki Baskılara Son!", "Özel Tim Terörüne Son!" dövizleriyle gelenler, alkışlarla karşılandı. Kolluk kuvvetlerinin yoğun ablukası

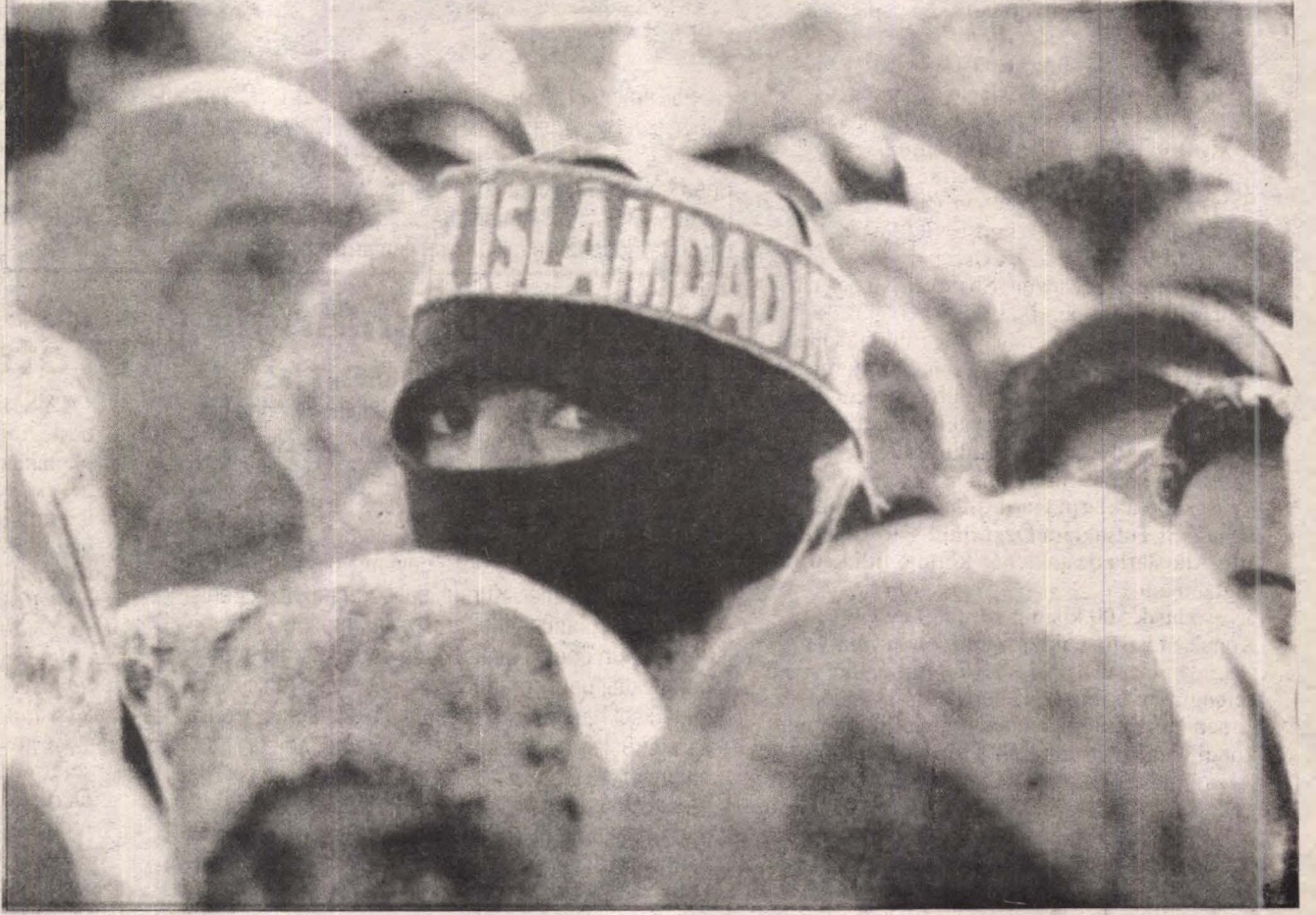

altında yapılan basın açıklamasında, Dersim'de devletin yoğun baskı ve zulüm politikaları teşhir edildi. Açıklama "Güneydoğu'da daha önce başlayan insansızlaştırma politikaları, bugün de Dersim'de uygulanmaya çalışılmaktadır. Ancak, buna güçleri yetmeyecektir! Bunu yapmaya kalkışanlara dünyayı dar ettiririz, dar! Gökubbeyi başlarına yıkarız!" şeklinde sonlandı. Oradan Beyoğlu BSP binasına yürüyüşe geçtik. 250-300 civarı bir

katılımın olduğu yürüyüşte polis THDK başkanıyla yaptığı konuşmada dövizlerin ineyeceği, slogansız bir yürüyüş olması koşuluyla müsaade edebileceğini söyledi. Yolu ablukaya aldı. Yürüyüş boyunca hem dövizler tekrar kalktı, hem de sloganlarla caddeler inledi. "Baskılar Bizi Yıldırıamaz!", "Dersim'e Sefer Olur, Zafer Olmaz!", "Dersim Halkı Yanlız Değildir!", "Devlet Terörüne Son!" sloganlarıyla birlikte tilililer çekildi. BSP binası önünde seçilen 5 kişilik bir grupla özgürlük açlık grevindekiler ziyaret edildi, eylem sonlandı.

EKİM 3. Genel Konferansı'ndan

Din, Dinsel Akımlar, Laiklik

Dinin mayalandığı, hayat bulduğu zemin, doğaya ya da topluma ilişkin olarak, insanoğlunun kendi dışındaki süreçleri, olguları anlamak ve müdahale etmek konusunda içinde bulunduğu güçsüzlük ve çaresizliktir.

Dinsel inanışın toplum içindeki yaygınlığının temeli ve kaynağı budur. Tarih boyunca din, yalnızca güçsüzlüğün ve çaresizliğin kendisiyle telafi edildiği bir ters dönmüş bilinç olarak işlev taşımamıştır.

Aynı zamanda egemen sınıflar tarafından kendi iktidarlarını meşrulaştırmanın, sömürü ve eşitsizlik düzenine mistik bir kılıf geçirmenin aracı olarak da kullanılmıştır.

Kitlelerin kendi yoksulluk ve acılarının kaynakları konusunda doğru bilince ulaşmalarının önünde dogmatik bir engel olmak, kitlelerin mücadele azimlerini kırmak, onları kaderci ve tevekkülcü bir anlayışa kanalize etmek bütün dinlerin ortak özelliğidir.

Son otuz yıldır dinsel akım ve ideolojilerin ciddi bir güçlenme yaşadığına tanık olmaktayız. 1970'li yılların sonlarında İran'da bir Molla rejiminin kurulmuş olması ise, özellikle islami inanışın yaygın olduğu ülkelerde bu gelişmeye özel bir hız kazandırmıştır. Dinsel yükselişi koşullayan, besleyen çok çeşitli etmenlerin varlığından söz edilebilir. Biz burada bu etmenlerin başlıcalarını saymakla yetineceğiz. Kapitalist dünya ekonomisini bir bütün olarak saran, özellikle de az gelişmiş kapitalist ülke ekonomilerinde çok daha sarsıcı bir karakter kazanan iktisadi bunalım, kuşkusuz ki bu etmenlerin başında gelmektedir. Nitekim bu nedenden dolayıdır ki, dinsel yükseliş olgusu, gelişmiş kapitalist ülkeler açısından geçerli bir olgudur. Bu ülkelerdeki tarikat sayılarında, tarikata üye insan sayılarında "patlama" olarak nitelenebilecek bir artış söz konusudur. Ne var ki, dinsel yükselişin bugünkü boyutlarını, yalnızca genel iktisadi bunalım faktörü ile açıklamak mümkün değildir. Zira aynı faktörün normal koşullarda dinsel gericilikten ziyade devrimci ve komünist hareketin güç kazanmasını sağlaması beklenirdi. Oysa aynı süreçte, çok çeşitli nedenlere bağlı olarak, devrimci dalganın dünya genelinde geri çekilmeye başladığını görmekteyiz. İşte dinsel ideolojinin, bugünkü boyutlarda bir güç kazanmasını sağlayan, bu iki faktörün birarada bulunmasıdır. Genel iktisadi bunalım ile devrimci dalganın geri çekilmesi olgusunun eş zamanlı olarak yaşanması olgusudur.

Bu iki faktör, aynı zamanda, Türkiye'deki dinsel yükselişin de temel nedenleridir. 12 Eylül rejiminin uygulamaları, Türk burjuvazisinin Ortadoğu politikasındaki değişiklikler, emperyalist dünyanın Türkiye gibi ülkelere dayattığı yeşil kuşak stratejisi, Türkiye'nin İran'dan yükselen islami havayı çok daha yakından teneffüs etmesi vb. etkenlerde, Türkiye'deki dinsel yükselişin üzerinde özel etkilere sahiptir.

Yukarıda, en kalın çizgiler halinde belirtmeye çalıştığımız nedenlere bağlı olarak, bugün, gerek dünyada gerek Türkiye'de bir dinsel yükseliş ol-

gusuyla yüz yüzeyiz. Bu durum, doğal olarak devrimci ve komünist hareketin önüne yeni bazı görev alanları çıkarmaktadır. Dinsel akımların ve düşüncenin yükselişi kaçınılmaz olarak emekçi sınıfların saf- larında da bu ideolojinin önemli bir etkialanı yaratması anlamına gelmektedir. Öte yandan bu aynı gelişme, sermaye devletinin dinsel-mezhepsel inanış farklılıklarını kullanarak işçi ve emekçileri atomize etme çabalarını besleyip kolaylaştırmaktadır. Laiklik-irtica, alevilik-sünnilik vb. sorunların son dönemin en önemli gündem maddeleri arasında yer alması bu durumun dolaysız bir göstergesi ve sonucudur. Sınıf ve emekçi hareketinin önüne butürden yeni engellerin dikilmiş olması, devrimci ve komünistlerin önüne de, ikili bir görev alanı koymaktadır. Devrimci ve komünistler bir yandan dinsel ideolojinin işçi ve emekçiler üzerindeki etkilerini zayıflatıp yok etmek görevi ile yüz yüze iken, diğer yandan da sermaye devletinin işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel inanış farklılıkları ekseninde bölme girişimlerini de boşa çıkarmak görevi ile yüzyüzedirler. Bu görev demetinin başarıya ulaştırılabilmesi ise herşeyden önce, din, dinsel akımlar, laiklik, alevilik vb. konularda ilkesel ve politik bir açıklığa, bu açıklık temelinde oluş- turulmuş bulunan doğru bir taktik çizgiye sahip olmayı gerektirir.

a) Dine Karşı Tutum

Dinin mayalandığı, hayat bulduğu zemin, doğaya ya da topluma ilişkin olarak, insanoğlunun kendi dışındaki süreçleri, olguları anlamak ve müdahale etmek konusunda içinde bulunduğu güçsüzlük ve çaresizliktir. Dinsel inanışın toplum içindeki yay- gınlığının temeli ve kaynağı budur. Tarih boyunca din, yalnızca güçsüzlüğün ve çaresizliğin kendisiyle telafi edildiği bir ters dönmüş bilinç olarak işlev ta- şımamıştır. Aynı zamanda egemen sınıflar tarafından kendi iktidarlarını meşrulaştırmanın, sömürü ve eşitsizlik düzenine mistik bir kılıf geçirmenin aracı olarak da kullanılmıştır. Kitlelerin kendi yoksulluk

ve Alevilik Sorunu

Komünist örgüt, din sorunu konusunda materyalist-ateist bir çizgiye sahiptir.

Dine karşı mücadelesinin dayandığı temel felsefi ve ideolojik hat budur.

Marksist-materyalist görüş açısından bütün dinler gerici bir nitelik taşırlar.

Zira bütün dinler doğa ve toplum yapısı hakkında yanlış, çarpık, dogmatik bir

anlayışı vaaz ederek, insanın doğayı ve toplumu bilimsel bir temelde

kavramalarının ve değiştirmelerinin önünde ideolojik-felsefi bir engeldirler.

Öte yandan, yine bütün dinler eşitsizliğin, baskıların, sömürü ve acıların

gerçek sınıfsal kaynaklarının üstünü örter, bunları anlaşılmasız bir yazgı olarak

sunar, bu yolla da egemen sınıfların alt sınıflar üzerinde tahakkümünü

kolaylaştıran, besleyen bir rol oynar.

ve acıların kaynakları konusunda doğru bilince ulaşmalarının önünde dogmatik bir engel olmak, kitlelerin mücadele azimlerini kırmak, onları kaderci ve tevekkülcü bir anlayışa kanallandırmak, bütün dinlerin ortak özelliğidir. Bu açıdan bakıldığında bütün dinlerin oynadığı rol, istisnasız olarak gerici bir içeriğe sahiptir. Tarihsel süreç içinde, kendisine dinsel ideolojiyi dayanak yapan kimi toplumsal hareketlerin ilerici bir karaktere sahip olabildikleri de görülmektedir. Ne var ki, bu hareketlerin sahip oldukları ilerici nitelik şu ya da bu dinsel-mezhepsel inanışa sahip olmalarıyla, bir başka söyleyişle, dayandıkları dinsel inanışın diğer dinlere göre kendi içinde daha ilerici bir özellik taşıyor olmasıyla ilgili değildir. Bu durum tümüyle hareketin sahip olduğu sınıfsal özelliklerle ilgilidir. Dinin hemen neredeyse tek ideolojik değer durumunda bulunduğu geleneksel-kapalı toplumsal yapılarda, ya da diğer ilerici ideolojilerin şu ya da bu nedenle zayıflamış bulunduğu tarihsel dönemlerde bazı ilerici alt sınıf hareketlerinin dinsel ideolojiye yaslandıkları görülür. Bu durum, ilgili dinsel inanışın lehine bir gösterge değil, yalnızca ilgili alt sınıf hareketinin ideolojik-politik ufkunun sınırlılığına ilişkin ciddi bir belirtidir. Kısacası her din gericidir; kendilerine dinsel ideolojiden dayanak bulan bazı toplumsal-siyasal hareketler ise, sınıfsal yapılarıyla bağlantılı olarak ilerici bir özellik taşıyor olabilirler.

Din ve dinsel akımlara yaklaşım bakımından bu kısa anlatımdan çıkarılabilecek üç önemli unsur daha vardır. Birincisi; din, belirli nesnel-toplumsal koşullar tarafından beslenmektedir. İkincisi; din, her zaman için egemen sınıfın ezilen kitleleri mücadeleden alıkoymak için kullandığı önemli bir silahtır. Üçüncüsü; dinsel akımlara ilişkin yaklaşımda esas unsur, bu akımların sahip olduğu sınıfsal temel ve çıkarlarıdır. Dolayısıyla, dine ve dinsel akımlara karşı mücadele yalnızca ideolojik kapsamda bir mücadele değil, temelde onu oluşturan toplumsal-nesnel koşullara karşı mücadeledir. Dine karşı yürütülen mücadelenin ana çizgisini dinin egemen sınıflar tarafından kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanılmasını kitleler önünde açığa çıkarma, teslim etme çabası oluşturur. Dinsel akımlara karşı etkili mücadele ve doğru tutum ancak bu akımların sahip olduğu sınıfsal temelin ve çıkarların doğru bir şekilde kavranmasıyla mümkündür.

● Komünist örgüt, din sorunu konusunda, materyalist-ateist bir çizgiye sahiptir. Dine karşı mücadelesinin dayandığı temel felsefi ve ideolojik hat budur. Marksist-materyalist görüş açısından bütün dinler gerici bir nitelik taşırlar. Zira bütün dinler doğa ve toplum yapısı hakkında yanlış, çarpık, dogmatik bir anlayışı vaaz ederek, insanın doğayı ve toplumu bilimsel bir temelde kavramalarının ve değiştirmelerinin önünde ideolojik-felsefi bir engeldirler. Öte yandan, yine bütün dinler eşitsizliğin, baskıların, sömürü ve acıların gerçek sınıfsal kaynaklarının üstünü örter, bunları anlaşılmasız bir yazgı olarak sunar, bu yolla da egemen sınıfların alt sınıflar

üzerinde tahakkümünü kolaylaştıran, besleyen bir rol oynar.

● Bu temel nedenden dolayıdır ki, dinleri kendi içinde ilerici dinler/gerici dinler olarak tasnif etmek bilim ve tarih dışı bir yaklaşım olacaktır. Komünistler dine, dinsel düşünceye karşı sürekli ve uzlaşmaz bir mücadeleyi yürütürler. Kitleleri her türlü dinsel inanışın etkisinden kurtarmaya çalışırlar. Bututumdansapmak, örneğin mevcut dinsel inanışlardan birini kendi içinde “ilerici” ilan etmek, devrimci materyalist yaklaşımdan uzaklaşmak demektir. Siyasi oportünizme ve felsefi idealizme doğru yol almak demektir. Dinsel inanışın gücü karşısında teslimiyetin göstergesi olan bu tutum, militan materyalizm ile burjuva dinsel reformcu yaklaşımlar arasındaki çizgiyi muğlaklaştırır ve gerçekte marksizm adına ikincisini, yani burjuva dinsel reformcu çizgiyi savunur. Pratik planda ise, dinsel inançları daha da inceltip “güzelleştirerek” dinsel inanışın daha da güçlenmesine, kitlelerin beynine vurulu olan din zincirinin daha da kalınlaşmasına hizmet eder. Komünistler, dine ilişkin yaklaşımlarında, uzlaşmacılığın-teslimiyetin göstergesi olan bu tür bir siyasi oportünizmle aralarına net bir ayrım çizgisi çekerler. Bu tür yaklaşımlara karşı mücadeleyi, dine karşı yürütülen mücadelenin zorunlu bir parçası olarak değerlendirirler.

● Komünist örgüt, dine karşı ideolojik mücadelenin her dönem ve kesintisiz bir biçimde yürütülmesini bir görev, bir prensip sorunu olarak görür. Bu böyle olmakla birlikte, işin bu cephesi, komünist örgütün dine karşı mücadelesinin tek ya da temel unsuru değildir. Komünistler, topluma vurulmuş olan dinsel boyunduruğun bellinesnel-toplumsal etmenler üzerinde yükseldiğini, ve dolayısıyla kitleler üzerindeki dinsel boyunduruğun zayıflatılıp yok edilmesinin temel yolunun da burada, bu nesnel-toplumsal nedenlerin ortadan kaldırılmasından geçtiğini savunurlar. Kitlelerin dikkatini bu nesnel-toplumsal faktörlerin ortadan kaldırılması sorunu üzerinde toplamak, komünistlerin dine karşı yürüttükleri mücadelenin ana çizgisini oluşturur.

Gerek burjuva aydınlanmacı anlayış, gerekse din sorununa yönelik anarşizan yaklaşımlar, dine karşı mücadeleyi soyut bir ideolojik-felsefi mücadele sorununa indirgerler. Dini, onu besleyen nesnel toplumsal etmenlerden bağımsız ele aldıkları için, dine karşı mücadeleyi de bu temelden kopuk olarak yürütürler. Oysa komünistler, bu nesnel-toplumsal koşullar ortadan kaldırılmadan dinsel düşünceyi kalıcı tarzda geriletip yok etmenin mümkün olmadığı, bu faktörlerin de ancak sınıf mücadelesi aracılığıyla kaldırılacağı temel gerçeğinden hareket ederler. Bu temel yaklaşım biçimine bağlı olarak, dine karşı ideolojik mücadeleyi bu nesnel faktörlerin yok edilmesi amacına tabi kılarlar.

● Dini besleyip geliştiren koşullar, yalnızca geleneksel toplumsal ilişkiler değildir. Modern kapitalist ilişkilerin hakim olduğu koşullarda bu geleneksel ilişkiler daha da tali plandadır. Bu koşullar

altında dinsel düşünüşün beslendiği kaynak, bizzat başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin yaşadığı baskı ve sefalet koşullarıdır. Bu baskı ve sefaletin kaynağı ise kapitalizmin “kör güçleri”nden başka bir şey değildir. Dinsel inanışı besleyen, işçi ve emekçi yığınlarının bu “kör güçleri” kavrayıp bilince çıkaramamaları, dolayısıyla kendilerini büyük ölçüde çaresiz ve güçsüz hissetmeleridir.

Geniş işçi ve emekçi yığınları, eğer kendi acı ve sefaletlerinin gerçek sınıfsal-toplumsal nedenlerini kavrayamazlarsa, bu kesimler üzerindeki dinsel boyunduruk da sürüp gidecektir. Geniş işçi ve emekçi yığınlar söz konusu olduğunda ise, bu nesnel-sınıfsal nedenler ancak somut sınıf mücadelesi aracılığıyla değiştirilip, o ölçüde kavranabilir. Bu olmadan, yani geniş yığınlar, dinsel boyunduruğu koşullayan faktörlere karşı somut sınıf mücadelesine çekilmeden, hiç bir soyut eğitsel çaba dini kitlelerin beyninden söküp atamayacaktır. Demek oluyor ki, emekçi yığınları dinsel boyunduruktan kurtarma savaşının başarısı, herşeyden önce, bu yığınların somut sınıf savaşı pratiği içine çekilebilmiş olmasını gerekli kılar. Buradan çıkacak dolaysız sonuç ise, dine karşı mücadele hedefine bağlı olmalıdır. Bu hedeften koparılmış, bu hedefi sakatlayan birdin karşıtı mücadele, komünist yaklaşımın tümüyle dışındadır ve mücadele edilmesi gereken bir yaklaşımdır.

● Dine karşı yürütülen ideolojik mücadelenin nasıl bir çizgiye oturması gerektiğini de, bu mücadelenin önceliklerini de yukarıdaki temel yaklaşım belirler. Dine karşı yürütülen ideolojik mücadelede, dinin çelişkilerini, felsefi tutarsızlıklarını, bilim dışı karakterini sergilemek kuşkusuz ki gerekli ve zorunludur. İşin bu cephesi yürütülen ideolojik mücadelenin esas unsurlarından biri olmak durumundadır. Ne var ki, ideolojik mücadele ne yalnızca bundan ibarettir, ne de bu yürütülmesi gereken ideolojik mücadelenin oturması gereken temel eksendir.

Komünistlerin, dinsel düşünceye karşı yürütecekleri ideolojik mücadelenin ana eksenini, egemen ve sömürücü sınıfların, niçin dine sarıldıklarını sınıfsal gerçekler ve çıkarlar ekseninde teşhir etme çabası oluşturur. Bu sınıfların “iki yüzlü dindarlıklarını” kitleler şahsında açığa çıkarıp teşhir etmek, bu anlamda dinin ve dinsel kurumların ne tür bir sınıfsal işleve sahip olduklarını somut ilişkilerden kalkarak işçilere emekçilere gösterebilmek ideolojik mücadelenin ana görevidir. Komünistler dine karşı ideolojik mücadelelerini bu iki cephede birden doğru bir öncelik ve birbirine uyumlu bir tarzda yürütürler.

● Dine karşı mücadele sorunu kendi içinde soyut bir tarzda ele alınamayacağı gibi, dine karşı mücadeleyi sınıf mücadelesinin diğer temel sorunlarını karartacak bir tarzda öne çıkarmak da doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Zira böyle bir davranış, kaçınılmaz olarak dikkatleri sınıfsal sorun ve bölünmelerden, dinsel sorun ve bölünmelere kaydıracaktır. Böyle bir yaklaşım, sınıf mücadelesini sekteye uğratarak kitlelerin dinsel boyunduruktan kurtarılmasını hedefi bakımından tam tersi bir sonuç doğurur. Burjuvazinin dinsel önyargıları ve ayrımları kışkırtarak emekçileri mücadeleden alıkoyma, paralyze etme politikasına verilmiş bir desteğe dönüşür. Buradan çıkarılacak sonuç, dinsel baskı ve ayrımcılığa kayıtsız kalmak, sınıfın birliği adına bu tür baskıları ve ayrımcı politikaları görmemezlikten gelmek değildir. Yalnızca dine karşı mücadele sorununu partinin birincil propaganda ve ajitasyon konusu haline getirmemektir. Dine karşı mücadele sorununu diğer temel sorunları karartacak, sekteye uğratarak tarzda ele almak kadar bu sorunların üstünden atlamak da, sonuç olarak burjuvazinin paralizasyon politikasına destek vermek olacaktır. Zira burjuvazinin dinsel önyargı ve ayrımları kullanarak sınıf mücadelesini paralyze etmesinin önüne geçebilmek, laik düşünüşün sınıf ve emekçi kitleler içinde kökleşmiş olmasıyla mümkündür. Bunu sağlamak başka şeylerin yanı sıra, bu doğrultuda yürütülecek sürekli ve etkili propaganda da bağlıdır.

● Şu ana kadar genel çerçevesini çizdiğimiz ilkesel-politik yaklaşımın doğal bir uzantısı olarak, komünist hareket “ateizme” programında yer vermez, ateizmi bir yücelik kriteri olarak görmez. Partinin kapısı, salt eski dinsel önyargılarından kurtulmamış olduğu için mücadeleciler işçilere kapalı tutulmaz. Komünistler, parti örgütlenmesi içinde mücadeleciler ileri işçilerin bu tür önyargılardan daha kolay kurtulacağını dü-

şünürler. Bu nedenle bu tür işçilerin partiye üye olmasına prensip olarak olumlu yaklaşılır. Ne var ki bu yaklaşım, partinin kendi içinde dinsel propaganda yürütme özgürlüğünü tanıdığı anlamına gelmez. Komünistler parti örgütü söz-konusu olduğunda dinsel inancı "kişisel, özel bir sorun" olarak görmezler. Komünist örgüt kendi içinde bu tür eğilimler oluşmasına hiç bir biçimde hoşgörülü yaklaşmaz.

b) Dinsel Akımlara Karşı Tutum

● Türkiye'de politik-ideolojik hatlarını dine dayandıran bir dizi oluşum vardır. Parti ve siyasal örgütlerin yanı sıra, dinsel temelde bir örgütlenme olan bir dizi tarikat mevcuttur. Komünistler bu dinsel akımlara karşı politika ve taktiklerini belirlerken, salt bunların dine dayanıyor olmaları gerçeği ile yetinmezler. Bu akımların sınıfsal yapılarına, program ve politikalarına, devlete ve düzene ilişkin yaklaşımlarına, devrimci örgütlere ve komünist harekete yönelik tutumlarına, tüm bunların taşıdığı istikrara vb. bakarlar.

Türkiye'deki dinsel akımların ana gövdesini MNP-MSP-RP çizgisi ve tarikatlar oluşturmaktadır. Bu yapıların dışında alt sınıfların talep ve eğilimlerine daha yakın gözükten, düzene bazı radikal eleştiriler yönelten, anti-empyralist söylemin daha belirgin olduğu çeşitli islamcı çevreler de mevcuttur. Ne var ki bunlar büyük ölçüde sınırlıydı, ne de anlamlı bir politik pratikleri söz konusudur. Dahası bunların pek çoğu RP içindedir ve bu partiden ayrı ve bağımsız bir inisiyatifleri hemen hiç yoktur. Bu yapılar, bu özellikleri nedeniyle ayrı ve özel bir değerlendirmeyi gerektirmemektedir. Komünistler açısından, dinsel akımlara ilişkin tutum sorunu bu nedenle ve en azından bugün için RP ve tarikatlarla sınırlıdır.

● Bugünkü RP, 60'lı yılların sonunda kurulan MNP'nin ve 70'li yılların MSP'sinin ardıdır. Her üç parti de ideolojik-politik hatlarını dinsel temele dayandırmaktadırlar. Bununla birlikte MNP-MSP geleneği RP'ye doğru evrilirken, hiç de küçümsememesi gereken ideolojik-politik değişimler yaşamıştır. İdeolojik-politik temeldeki bu değişimin temelinde de sınıfsal planda yaşanan değişim süreci vardır.

MNP-MSP geleneğinin toplumsal-sınıfsal temelini, tekelcileşme sürecinden ve tekellerin pekişen egemenliğinden rahatsız olan taşra burjuvazisi oluşturmaktaydı. 60'lı yılların sonunda tekelci burjuvazinin diğer burjuva fraksiyonların çıkarlarını uyumlulaştırma imkanlarının daralması, burjuvazinin alt kesimlerindeki hoşnutsuzluğu arttırmıştı. Bu süreçte, esnaf, küçük ve orta çiftçi, küçük ve orta tüccar, küçük ve orta sanayici kesimlerin bir bölümü, geleneksel olarak destekledikleri AP çizgisine tutum alıp ayrı bir partileşmeye giderek, MNP-MSP çizgisi şahsında tepkilerini ifade etmeye başladılar. Demek oluyor ki, MNP-MSP çizgisi tekel dışı, tekellerle ve uluslararası sermaye ile henüz bütünleşmiş olmaktan uzak orta sınıfların, Anadolu burjuvazisinin temsilcisiydi. Parti, bu sınıfsal özelliğine bağlı olarak anti-tekel ve anti-empyralist bir söylem de kullandı. Ama yine sınıfsal temeliyle bağlantılı olarak, temsil ettiği sınıfların kapitalist düzenle son derece köklü bağlara sahip olması nedeniyle, bu söylem anlamlı bir içerikten yoksundur. Daha çok kaba bir "Batı" karşıtlığı ifade etmektedir. Herhangi bir radikal/ilerici öze sahip değildir. Bu nedenle partinin çizgisine damgasını vuran şey, mevcut düzende herhangi bir köklü değişikliğe yönelmeden, burjuva parlamentarizmin kendi kuralları içinde iktidarda söz sahibi olmak, bu yolla da temsilcisi olduğu sınıflar yararına bazı düzenlemeler yapmaktır.

MNP-MSP geleneği yerini RP'ye bıraktığında, bu akımın sınıfsal yapısında ve dolayısıyla ideolojik-politik hattında belli önemli değişimler yaşanmış bulunmaktaydı. Bu değişim, her şeyden önce bu akımın geleneksel sınıfsal tabanı olan taşra burjuvazisinin süreç içerisinde geçirdiği evrimle bağ-

Devrimci proletarya, devlet ve din alanının birbirinden bütünüyle ayrılmasını savunur. Din, devlet için tümüyle bireysel inanışa özgü bir iş olmalıdır.

Devlet kendi varlığını, hiç bir biçimde dine, dinsel kurallara dayandıramaz. Eğitim, hukuk, adalet vb. devlet kurumları kendi işleyişlerini şu ya da bu ölçüde dinsel esaslara dayandıramaz, işleyişlerinin bu esaslara uygun olduğunu iddia edemezler.

lantılıydı. Taşra burjuvazisi geçen süreç boyunca sistemle, tekelci yapı ile ve uluslararası sermaye ile (özellikle Suudi sermayesi aracılığıyla) bütünleşme yolunda küçümsemeyecek mesafeler kaydetti. Ayrıca '80 sonrası izlenen ekonomik politikalar, Ortadoğu ve Suudi sermayesi ile yoğunlaştırılan iktisadi ilişkiler sonucu, taşra burjuvazisi içinde ciddi büyüklüklere ulaşan sermaye grupları oluştu. Bu kesimin dünya pazarı ile ilişkileri arttı. Avrupa pazarı ile de bağları olmakla beraber, bu kesimler bugün kendi çıkarlarını Ortadoğu, Uzakdoğu ve Kafkasya pazarlarında, buralarda ilişkilerin geliştirilmesinde görmektedirler.

Sınıfsal planda yaşanan bu değişim partinin ideolojik-politik çizgisinde de yansımalarını bulmaktadır. Bu süreç RP'nin demagogik anti-empyralist vurgularının iyice azalıp yüzeyselleşmesini, devletçi anlayıştan uzaklaşarak koyu bir serbest piyasacı ve özelleştirmeci haline gelmesini de koşullamıştır. Kemalizme, laikliğe ve orduya karşı partinin daha esnek bir çizgi izlemeye başlaması, ABD ile kurulan gizli-açık ilişkiler, basit bir aldatmaca değildir. Bütün bu unsurlar partinin yaşadığı sınıfsal değişim süreci ile yakından ilgilidir.

● Türkiye'de dinsel akımlar bakımından önem taşıyan bir diğer örgütlenme de tarikatlardır. Başta en büyükleri olmak üzere tarikatların pek çoğu düzene tümüyle entegre edilmiş durumdadır. Cumhuriyet döneminin başlangıcında belli baskılarla yüzyüze kalan tarikatlar, aslında daha bu dönemden itibaren, kendilerini düzene entegre etmeye dönük "havuç" politikalarıyla da yüzyüzediler. Tarikatlara yönelik baskı, bu aynı kurumlara çeşitli çıkar olanaklarının sağlanmasıyla elele yürüdü. Burjuvazinin kendi iktidarını sağlamlaştırdığı, tarikatların iktidara dönük heveslerinin kırıldığı 50'li yıllar, tarikatların düzene entegrasyonu alanındaki gelişmelerin de hız kazandığı bir dönem oldu. Tarikatlar kendilerini büyük ölçüde DP-AP-ANAP ve DYP geleneği içinde ifade ettiler.

Tarikatların büyük sermaye partileriyle bu denli iç içe geçmesi olgusu, onların düzen ve devrim kutuplaşmasında saflarını açık bir biçimde düzenden yana seçmeleriyle ilgiliydi. Koyu bir anti-komünist çizgiye sahip olageldiler. ABD ve NATO'nun desteklenmesi, özel mülkiyet düzeninin kutsanması, devlete sadakatin telkin edilmesi, tarikatlara hakim davranış çizgisi oldu.

Tarikatlar bugünkü konumlarıyla tekelci sermaye düzeninin gerici payandaları durumundadırlar. Tekelci sermaye devleti bu tür örgütlenmeleri açık-gizli çeşitli yöntemlerle desteklemektedir. İçinden geçtiğimiz süreçte, tarikatların üzerlerine "sivil toplum örgütleri" yaftası asılarak düzen tarafından meşrulaştırılmaya çalışılmalarının arkasında da bu temel gerçek vardır.

● Bütünleşme düzeyinde belli farklılıklar olmakla birlikte, gerek RP gerekse tarikatlar, tekelci

sermaye düzeni ile önemli bağlara sahip örgütlenmelerdir. Onların genel planda kapitalist düzenle herhangi bir sorunları olmadığı gibi, tekelci düzene karşı varolan hoşnutsuzluk ve tepkileri de giderek azalmış durumundadır.

Bu akımlar gerek sınıfsal temelleri, gerekse ideolojik-politik çizgileri açısından açık bir karşı devrimci kimliğe sahiptirler. Proletaryanın ve emekçi yığınların devrim ve sosyalizm kavgasında bu akımlar da dolaysız olarak ve cepheden hedeflenir. Bu akımlara karşı her aşamada tavizsiz-uzlaşmaz bir mücadele yürütülür.

c) Laiklik Sorunu ve Sosyalist Tutum

● Laiklik, dinsel düşüncenin siyaset alanından ve kamu yaşamından uzaklaştırılarak, devlet karşısında bireye ait bir sorun haline gelmesidir. Temelleri burjuva devrim dönemine dayanır. Burjuvazi feodallere karşı yürüttüğü iktidar savaşımını başarıya ulaştırmak, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişiminin önündeki siyasi, hukuki ve ideolojik engelleri aşmak için, dine karşı savaşım vermek zorundaydı. Zira din feodalların iktidarlarını

dokunulmaz ve kutsal sayan bir ideolojeydi. Kilise de hem bu ideolojinin, hem de feodal iktidar ve mülkiyet ilişkilerinin temsilcisi konumundaydı. Burjuvazinin feodallere karşı iktidar savaşımı bu nedenle, kilise ve din karşıtı dinsel ideolojiye önemli darbeler vurdu. Ne var ki, burjuvazinin dine ve kiliseye karşı savaşımı, özsel olarak başından itibaren belli kayıtları ve sınırlılıkları da içinde taşımaktaydı. Zira kendisi de sömürücü bir sınıftı, kurmakta olduğu düzen iktisadi ve toplumsal eşitsizlik temeli üzerinde yükselmek zorundaydı. Dolayısıyla kendi iktidarını ve sömürü düzenini meşrulaştırmak için onun da çok geçmeden dine ihtiyacı olacaktı. Nitekim karşısına işçi sınıfının bağımsız hareketi dikildiğinde, burjuvazi laiklik alanındaki kazanımlarından hızla dön geri etti.

Türkiye'deki laikleşme süreci de özü itibarıyla aynı doğrultuda gelişmiştir. Ne var ki, Türk burjuva devriminin daha zayıf bir toplumsal temel üzerinde yükselmesi, burjuvazinin feodal güçlerle radikal bir hesaplaşma yürütecek bir güce sahip olmaması nedeniyle, laikleşme doğrultusundaki kazanımlar çok daha sınırlı ve yüzeysel oldu.

Burjuva devrimlerden bu yana geçen süreç, burjuvazinin bu alanda da sürekli bir gerileşme yaşadığını, dine karşı savaşım vererek iktidarı ele geçiren burjuvazinin, bugün iktidarını korumak için topluma her geçen gün daha fazla din pompalar hale geldiğini göstermektedir. Bu olgu tüm diğer demokratik kazanımlar alanında olduğu gibi, laikliğin tutarlı savunulduğu alanında da bayrağın proletaryaya geçtiğini göstermektedir.

● Devrimci proletarya, devlet ve din alanının birbirinden bütünüyle ayrılmasını savunur. Din devlet için tümüyle bireysel inanışa özgü bir iş olmalıdır. Devlet kendi varlığını, hiç bir biçimde dine, dinsel kurallara dayandıramaz. Eğitim, hukuk, adalet vb. devlet kurumları kendi işleyişlerini şu ya da bu ölçüde dinsel esaslara dayandıramaz, kendi işleyişlerinin bu esaslara uygun olduğunu iddia edemezler.

● Devlet tüm dinsel ve mezhepsel inanışları karşısında eşit mesafededir. Bunlar arasında ayrımcı bir politika izleyemez. Bunlardan birini kendi resmi dini ilan edemez. Dinsel ve mezhepsel inançlara şu ya da bu yolla destek sunamaz.

● Devlet hiç bir dinsel mezhepsel inanışa baskıda bulunamaz. Hiçbir kişiye şu ya da bu dinsel-mezhepsel inanışa bağlı olduğu için, bağlı olduğunu açıkladığı için, ayrımcı bir tutum gösteremez. Dinsel inançlarını, ibadetlerini yerine getirmesi ya da getirmemesi yüzünden hiç kimseye farklı yaklaşmaz.

● Proletarya iktidarı koşulları altında devlet, gerici sınıfların dinsel ideoloji temelinde düzen karşıtı mücadelelerine asla izin vermez. Bu doğrultuda dinsel yapı ve örgütlenmeleri sürekli denetler.

● Proletarya kapitalizm koşulları altında yürüttüğü laiklik mücadelesinde, emekçi sınıflar içinde bu yönlü bir kutuplaşma, saflaşma oluşmasına ve

burjuvazinin bu doğrultudaki politikalarını boşa çıkarmaya özel bir özen gösterir. Laiklik talebini mücadelenin merkezi bir sorunu olarak görmez, özel bir tarzda öne çıkarmaz. Ne var ki bu yaklaşım, proletarya partisi açısından laiklik sorununa kayıtsız kalmak, bu sorunda ilkesiz tavizler vermek anlamına gelmez. Bu tür tutumlar komünistlerin soruna yaklaşımlarının dışındadır. Komünistler, tam tersine burjuvazinin işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel temelde bölmelerini kalıcı tarzda engellemenin, boşa çıkarmanın yolunun, laiklik anlayışının işçi-emekçiler arasında kökleşmesinden geçtiğini düşünürler. Bu nedenle izlenecek yöntemler, önce çıkarılacak şiarlar konusunda esnek bir yaklaşımla, ama sorunun içeriğinden hiç bir taviz vermeden, proletaryanın ve emekçiler safalarında laiklik bilincinin kökleşmesine çabalarlar.

● Komünistlerin laiklik mücadelesinin ana doğrultusu bizzat sermaye devletinin kendisine çevrilidir. Sermaye devletinin ikiyüzlü laiklik anlayışının, din ve dinsel akımlarla arasındaki ilişkisinin açığa çıkarılması, proletaryanın laiklik mücadelesinin asıl çizgisini oluşturmaktadır. Kaldı ki bizzat dinsel gericiliğe karşı mücadele de, onun düzenle, sermaye devletiyle bağını açığa çıkartmak ekseninde gelişmek durumundadır. Devrimci proletaryanın bu konuda, laiklik mücadelesini irtica karşıtlığına, anti-seriatçılığa indirgeyen, burjuvazinin ikiyüzlü laiklik anlayışı ile aynı platformu paylaşan kemalist-reformist akımlarla arasında kesin ve kalın bir ayrım çizgisi mevcuttur.

● Laiklik mücadelesinin bir diğer boyutunu birbirine bağımlı tarzda yürütülmesi gereken bir ikili görev alanı oluşturmaktadır. Komünistler bir yandan burjuvazinin işçi-emekçileri dinsel-mezhepsel temelde bölme çabalarına karşı mücadele yürütürlerken diğer yandan da ezilen ve baskı altında tutulan dinsel-mezhepsel inanışların demokratik haklarına sahip çıkmak göreviyle yüzyüzedirler. Komünistler bu iki görevi birbirini engelleyecek tarzda değil, birbirini besleyecek tarzda yerine getirirler. Ne ezilen mezheplerin demokratik haklarını savunmak adına bugün bazı grupların yaptığı gibi "Alevicilik" platformuna düşerler. Ne de sınıfla birliğini kurmasözde gerekçesi adına mevcutsuz ve baskıcı politikaların üzerinden atlayıp, ezilen mezheplerin sorunlarına duyarsız kalırlar.

d) Alevilik Sorunu

● Burjuvazinin laiklik konusundaki ikiyüzlülüğünün, anti-laik tutumlarının kendini en kuvvetli tarzda gösterdiği alanlardan birisi, çeşitli dinsel-mezhepsel inanışlar karşısındaki ayrımcı tutumdur. Sermaye devleti, İslam'ın bir mezhepsel inanışı olan sünnilik resmi din haline getirmiştir. Türkiye'de yaşayan Aleviler, Hristiyan Türkler, Süryaniler, Keldaniler, Yezidiler vb. dinsel-mezhepsel gruplar inançları dolayısıyla baskı altındadırlar. Eşitsiz ve ayrımcı politikalarla yüzyüzedirler. Azınlık Hristiyanların durumu da, çeşitli uluslararası antlaşmalara rağmen özü itibarıyla farksızdır. Kiliseler de, düzeyi farklı olsa da diğerleri gibi baskı altındadırlar. Komünistler, ilkesel olarak tüm bu kesimler üzerindeki dinsel-mezhepsel baskının karşısındadırlar. Ve bu baskıcı uygulamaların sona erdirilmesi talebini laiklik mücadelesinin önemli bir unsuru olarak ileri sürmelidirler.

● Tüm bunlar içerisinde Alevilik sorunu özel bir yere sahiptir. Gerek toplam nüfus içinde önemli bir niceliği oluşturmaları, gereken yoğun ve en şiddetli baskılarla yüzyüze olmaları, gerekse de emekçi kesimden Alevilerin bu çifte ezilmişliğin ve baskıların sağladığı itkiyle geçmişten bu yana ilerici-devrimci muhalefete özel bir yakınlık duyuyor olmaları, bu soruna özel bir önem kazandırmaktadır. Bu sorunun içinden geçtiğimiz süreçte kazandığı güncellik, Alevi kitlelerdeki genel toplumsal hareketlenme, Alevilik sorununa ayrıca güncel bir önem de kazandırmaktadır. Öyle ki, geline yerde gerek düzen güçleri, gerekse de çeşitli Alevi örgütleri, reformistler ve devrimci gruplar, bu soruna ilişkin tutum ve politikalar oluşturmak zorunluluğu hissetmektedir. Bu durum sorunun taşıdığı özel önemin bir başka göstergesi olmaktadır.

● Aleviler Osmanlı döneminde pek çok baskı ve zulümle, kitlesel katliamlarla yüzyüze kalmışlardır. Kemalist devrimle birlikte hilafetin kaldırılmış olmasının getirdiği nisbi bir rahatlatma söz konusu olsa

Komünistler, Alevilerin taleplerine sahip çıkmak ile, "Alevicilik" arasındaki ayrım çizgisini sürekli olarak gözetirler. "Alevici" eğilimin emekçi Alevi hareketinin sınıfsal niteliğini karartmaya, hareketin taşıdığı ilerici özü törpülemeye dönük girişimlerini boşa çıkartmayı kritik önemde bir görev olarak kabul ederler. Alevi burjuvazisinin hareketi güdükleştirmeye, ehlileştirmeye dönük girişimlerine karşı mücadele, komünistlerin soruna yaklaşımlarındaki en belirleyici çizgilerden biridir.

da, ışın özü değişmemiş, Alevilik'in ezilen mezhep konumu süregelmiştir. Cumhuriyet tarihi boyunca da Aleviler pek çok kez zulüm ve baskı politikalarının muhatabı olmuşlardır. Komünistler Aleviler üzerindeki bu baskı ve sindirme politikasına karşı çıkarlar, Alevilik inancı üzerindeki her türlü baskı, sindirme ve asimilasyon politikasına derhal son verilmesini, Alevilik'in ezilen mezhep konumunun eşitlik temelinde ortadan kaldırılmasını savunurlar.

● Alevilerin üzerindeki mezhepsel baskının kalkması; Alevilik'e devlet içinde, Diyanet İşleri başkanlığında yer verilmesi olarak algılanamaz. Bu laikliğe aykırı, ayrımcı politikanın bitmesi değil, Alevilerin de buna alet edilmesi anlamına gelir. Alevilik'in ezilen mezhep olmasının temel nedeni, devletin Sünni dinci politikasıdır. Karşı çıkılması ve kaldırılması gereken budur.

● Alevilerin üzerindeki baskılara, asimilasyon politikalarına karşı çıkmak, Alevi kimliğinin resmen tanınmasını savunmak, ancak bu sorunların temel kaynağı olan sermaye devletine karşı mücadele ile mümkündür. Bu mücadeleyi Sünnilik karşıtı bir içerikle sürdürmek, komünistlerin şiddetle karşı çıkacağı bir yaklaşımdır. Zira böyle bir yaklaşımla mezhepsel bölünme teşvik edilmiş, sermaye devletinin ayrımcı politikasına güç kazandırılmış olacaktır.

● Alevilerin haklı taleplerini savunma mücadelesi, net bir anti-kemalist perspektife ve sosyal-demokrasinin etkili bir teşhirine dayanmalıdır. Komünistler açısından bu perspektif son derece özel ve ayrılcı bir önem taşımaktadır. Zira Aleviler içinde, yalnızca halifelik kaldırdığı, Alevi kitlelerin bir nebe rahatlatmasını sağladığı için Kemalizmin son derece büyük bir etkisi söz konusudur. Oysa aynı kemalist burjuva devlet, Alevilik'in ezilen mezhep konumunu kurumlaştırmış, Cumhuriyet dönemi boyunca Aleviler üzerindeki baskı ve asimilasyon politikası devam etmiştir. Bugün Aleviler ezilen mezhep konumunun asıl kaynağı bizzat kemalist burjuva devlettir. Ke-

malizmin Alevi kitleler üzerindeki etkilerini kırmak, onları laikliğin tek kararlı savunucusu olan devrimci proletaryanın çevresinde birleştirebilmek bakımından kritik önemde bir sorun ve görevdir. Bu aynı yaklaşım sosyal-demokrasi konusunda da geçerlidir. Sosyal-demokrasi bugüne kadar burjuvazinin yumuşak yüzü olarak Alevi kitlelerine demagogik bir ilgi göstermiş, böylece düzene tepki besleyen Alevi yığınları yeniden düzene bağlamaya çalışmıştır. Oysa bu akım, şüna kadar ne devletin Sünni İslam'ı resmi din ilan etmesine karşı, ne dinsel-mezhepsel ayrımcılığa karşı herhangi bir ileri tutum almıştır. Alevi kitleler Sivas ve Gazi olaylarından sonra bu partinin gerçek kimliğini daha açık bir biçimde görmeye başlamışlardır. Bunu bir olanak olarak kullanıp, sosyal-demokrasinin Alevi kitleler üzerindeki etkisini kırmak, komünistlerin Alevi yığınlarına dönük politikalarında merkezi bir yere sahiptir.

● Tüm Alevileri ilgilendiren bir sorun olarak, kuşkusuz Alevilerin üzerindeki mezhepsel baskılara karşı çıkmak, Alevilerin kendi inançlarını özgürce yerine getirmelerini, kendi kültürlerini serbestçe geliştirebilmelerini savunmak gerekir. Ne var ki, Alevilik sorunu geçmişten bu yana yalnızca ve kendi başına dar bir mezhepsel sorun olmamıştır. Aleviler, büyük gövdesiyle kendilerini devrimci hareketin içinde ifade etmişlerdir. Bu, ne tesadüfi bir olaydır, ne de Alevi inancının kendi dar özelliklerinden kaynaklanmaktadır.

Bu, Alevi nüfusun büyük bölümünü Osmanlıdan bu yana toplumun ezilen, sömürülen kesimlerinin oluşturmasıyla bağlantılıdır. Alevi kitlelerinin eşitlikçilik temelindeki hareketlerle içiçe olması, bizzat bu tür hareketleri örgütlemesi, Alevilerin ilericiyle açıklanamaz. Tam tersine Alevi inanışındaki ilerici öğeler, tam da bu sınıfsal özellikten kaynaklanmaktadır. Sınıfsal baskı ve zulme bir de mezhepsel baskı eklenince, bu durum alevi kitlelerini eşitlikçi, özgürlükçü, sömürüye karşı bir mücadeleye kanallandırmıştır. Oysa bugün Alevi kitleleri sınıfsal planda daha da netleşmiş bir sınıfsal ayrım yaşamış bulunmaktadır. Alevi kitlesinin ana gövdesini yine yoksul emekçi yığınları oluşturmakla beraber, artık azımsanmayacak bir niceliğe ve güce sahip bir Alevi burjuvazisi de şekillenmiştir. Alevilik sorununa yaklaşımda bu iki kesim arasında sınıfsal ayrımdan kaynaklanan ciddi farklılıklar vardır.

Alevi burjuvazisi, sorunu devletten dinsel temelde bazı tavizlerin koparılmasına indirgemektedir. Diyanette temsil edilmek, cemevlerinin açılması, ibadeti daha rahat yapmak vb. Alevi burjuvazisinin soruna yaklaşımının bütün kapsamı işte budur. Nitekim sermaye devleti de kendisiyle bütünleşme eğilimi taşıyan Alevi burjuvazisinin bu özelliğinin farkına varmış, bazı taviz vaadleri eşliğinde bu kesimi uzun süredir geniş Alevi kitlelerini denetlemek amacıyla kullanmaya başlamıştır. Sivas ve özellikle Gazi olaylarının ardından ise bu politika çok daha belirgin çizgiler kazanmaya başlamıştır.

Alevi kitlelerinin mezhepsel baskıya karşı çıkışları ile sınıfsal baskıya karşı çıkışları etle tırnak misali içiçedir. Ana gövdesini Alevi yığınların oluşturduğu bütün kitle eylemliliklerinin aynı zamanda sömürüye ve faşizme karşı bir içerik kazanması bu temel gerçeğin bir yansımasıdır. Komünistler Alevilerin taleplerine sahip çıkmak ile, "Alevicilik" arasındaki ayrım çizgisini sürekli olarak gözetirler, "Alevici" eğilimin emekçi Alevi hareketinin sınıfsal niteliğini karartmaya, hareketin taşıdığı ilerici özü törpülemeye dönük girişimlerini boşa çıkartmayı kritik önemde bir görev olarak kabul ederler. Alevi burjuvazisinin hareketi güdükleştirmeye, ehlileştirmeye dönük girişimlerine karşı mücadele, komünistlerin soruna yaklaşımlarındaki en belirleyici çizgilerden biridir.

● Komünistlerin Alevilik sorununa ilişkin güncel politik tutumlarının bir diğer önemli boyutu daha var. Bu, sömürgeci sermaye devletinin Alevi burjuvazisinin de yardımı ile, Alevi kitlelerini Kürt ulusal mücadelesine karşı bir kalkan olarak kullanma girişimlerinin boşa çıkarılmasıdır. Sömürgeci sermaye devleti, Kürt ulusal hareketinin üzerinde yükseldiği kitle temelini Sünni-Şafii inanca sahip olması gerçeğinden kalkarak, ikiyüzlü bir tutumla, Alevi kitleleri içinde Kürt ulusal hareketine karşı bir düşmanlık yaratmaya çalışmaktadır. Komünistler, Alevi kitlelerine dönük propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinde, bu kirli politikayı boşa çıkarmayı özel önemde bir sorun ve görev olarak görürler. ●

Sınıf mücadelesinin bugünkü seyri ve TİS süreci

Olanaklar ve Görevler

Komünistlerin görevi iki temel noktada yoğunlaşmaktadır. İlki, sürece müdahaledir. Sıfır zam saldırısına karşı mücadelenin, özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, tensikat, enflasyon, zamlar ve Kürt sorunundan ayrı ele alınamayacağını, işçi sınıfına yönelik saldırıların bir bütünlük arzettiğini göstermek. Saldırıların diğer biçimlerine karşı mücadele etmeden, yaşanılır bir ücret koparmanın da mümkün olmadığını, olsa bile kalıcı olamayacağını en geniş kitlelere anlatmak. İkincisi ise genel sosyalist ajitasyon ve propagandanın yoğunlaştırılmasıdır.

Bugün işçi sınıfı bir kaç ayrı kanalda ve hemen hemen birbirinden yalıtılmış biçimde gelişen bir hareketlilik sürecinden geçiyor.

● Belediyeler, kargo ve taşımacılık şirketleri, konfeksiyon, petrol ve deri sanayi başta olmak üzere, sermayenin saldırılarına karşı yükselen tek tek direniş ve grevler.

● 2 milyona yakın kamu emekçisinin sendikalaşma mücadelesine getirilmeye çalışılan "yasal" engel ve buna karşı yeniden örgütlenmeye çalışılan mücadele.

● 1 milyona yakın kamu işçisine dayatılan sıfır zam saldırısı ve buna karşı bugün Türk-İş'in "örgütlediği" eylemler.

Tek tek direniş ve grevler, özellikle Polisan, İpragaz, Retrans, Tuzla Deri ve İzmir Ambarlar'da gösterilen militan tutumlar ve gene Tuzla deri ve Ambar işçilerinin gerçekleştirdiği dayanışma grevleri ve işkolu düzeyinde genel eylemler, sınıf hareketinin belli zaafılarını aşmada önemli mesafelerin alındığını ve ciddi bir potansiyelin biriktiğini göstermektedir.

Kamu çalışanları alanında ise, Haziran eyleminin ardından hareketin hızla düşen ivmesini yeniden yükseltebilmek için, KÇSKK bürokratlarının ertelemece zihniyetinin kırılması gerektiği açıktır. Eğer Kamu Sendikaları Şubeler Platformu, genel merkezler karşısındaki titrek-

ligini bırakır ve mücadeleyi örgütleme konusunda da karar alırken etkinlik ve ataklığını gösterebilirse, bunun gerçekleşmemesi için bir neden kalmayacaktır.

1 milyona yakın kitleleriyle TİS sürecindeki Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin işçilerinin hareketiye şimdilik, Türk-İş'in "eylem planı", Türk-İş'in "yönlendirmesi" çerçevesinde seyrediyor. Ne var ki, hükümet partilerine siyah çelenk bırakma eyleminin de gösterdiği gibi, sendika bürokratlarının hareketi denetlemede zaman zaman zorlanacağı da açıktır. Bunun salt bir zorlanma olmaktan çıkarılmasının olanakları vardır. Önemli olan ve asıl çaba gerektiren, bu olanakları güce dönüştürecek müdahaleyi gerçekleştirebilmektir.

Yükselen hareketin günlük-iktisadi sınırları ve görevler:

Yukarıda genel görüntüsü verilen bugünkü hareketin temel karakterinin "kendiliğindenlik", sınırlarının da düzeniçi olduğu açıktır. Ama işçi sınıfı, sendikal örgütlenme hakkı için, insanca yaşama ve çalışma hakkı için, yaşanabilir bir ücret için savaşa girişmedikçe, kendisini sefaletle, bir avuç asalak burjuvayı ise refaha boğan ücretli kölelik düzeni kapitalizmi tanıyamayacaktır. Ancak ekonomik temelli de olsa bir mücadele içinde kazanılabilecek olan bu kavrayış, sınıfı iktisadi politika düzeyinde bir politikleşmeye de uğratar. Ne var ki bu, henüz politik sınıf bilinci (sosyalist bilinç) değildir. İktisadi bilinç kendiliğinden politik bilinç dönüşmez, dönüşemez. Politik bilinç sınıfa, bu "günlük-ekonomik" kavganın,

bu kendiliğinden bilincin "dışından", politik alandan götürülen, bilinçli, örgütlü bir çabanın ürünüdür. Ve politik bir sınıf örgütünde (partide) ifadesini bulduğu oranda, sınıfın politik bilincinden, politik hareketinden söz edilebilir. Ama bu "dışarıdan" bilinç taşıma çalışması, günlük-iktisadi mücadelesinde sınıfın yanında ve önünde olmadan, bu mücadelede ona yol göstermeden gerçekleştirilebilecek bir olgu değildir. İktisadi bilincin, kendiliğinden sosyalist bilince dönüşmeyeceği vurgusu bile, sosyalistlerin iktisadi mücadeledeki yeri ve önemini göstermeye yeterlidir. İşçi sınıfının, bütün bir yaşam sürecine, ısrarcı, sürekli bir politik müdahalede bulunmadan, içinde bulunduğu her duruma dışarıdan bakabilmesi sağlanmadan, sınıfın politik bir bilince ulaşması beklenemez. Özellikle, hareketin yükseldiği dönemler, sosyalist politikanın, daha geniş işçi kitlelerine daha yaygın ulaştırılmasında elverişli ortamlar yaratır.

İçinde bulunduğumuz TİS süreci de, bu tür ortamlardan birisidir. Bu süreçte komünistler, iki somut görevi bir arada ve en iyi biçimde yerine getirmek durumundadırlar.

Eylemlere müdahale Sürece müdahale

İlki, sürece müdahaledir. Sıfır zam saldırısına karşı mücadelenin, özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, tensikat, enflasyon, zamlar ve Kürt sorunundan ayrı ele alınamayacağını, işçi sınıfına yönelik saldırıların bir bütünlük arzettiğini göstermek. Saldırıların diğer biçimlerine

karşı mücadele etmeden, yaşanılır bir ücret koparmanın da mümkün olmadığını, olsa bile kalıcı olamayacağını en geniş kitlelere anlatmak.

İkincisi ise genel sosyalist ajitasyon ve propagandanın yoğunlaştırılmasıdır. Son ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına çıkarmak anlamına gelen bu saldırıların güçlü bir mücadeleyle püskürtülebildiği durumda bile bunun, geçici bir kazanım olacağını, bu sistem ve işçi sınıfının ücretli köleliği sürdükçe, benzer saldırıların devam edeceğini, dolayısıyla mücadelenin sistemin bazı kötü sonuçlarına değil, kendisine yöneltilmesi gerektiğini anlatmak. Bunu bütün bir süreç boyunca, sistemli ve ısrarlı bir çabayla sürdürerek, en azından hareketin doğal öncülerini sosyalist düşünceye kazanmak, örgütlemek...

Sürece müdahalenin bir yönünü, hareketin önündeki sendikal-bürokratik engellerin aşılabilmesi için, devrimci taban inisiyatifini geliştirmek oluşturuyor. Birim işyerleri temel alınarak, devrimci-öncü işçilerden oluşturulacak komiteler her somut durum için somut görevlerle yüklü, devrimci-öncü işçi örgütlenmeleridir. Özellikle, sendikaların bağımsızlığına dikkat edilmek zorundadır. Örneğin; TİS sürecindeki her işletmede, sendikaların, işçileri sürecin dışında tutma çabalarını boşa çıkarmak için, TİS komiteleri kurulmalıdır. Bu komiteler, taleplerin sendika ve işverene olduğu gibi yansıtılmasını sağlamalı ve işçiler adına TİS görüşmelerine katılmayı dayatabilmelidirler.

Uzlaşmazlık durumunda aynı komiteler grev yahut direniş örgütlenmesi için işlev değiştirebilir ve yeni sürecin yeni görevleri için gerekirse

yeniden örgütlenirler. Komitelerin görev ve sınırları da net olarak belirlenmelidir. Bunlar örneğin, sendikalara alternatif, "ekonomik" örgütlenmeler olarak ele alınmalıdır. Çünkü bugün işçi sınıfı hareketinin acil ihtiyacı, (bu da bir ihtiyaç olmakla birlikte) "daha iyi" bir sendikal önderlik değil, politik bir önderliktir. Ama bu ihtiyacın burada ve yeniden vurgulanması, işyeri komitelerinin parti hücreleri gibi düşünülmesi yönünde karışıklık yaratmaması da gerekmektedir. Bu iki "uç" misyon dışında komiteler, harekete, elden geldiğince politik-militan bir karakter kazandırmak için mücadele etmelidirler.

Sürece müdahalenin daha yoğunlaştırılmış biçimiyle de eylemlere müdahale etmek gerekiyor. Bunun içinse iki aşamalı bir çalışma yürütülmelidir. İlki, eylem hazırlık sürecidir. Bu süreçte devrimci işçiler, TİS süreci ve talepleriyle, sınıfın karşı karşıya bulunduğu çeşitli sorunların tartışılması için ortam ve olanaklar yaratmalı, işçilerin devrimci müdahaleye açık, dolayısıyla bürokratzmin etkinliğini kırmaya hazır hale getirilmesi için çalışmalıdırlar. Bu çalışmanın bir adımı da kuşkusuz eylemlerin tabandan örgütlenmesi olmalıdır. Sloganların tesbiti, pankart ve dövizlerin hazırlanması, sendikal yahut polisiye müdahaleye karşı militan bir tavrın örgütlenmesi gibi hazırlıklar bunun içinde sayılabilir. İkinci aşama eylem alanı ve sırasındaki çalışmadır. Eylemlere devrimci bir coşku, militan bir ruhun hakim kılınması ve sendikaların pasifleştirme çabalarının etkisiz hale getirilmesi alandaki önemli görevlerden biridir.

Taleplerimiz:

Bilindiği gibi sendikalar TİS sürecinin başından bu yana, işçilerin dikkatini özenle, ücret sorununda tutmaya çalışıyor. Oysa sıfır zam saldırısı, salt başına bir ücret sorunu değildir. Krizin faturasını işçi sınıfına çıkarma politika ve uygulamalarının bir parçasıdır. Sermayenin krizi, sadece Türkiye'ye özgü olmadığı gibi, özelleştirmelerden taşeronlaştırmaya ve sıfır zam saldırısına kadar sözü edilen tüm politika ve uygulamalar uluslararası bir boyutta sürmektedir. Kısacası, saldırı

planları uluslararası sermayenin merkezlerinde, Dünya Bankası'nda, IMF'de vb. yapılmakta ve tüm dünya işçilerine olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfına da dayatılmaktadır. İşçi sınıfı, sermayenin bu saldırı yöntemlerini bütünlüğü içinde görmeden, ne ücret sorununu ve ne de diğer sorunlarını kendi içinde çözme şansına sahip değildir.

Örneğin; kriz koşullarında çığ gibi büyüyen bir işsizler ordusu sefalet ücretinin bile altında çalışmaya razı ve muhtaçken, işçi sınıfı işsizliğe karşı mücadeleyi örgütlemekten ücretlerin düşürülmesini engelleyemez. Kapitalist sirtlanların da çoktan ağzından kaçırdığı gibi, eğer sınıf cephesinden ciddi bir karşı koyuş örgütlenemezse, sıfır zam saldırısının ardından eski zam saldırısı gelecektir.

Demek ki, sıfır zam saldırısına verilecek yanıt, hem talepler, hem de mücadele yöntemleri açısından, onu püskürtebilecek sertlikte olmalıdır. Talepler, bugün elde edilip edilemeyeceği hesabı yapılmadan, sınıfın ihtiyaç ve istekleri baz alınarak tesbit edilmelidir. Eylemler, "hükümeti diyaloga zorlama" yumuşaklığından kurtarılıp, sınıf savaşının gereklerine uygun sertliğe kavuşturulmalıdır.

Bu bütünlük içinde, sınıf dayanışmasının örgütlenmesi ve bugün, esas olarak üç ayrı kanalda seyreden hareketin birleştirilmesi için, ortak sorunlara karşı ortak talepler olarak;

- Özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme ve tensikatların durdurulması,
- Fiyatların dondurulması ve gerçek enflasyon oranında ücret zammı,
- 8 saatin üstünde yasal ve yasadışı çalıştırmanın yasaklanması, iş saatlerinin düşürülmesi ve vardiya sistemine geçilmesi yoluyla işçi istihdamının artırılması,
- İşsizlik sigortasının kurumsallaştırılması,
- Tazminatların yükseltilmesi,
- Toplu sözleşme süresinin 1 yıla indirilmesi,
- Toplu sözleşmeyle sınırlı grev hakkı önündeki yasakların kaldırılması, dayanışma ve hak grevleriyle, genel grev yasağının kaldırılması, memur sendikalarına yönelik yeni yasal engellemelerin iptali ve tüm ücretli emekçilere sınırsız ve yasaksız örgütlenme, söz, gösteri ve basın özgürlüğü tanınması,
- Çalışma yasasındaki 13., 17. ve 24. maddelerin iptali,
- İşçi, memur, sözleşmeli,

taşeron, kadrolu, kadrosuz, parçabaşı türünden ayrımların kaldırılması ve "eşit işe eşit ücret" uygulamasının başlatılması,

- Servis, yemek, güvenlik önlemi, kreş, doktor bulundurma vb. zorunluluğunun tüm işletmelerde uygulanması,
- Sağlık, eğitim ve belediye hizmetlerinin tüm ücretli emekçiler için parasız ve iyileştirilmiş olarak yeniden düzenlenmesini; ulaşım, haberleşme, enerji fiyatlarının, gene ücretliler için ücretler üzerinden hesaplanması,
- Grev ve direniş yerlerinin silahlı kuvvetlerden arındırılması, kapitaliste tanınan silahlı korunma hakkına karşılık aynı hakkın işçilere de tanınması,
- Kürt ulusuna karşı yürütülen sömürgeci yoketme savaşının durdurulması, ulusların kendi kaderini tayin haklarının tanınması, silahlanmaya ayrılan bütçenin işsizliğin önlenmesi ve asgari ücretin yaşanabilir düzeye çıkarılması için kullanılması,

Yukarıda da belirtildiği gibi, bu taleplerin ileri sürülmesi, bugün elde edilebilir olup olmadığından bağımsız olarak, (ki çoğunluğu, kararlı bir mücadeleyle elde edilebilir niteliktedir) sınıf hareketini tek kanalda birleştirmek ve bu birleşik gücün de zoruyla, saldırıları geri püskürtebilmek için gerekli ve zorunludur. Sermayenin geri adım atması, ancak, karşısında kararlı bir sınıf gücü bulmasına bağlı olacaktır. Örgütlü bir sermaye gücünün, parça-bölük ve titrek bir işçi hareketi karşısında saldırılarını durdurmayacağı, azami kâr hirsını her koşulda gerçekleştirebilmek için daha fazla saldıracağı açıktır.

O halde;

**Sınıfa Karşı Sınıf!
Saldırıya Karşı Saldırı!**
şiarıyla ileri!

DARSA Tekstil Direnişi: Devrimci önderlik, zafere taşır!

Bir kaç hafta önce, Çağlayan'da Darsa Tekstil'de kısa süren bir direniş yaşandı. Direnişin başladığı gün bazı işçilere, "fabrikanın kapatıldığı, tazminatları ödenerek işten çıkarıldıkları" bildirildi. Bunun üzerine işçiler olarak bir araya geldik. İşçiler arasından bir direniş komitesi seçilmesi, ancak bunun, içerideki henüz atılmamış, ama her an tensikatla yüzyüze gelebilecek olan işçileri de kapsamı gerektiği tartışıldı. Buna karşılık içerideki işçilerle bir seçim yapmanın zorluğu vurgulandı. Sonuçta, atılan, yani dışarıdaki 13 işçi arasından üç kişilik bir komite oluşturuldu.

Direnişin başarıya ulaşmasının en önemli yolu sınıf dayanışmasını sağlamaktan geçiyordu. Çevredeki fabrikalara eylemimizi anlatmak, onlardan destek almak gerekiyordu. Bunun için ısrarlı bir çalışma ön koşulu. Başlangıç olarak Darsa direnişinin neden başladığını ve neyi amaçladığını belirten ve sınıfı dayanışmaya çağıran bir bildirinin hazırlanıp işçi servislerine dağıtılması önerildi. Bu kabul edildi. Ancak bu sefer "Sendika imzasıyla mı, 'Darsa İşçileri' imzasıyla mı olsun?" tartışması çıktı. Bizce doğru olan "Darsa işçileri" imzasını kullanmaktı. Bu, diğer işçileri daha çok etkileyebilirdi. En önemlisi de sendika bürokratlarının bedavadan direnişimizi sahiplenmelerini önerdi.

Saat 17:00 civarında DİSK Tekstil genel merkezden sendikacı Muharrem ve bize örgütlenme sekreteri olarak tanıtılan biri geldi. Bunlar telefonla çağırılmışlardı. Bu sendika ağalarına yeni atılacak işçilerin fabrikada kalacakları eğiliminde oldukları söylenince, hemen "Bu işgale girer, patron 17. maddeden tazminatsız atar." diyerek, karşı çıktı. Kazanmak için yola çıkan bir bakış açısının zerresi yoktu. İşçiler zaten atılmış, işsiz kalmışlardı. Ve işe geri dönmek istiyorlardı. Sendika istiyorlardı. Sendika ağası tazminattan bahsediyordu.

Saat 18:00 civarında konfeksiyon bölümündeki işçilerin atıldığı kesinleşti. Bu andan itibaren içerideki işçiler sloganlı, marşlı direnişe başladılar. Dışarıdaki işçiler de onlara katıldı. "Yaşasın Darsa direnişimiz!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "İşçi Kıyımına Karşı Tek Yumruk, Tek Barikat!", "Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız!" en çok atılan

Darsa Tekstil işçileri, 4 ay kadar önce de sendikalaştıkları için işten atılan kardeşleri için direnişe geçmişlerdi.

sloganlardı.

Yarım saat kadar sonra sendikacılar içeri girdi. Burada patronla yapılan bir görüşmeden sonra içerideki işçileri dışarı çıkarmaları için ikna ettiler. Sendika ağasına göre patron iş yerini kapatıyor, tazminatları da veriyordu.

"Bu durumda yapacak bir şeyimiz yok. Biz yasalara saygılıyız". Evet sendikacı Muharrem aynen böyle söylüyordu. Saygılı olmamızı istediği yasalar; yüzbinlerce işçiyi işsiz bırakan, sefalet ücretine mahkum eden, binlerce devrimciyi, yurtseveri zindanlara tıkan, kardeş Kürt halkının üzerine bomba yağdırırları, işkencecileri, kapitalistleri koruyan yasalar. Patronun işyerini kapattığını belirten belgeyi de gösterdi. Ancak bu belgede sadece Darsa konfeksiyon imzası vardı. 3 bölüm olan fabrikanın diğer iki bölümü yoktu. Bunu dile getiren işçiler patronun sadece bir bölümü kapattığını söylediler. Sendika ağası buna karşı da; "Patron hepsini kapatacağını söyledi. Söz verdi." diye cevap verdi. İşte sendika ağasının gerçek yüzü budur. Patronun sözüne güvenerek işçiyi satmak!

Sendika ağaları bugün evlere gidilmesini, Pazartesi sabahı hem fabrikanın çalışıp çalışmadığını kontrol etmek, hem de tazminatların alınması için gelinmesini söylediler. İşçilerden çoğu öfkeliydi. Bazıları; "Sadece tazminat için mi direndik? Zaten bunu patron veriyordu." diyerek, seslerini yükseltmeye başladılar. Ancak yine de sendika ağasına karşı kararlı bir tutum alınmadı.

Yasalara saygılı olan ihanetçi sendikacılar direniş resmen bitirmekte de geç kalmadılar. İşçilerin sendika ağalarına karşı kararlı bir tutum almamaları Darsa direnişinin zaferle sonuçlanmasını önledi ve sadece tazminatlar alınarak direniş bitirildi.

Darsa direnişindeki en büyük eksiklik önderlikti. Sendikaların perspektifini aşamayan önderliklerin işçi sınıfının mücadelesini ileriye çekmediği, bugüne kadarki örneklerle anlaşıldı. Darsa direnişi, uzlaşmacı sendikaların sendi-

kalaşmayı dahi başaramadıklarına bir örnek oldu.

Darsa işçileri politikleşmiş bir kesimden geliyordu. Kemikleşmiş bir yapı yoktu. Ama çoğunluğu, Dersim'li, Alevi ve Kürt olan bu işçiler, en azından bir devlet terörünün farkındaydılar. Bu direniş için olumlu bir olanaktı. Ancak işçilerin çok genç olmaları, bugüne kadar böyle bir

direniş içinde yer almamış olmaları da deneyim eksikliğini getiriyordu. Diğer direnişler de takip edilmediğinden zaafardan, mücadelenin önündeki engellerden yeterince haberdar değillerdi. Örneğin, sendikacılara karşı az veya çok başından beri bir güvensizlik vardı. Ancak sendikaların ve sendikacıların işlevleri konusunda bütünsel bir bakış yoktu. Burada çalışan devrimci demokratlar sınıfsal bir perspektif sunmaktan çok özellikle bu kesimler aracılığıyla niceliklerini arttırma telaşını taşıyorlar. Gerçekten işçi sınıfının mücadelesi ne anlama geliyor? İşçi sınıfı mücadelesi diğer küçük burjuva katmanların mücadelesinden nerede ayrılır? Bunlar hakkında net bir bakış oluşturmak gibi bir kaygı yoktur.

Darsa direnişinde sendikacıların işbirlikçi tutumlarına karşı başarılı bir tutum alınamamasında işçiler arasında "devrimci" bir kimlikle tanınan Atılım çevresinden bir sendikacının da etkisi vardı. Bu kişi "ne yardım, ne serden" yani ne devrimcilikten ne de DİSK bürokratlarından vazgeçebiliyordu. Arada savrulup duruyor, bu durumda işçilerde bir bilinç bulanıklığı yaratıyordu.

İşçiler direniş komitelerini oluşturabilselerdi en azından onurlu bir mücadele yürüteceklerdi. Gelecek mücadeleleri için bir birikim yaratılacaktı.

İşçilerin içinde "Burada olmazsa başka yerde çalışırım." diye düşünenler vardı. Bu kavrayış, hedeflerine kararlı bir şekilde bağlanmalarını engelledi. Daha doğrusu kolay pes etmeleri üzerinde etkili oldu. İşçiler buna rağmen direnmekte samimiydiler. Bir çok işçi tazminatını alıp çıkmak istiyordu. Ancak sırf içeride kalacak arkadaşlarını patronun insafına terk etmemek için, sendika hakkının düşmemesi için direnmeye hazırdılar. Kararlı bir önderlik olsaydı Darsa direnişi yenilse bile, işçiler arasında daha ileri bir birlik ruhu örülebilirdi. Böyle bir önderlik olmayışı bir boşluk doğurdu. Bu boşluk sendika ihanetinin önünü açtı.

PKK tutsaklarının açlık grevi yayılarak güçleniyor!

Sömürgeci kirli savaş

durdurulsun!

Binlerce PKK'li tutsak açlık grevinde Sömürgeci Kirli Savaşa Son! (*)

Zindanlarda bulunan onbine yakın PKK'lı tutsak kirli savaşa karşı ileri sürdükleri bir dizi istem doğrultusunda 14 Temmuz'dan itibaren direnişe geçti. Direniş açlık grevleri biçiminde sürdürülüyor. Bu eyleme paralel olarak DGM'ler de boykot edilecek. Dışarda ise tutsak aileleri ve yakınları aynı istemler doğrultusunda açlık grevlerine başladılar. Bu eylem zinciri Avrupa ve başka ülkelerin bir çok kentindeki açlık grevleriyle tamamlanıyor.

Meşru ulusal hakları için bir ulusal özgürlük savaşı veren Kürt halkı, bugün Türk sömürgecilik sisteminin görülmemiş bir zulmü ile karşı karşıyadır. Bu zulüm, kapsamlı ve çok yönlü bir özel savaş biçiminde uygulanıyor. Binlerce tutsağın ileri sürdüğü istemlerin büyük bölümü bu haksız ve kirli savaşı hedef alıyor. Komünistler olarak bu istemleri destekliyoruz. İşçi ve emekçileri bu istemler doğrultusundaki mücadelelerde bizzat yer almaya çağırıyoruz.

Bugün Kürdistan'da ikili özelliğe sahip bir savaş durumu var. Bu savaş Kürt halkı cephesinden tümüyle haklı ve meşru bir özgürlük savaşıdır. Türk sermaye devleti açısından ise bir ulusu zorla kölelik ilişkileri içinde tutmayı amaçlayan tümüyle haksız ve sömürgeci bir savaştır. Komünistler olarak bu ayrım çizgisini temel önemde görüyoruz. "Savaşı ve akan kanı durdurma" duygusallığı ile bu ayrım çizgisini karartmaya, kurulu düzeni esas alan bir reformcu siyasal çözümü böylece meşrulaştırmaya yönelik çabalara karşı mücadele edeceğiz. Zira Kürt sorununun bu tür bir sözde çözümü Kürt burjuvazisinin sınıfsal bakışı ve çıkarlarının yansımasından başka bir şey değildir. Elbette biz de siyasal çözüm istiyoruz; kurulu düzenin yıkımını amaçlayan bir devrimci siyasal çözüm, iktidar değişimini sağlayan bir devrim.

Durdurulması gereken haksız ve kirli sömürgeci savaştır. Kürt halkı gerçek bir ulusal özgürlük elde etme mücadelesini tüm kararlılığı ile sürdürmelidir. Bunun yolu, sömürgeci egemenliğin ve ulusal zulmün temsilcisi sınıflarla pazarlıklar değil, Türk işçi ve emekçi sınıflarıyla mücadele ve kader birliğidir. Onlarla birlikte sömürgeci burjuvazinin sınıf egemenliğine ve onun arkasındaki emperyalist köleliğe karşı devrim yolunda yürümektir. Gerçek kurtuluşun başka bir yolu yoktur. "Siyasal çözüm" adı altında kurulu düzeni esas alan çözüm arayışları bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

(*) EKİM, 1 Ağustos 95, Sayı 126, 4. Sayfa,

Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür!

Onlar; ulusal kurtuluşları için, sömürgeci kapitalist cendereyi kırıp özgürleşmek uğrunda toprağa düştüler. Ölmedi onlar. Topraktan yeniden filizlenecek ve onbinler olup akacaklar mücadeleye.

Faşist Türk devletinin zindanlarında, zulme karşı direnen PKK'li tutsakların açlık grevinde şehit düşen Fesih BEYAZÇİÇEK ve bu eyleme destek vermek için Almanya'da açlık grevine yatan ve şehit düşen Gülnaz BAGİSTANİ mücadelemizde yaşayacaklar.

Türkiye genelindeki cezaevlerinde 10 bin PKK'li tutsağın, 14 Temmuz şehitlerinin onurlu direnişlerinin yıldönümünde başlattığı süresiz ve dönüşümlü açlık grevi, yurt içinde ve yurt dışında yayılarak sürüyor. Şekillenen tavizsiz ve kararlı mücadele, ilk şehitlerini toprağa düşürmeye, özgürlüğe ve ölümsüzlüğe ulaştırmaya başladı.

Sömürgeci zulme karşı direnişin 13. yıldönümünde başlatılan açlık grevinin talepleri; sömürgeci Türk devletinin, 1954 yılında onayladığı savaş hukukunu içeren "Cenevre sözleşmesine uyması", "Kürt sorununa siyasal çözümün kapılarının açılması", "BM ve Kızıl Haç'tan Kürdistan'a heyet gönderilmesi", "PKK tutsaklarına savaş esiri statüsü tanınması" ve "Kirli savaşa son verilmesi" olarak formüle ediliyor.

Tutsak yakınlarının ve bir çok ülkedeki Kürtlerin katılımıyla birlikte aynı zamanda uluslararası açlık grevi eylemi ve onun ön planındaki "siyasal çözüm" talebi, Kürt özgürlük mücadelesinde yeni bir döneme girildiğini de gösteriyor. PKK 93'te ateşkes ilan etmiş ve bu, Bingöl olaylarına kadar sürmüştü. Bu süre içinde devlet sistemli ve yoğun terör politikalarını yumuşatma ihtiyacı bile duymadı. Terörist sermaye devleti bu süre içinde 70 yıllık köy yakma, boşaltma, katletme vb. politikasını sürdürerek ateşkesle karşı açık tavrını belirtti. 70 yıllık inkâr politikasından en ufak bir taviz vermeksizin, öncelikle gerilla hareketini tasfiye etmeyi, daha sonra bir takım demokratik-kültürel kırıntıları devreye sokmayı tasarlıyordu. Savaş, terör cumhuriyetinin kural tanımaz zulümüyle devam etti. Ateşkes sonrası Bingöl olaylarından bugüne kadar, Kürdistan topraklarında, kuralsız, kirli bir savaşı tırmandırmaktan bir an bile geri durulmadı.

'84 yılından itibaren sömürgeci sermaye iktidarı, Kürt halkından 30 bin insanı katletti. 3 milyondan fazlasını yüzyıllardır yaşadıkları

topraklardan hiç tanımadıkları yerlere sürdü. Sefalet ve açlıkla başbaşa bıraktı. Ne var ki hegemonyasını emek gücü sömürüsüne dayandıran burjuva iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilerde, kendisine yönelik bir başkaldırıyı görmediği koşullarda sık sık soluklanabildi. Vahsete tereddütsüz devam etti. İşçi sınıfı hareketiyle Kürt özgürlük mücadelesinin ayrı kulvarlarda mücadele ediyor olması, Türk burjuvazisine düzenini sürdürrebilmek için güç kazandırdı. İki muhalif odağın yalıtılmışlığından aldığı cesaretle bir yandan milyonlarca işçiyi mahkum ettiği açlık ve sefaleti derinleştirdi, diğer yandan da sömürden elde ettiği maddi zenginlikleri sömürgeciliğini sürdürmek üzere tank, top, savaş uçağı ve her türlü silaha çevirerek Kürdistan'ı cehenneme çevirdi.

Kürt halkı bugün hâlâ burjuvazinin muazzam olanaklarına rağmen, kararlı, inançlı, binlerce gerillanın şehit düşerek yarattığı devrimci mücadeleyle zulme karşı koymaya devam ediyor. Bir on yıl öncesinde "cahş"ı (haini) bol bir millet olarak anılan Kürt halkı, emperyalizmin yeni düzenine, silkinip devrimci bir kalkışmayla karşılık verdi. Özgürlük mücadelesinin gelişimi, tam da bu nesnellikten dolayı yalnızlaştığı, kendi öz devrimci dinamikleriyle gelişiminin zorunlu olduğu bir döneme denk düşüyor. Yoksul alt sınıflara dayanan, batılı emperyalistlere karşı tavizsiz bir mücadele ekseninde doğup gelişen Kürt özgürlük hareketi, devrimci gelişiminin kendi öz dinamiklerine dayanması ve kendi mecrasında akmasından dolayı sıçramalarla ilerleyerek büyüdü.

Bugün bu sıçramaların devrimci karakterde yaşanmaya devam etmesinin biricik zemini politik bir sınıf hareketinin Kürt özgürlük mücadelesiyle tarihsel buluşmasıdır. Proleteryanın öncü bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikilmesiyle, ulusal mücadele de, bir yanda güçlü devrimci gelişimini, diğer yanda da tarihsel-toplumsal

nesnellığın getirdiği yalnızlığı bir arada yaşamaktan kurtarabilir. Böylelikle ulusal kurtuluş mücadelesi aynı zamanda proleter devrimin ve toplumsal kurtuluşun bir temel dinamiği rolünü oynayabilecektir. Ne var ki işçi sınıfının taşıdığı mücadele dinamiklerinin nihayet örgütlü bir güce dönüşmesinin, işçi sınıfının öncü müfrezesini, sınıf partisini cisimleştirmesinin zorlu ve sancılı süreci, yukarıda vurgulanan özgürlük mücadelesinin ihtiyaç duyduğu gelişimi de zora soktu. İşte Mart 93'te ilan edilen ateşkesle birlikte "siyasal çözüm" talebi bu bağlamda gündeme geldi. Yaşam boşluk tanımıyor. Proleterya öncülüğünde, böylelikle devrimci bir temelde kapatılabilecek bu boşluk, Kürt mülk sahibi sınıfları ve onlar üzerinden Avrupa diplomasisi yoluyla emperyalist ülkeleri çözüm sürecine sokarak doldurulmaya çalışıyor. Oysa sınıf temeli yoksul Kürt köylülüğüne, alt sınıflara dayanan, emperyalizmle hiç bir biçimde çıkarları bağdaşmayan ve tam da bu sayede, devrimci bir mecrada ilerleme şansı bulabilen özgürlük mücadelesi, ittifaklarını Kürt burjuvazisi ve batılı emperyalistler içinde aramaya başlayınca, devrimci ilerleyişinde de tökezlemeler başladı. Çünkü Kürt ulusu da modern sınıflardan oluşmuştur. Aynı zamanda bu sınıflar uzlaşmaz çıkarlara sahiptirler. Ulusal haklar, özde ulusun içindeki tüm sınıfları kapsasa da, sınıfsal konumlanışı gereği her bir sınıfın soruna yaklaşımı, çözümü farklıdır.

Bu anlamda, 14 Temmuz'dan itibaren cezaevlerinde başlayan ve uluslararası alana yayılan, dünya kamuoyunun ilgisini daha yoğun bir biçimde Kürt sorununa çeken direniş, öncelikle yarattığı mücadele dinamikleri açısından desteklenmelidir. Komünistlerin, devrimcilerin, anlamlı ve militan desteği zorunludur.

İşçi sınıfı içerisinde örgütlenmiş politik bir güç olarak yapılacak her eylem, savunulacak her talep, özgürlük hareketini etkileyecek, devrimci çözümde ısrar etmesinde katkıda bulunacaktır. Sınıftan yalıtılmış ve somut güncel sınıf politikası yapamayan bir devrimci faaliyet ne kadar çabalarsa çabalasın ulusal hareketin devrimci çözümünden "siyasal çözüm"e savrulmasını durdurmaya yetmeyecektir.

Kürt özgürlük mücadelesinin geldiği bu yeni evre, komünist faaliyetin ideolojik-politik perspektifler temelinde derinleşmesi, yoğunlaşmasını daha fazla zorunlu, daha acil kılıyor.

**Kahrolsun Sömürgecilik!
Özgürlük, Eşitlik, Gönüllü Birlik!
Tek Yol Devrim!
Kurtuluş Sosyalizm!**

EKİM'ci Tutsaklardan

Kürt halkının tümüyle haklı ve meşru temellere dayanan ulusal özgürlük mücadelesine başından itibaren proleterya enter-nasyonalizmi ruhuyla tam destek veren EKİM'ci komünistler, kendilerini salt destek vermekle sınırlamayarak aynı ruh ve kararlılıkla Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı (kendi geleceğini özgürce belirleme hakkı)'nın gerçekleştirilmesi için de mücadele etmektedirler.

Biz EKİM'ci tutsaklar, Kürt halkına karşı enter-nasyonalist görevlerimizin bir gereği olarak bugün on bin PKK tutsağının başlatmış olduğu süresiz açlık grevini on günlük açlık greviyle destekliyoruz. Sermaye devletinin sömürgeci zulmüne karşı Kürt halkının her türlü eylem ve direnişi meşrudur, mutlak olarak desteklenmesi gerekir. Zira bilinir ki, bir halkın özgürlük mücadelesinin yanında yer almayanlar değil komünist ya da devrimci, bir demokrat dahi olamazlar.

(...) Bizim desteğimiz, "siyasi çözüm"ün sağlanması olarak formüle edilen diyalog çağrısından tamamen bağımsız olarak (on bin tutsağın direnişine) fiilen sömürgeci rejime karşı "Sömürgeci Kirli Savaşa Son!" sloganıyla, PKK tutsaklarına savaş esiri statüsünün tanınması ile katliamlara, infazlara ve köylerin yakılıp yıkılmasına karşı tamamen haklı ve meşru taleplerini içeren eylemliliğin kendisinedir. Gerek on bin tutsağın direnişine gerekse Kürt halkının bu direnişe vermiş olduğu kitlesel eylemlige destek vermek, özünde sömürgeci rejime karşı Kürt halkının yanında yer almaktır.

(...) Kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere, ulusal özgürlük sorununun çözümü, ancak bu sorunun kaynağı olan sömürgeci sermaye iktidarının proleterya ihtilali yoluyla yerle bir edilmesinden geçiyor. Dolayısıyla gerçek çözüm, eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik esasına dayanan BİRLEŞİK SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİDİR!

**Kahr olsun Sömürgecilik,
Kürdistan'a Özgürlük!
Eşitlik, Özgürlük,
Gönüllü Birlik!
Yaşasın Birleşik, Sosyalist
Cumhuriyetler Birliği!**

Kürt Ulusal Sorunu

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve

Siyasal
Değerlendirmeler

Kitapçılarda

İzmir'de tutsak yakınlarına saldırı

25 Temmuz'da tutsak yakınlarının destek amaçlı açlık grevi sürerken Buca Cezaevi'nde görüş günü vardı. Görüşte tutsak yakınlarının yanı sıra gelebilecek olayları gözlemlemek ve müdahale etmek üzere Kızıl Bayrak İzmir bürosundan dört çalışanımız da bulunuyordu. Tutsak yakınlarının görüşme talebi cezaevi kapısındaki jandarma barikatından geriye çevrildi. Bunun üzerine 50 kişilik kitle sloganlar, zılgıtlar ve alkışlarla otobüs durağına yöneldi. "Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganları atıldı. Kısa süre sonra sivil polisler kitleyi ablukaya alarak saldırıya geçtiler.

Kitle içindeki gençlere ve sosyalist basına yönelen sermayenin sivil köpekleri, içlerinde arkadaşımız Ahmet SUBAŞI'nın da bulunduğu 7 kişiyi gözaltına aldılar. Orada bulunan

devrimcilerin ve çalışanlarımızın "Dağılmayın!" uyarısına rağmen, panikle birlikte ara sokaklara yönelen kitlenin arkasından, sermayenin köpekleri taşlar ve sopalarla saldırdı.

Gözaltına alınan Yeni Politika muhabirleri Gülay BEKTAŞ ve Ruken KORKUT, tutsak yakını Şahide YÜKSEL, Kızıl Bayrak çalışanı Ahmet SUBAŞI, *Kurtuluş* muhabiri Serhat Karaduman ve *Sosyalist Alternatif* çalışanı Gürkan YILDIZ Bozyaka Terörle Mücadele Şubesi'nde sorgulandıktan sonra mahkemeye çıkarıldılar. Aynı zamanda çalışanımız olan Ahmet SUBAŞI ile birlikte diğer muhabirler de Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten tutuklanarak Buca cezaevine konuldular.

Kızıl Bayrak/İzmir

Berlin'de Görkemli Yürüyüş

Cezaevindeki 10 bini aşkın PKK'li savaş esirinin başlatmış olduğu açlık grevleri, devrimci tutsakların da desteği ile giderek yaygınlaşıyor. Aynı talepler doğrultusunda Avrupa'nın bir çok ülkesinde de açlık grevleri yaygınlaşarak devam ediyor. Bunlardan ikisi de Almanya'nın Frankfurt ve Berlin kentlerinde başlatıldı. Bütün yasal izinlerin alınmasına rağmen, Alman polisi grevin birinci haftasında vahşileşerek, kendi gerçek kimliğini ortaya koydu. Sabahın erken saatlerinde yüzlerce polis saldırıya geçti. Açlık grevindeki insanlara hunharca saldırıldı. Bir çok insan yaralandı. Bir çoğu da gözaltına alındı. Açlık grevlerini dağıtmak için harcanan bu çabalar yine de sonuçsuz kaldı.

Polisin tutumunu protesto eden eylemciler, bir haftadan beri açlık grevinde olmalarına rağmen yaklaşık 7-8 km yol yürüyerek Kürt Enstitüsü'nün

bulunduğu binaya geldiler. Alman devletinin her türlü provakasyonuna rağmen eylemlerine burada devam edeceklerini açıkladılar.

Alman polisinin grevcilere saldırmasının ikinci gününde fenalaşan Gülnaz Bagitani şehit düştü. Bunun üzerine Berlin'de düzenlenen yürüyüşe onbinlerce insan kararlı bir şekilde katıldı. Hafta arası olmasına rağmen katılım oldukça yüksekti. Sabahın erken saatlerinden itibaren tepemizde dolaşan helikopterler, neredeyse bütün sokakları tutan polisler ve yüksek binalara yerleştirilen vurucu timlerin oluşturduğu atmosfer ile kendimizi Kürdistan'daymışız gibi hissettik.

Bütün bunlara rağmen yürüyüşe katılanlar hemen tümünün yakasında ya da ellerinde PKK sembolleri ve bayraklarıyla yürüyerek, yasakların nasıl da kağıt üzerinde

kalabileceğini Alman devletine ve onun kolluk kuvvetlerine kanıtladılar. Yürüyüşe çeşitli Alman sol örgütlerin yanı sıra DHKP-C, MLKP-K, KKP ve EKİM taraftarları da pankartlarıyla katıldılar. Yürüyüş coşkulu bir şekilde sona erdi.

Yalnız değinmeden geçemeyeceğimiz bir nokta ise yürüyüşte görevli olan arkadaşların zaman zaman sergiledikleri olumsuz tutumları idi. Bildiri dağıtırmama, tutumu eleştirildiğinde ise kitleye bildilerin alınmaması yönünde propaganda yapma, pankartların miting alanında sadece kendi belirledikleri yerlerde açılabilmesi vb. gibi kısıtlamalar uygulanmaya çalışıldı. Biz bütün bunlara rağmen pankartımızı istediğimiz yerde açarak bildirilerimizi geniş bir şekilde dağıttık.

Kızıl Bayrak/BERLİN

İsviçre: Özgürlük Tutsaklarına Destek Grevleri Sürüyor

İsviçre, Cenevre'de 200 kişi ile devam eden açlık grevine EKİM hareketi taraftarları da 5 kişi ile iki günlüğüne destek verdiler. EKİM'cilerin açlık grevine sundukları mesajda kısaca şunlar dile getirildi:

"Değerli arkadaşlar,

(...) Eyleminizi gönülden destekliyoruz. İçerde ya da dışarda imkanlarımız ölçüsünde açlık grevlerine katılıyoruz. Fiziken sizinle olmadığımız yerlerde de kalbimizin sizinle olduğunu bildirmek istiyoruz. Bizler özgürlük hareketine değer veriyoruz. Onu mücademizin bir bileşeni olarak görüyoruz.

Özgürlük hareketinin gelmiş olduğu aşamanın bilincindeyiz. Kendi kaderini tayin etmede hangi biçimde olursa olsun- karar verecek olan da odur. Ancak kendi kaderini Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçi halklarının kaderiyle birleştirmesi temel dileğimizdir. Nitekim gerçek çözüm bu yolla mümkündür. Biz Ekimci komünistler bu doğrultudaki çabalarımızı her zamankinden daha fazla yoğunlaştıracamız. Kahr olsun Sömürgecilik! Kürdistan Özgürlük! Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm!"

Kızıl Bayrak/Cenevre

PKK'li tutsakların açıklaması

Ülkemizde on yılı aşkın süredir sınırsız bir insan ve doğa katliamı gerçekleşmekte. TC'nin Kürt halkının ulusal kimliğine ve insani demokratik taleplerine karşı açtığı kirli özel savaş gittikçe tırmanmakta, hak, hukuk, uluslararası sözleşme tanımamaktadır.

1. Üç bine yakın köy yakılıp yıkılmış, binlercesi boşaltılmış ülkemizde tam bir insansızlaştırma politikası yürütülmektedir.
2. Milyonlarca insan yerinden yurdundan edilmiş, metropol kentlerinin varoşlarına ya da dünyanın değişik yerlerine savarullmalarına yol açmıştır. Onbirlerce insan mülteci konumuna düşmüştür. evinden, yerinden edilen insanlar açlıktan, hastalıktan ve barınaksızlıktan kırılmaktadır.
3. Konrtgerilla tarafından halkımızın seçkin evlatlarına dönük cinayetler tırmanmış, bir çok insan akıbeti belirsiz şekilde kaybedilmiş, bu rakamlar binlere ulaşmıştır.
4. Savaşın bir sonucu olarak binleri bulan bir tutsak kitlesi zindanlara doldurulmuş, her türlü işkence ve hukuksuzluğa birakılmıştır.
5. Sınırsız bir doğa katliamı uygulanmakta, kimyasal gazlar, napalm ve kazan bombalarıyla ormanlarımız yok edilmekte, doğal denge bozulmaktadır.

Tüm bu gerçekliğe ve savaşı sürdüren üç yüz bini aşkın ordu gücüne rağmen, TC savaşı resmen kabul etmemekte, Birleşmiş Milletler ve Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uymamakta, yürüttüğü savaşı tanımlamaktan korkmakta, sivil katliamı sürdürmektedir. Gerilladan çok halka karşı savaşmaktadır. Bütün bu gayri insani hakzi uygulamalar dünyanın gözleri önünde yaşanmakta, dünya seyirci kalmaktadır. Bu ülkede yaşayan insanlar olarak, yaşanan haksızlıklara sessiz kalmayacağız.

BU AMAÇLA:

1. Cenevre Sözleşmesi'ne uyulsun,
2. Siviller katledilmesin,
3. Birleşmiş Milletler ve Kızılhaç, gözlemci heyetler göndersin,
4. Kirli savaşa son verilsin,
5. Bu sorunun siyasi ve barışçıl yollarla çözümü için girişimler başlatılsın,
6. Cezaevlerinde her türlü baskı, işkence ve insanlık dışı uygulamalara son verilsin,
7. Biz tutsaklar için "savaş esiri" statüsü kabul edilsin.

Talepleriyle 14 Temmuz 1995'ten itibaren zindanlarda bulunan onbine yakın PKK'li tutsaklar olarak süresiz açlık grevine başlıyoruz.

ÜMRANIYE TABUTLUĞUNA KARŞI MÜCADELE ÇAĞRIMIZDIR!

Öncüsüzleştirme politikası doğrultusunda devrimci tutsakları ehli-leştirerek kişiliksizleştirmek, faşist devletin değişmez temel amaçlarından birisidir. (...)

Eskişehir tabutluğunu kararlı direniş karşısında kapatmak zorunda kalan faşist devlet, Ümraniye cezaevi'ni açarak Eskişehir tabutluğunu Ümraniye'de hortlakmak istiyor.

Faşist devletin, Ümraniye cezaevi'ne biçtiği tabutluk rolünün gerisinde cezaevlerinin devrimci tutsaklar tar-

findan birer direniş kaleleri haline getirilmiş olmaları vardır. "Modern cezaevi" olarak lanse edilen Ümraniye tabutluğu, iddia edildiğinin aksine, Sağmalcılar'da yer olmadığından değil fakat Sağmalcılar'ın tasfiyesi için açılmıştır. Sağmalcılar'da yer olmadığı doğru değildir.

Biz devrimci tutsaklar, can bedeli mücadelelerle yaratılmış değerlerin ve kazanımların gaspedilmesine seyirci kalmayacağız. Bu maksatla aşağıda imzası bulunan dava tutsakları olarak

Ümraniye tabutluğunun kapatılması ve orada bulunan arkadaşlarımızın Sağmalcılar'a getirmesini istiyoruz.

Sağmalcılar'ın tasfiye edilmemesi ve Ümraniye tabutluğunun kapatılması talebimize tüm ilerici, yurtsever ve devrimci kamuoyunun destek vermesini bekliyoruz.

DHKP/C, DİRENİŞ HAREKETİ, DEVRİMCI YOL, EKİM, HKG, MLKP/K, MLSPB, TDKP, TDP, TİKE, TKP/ML, TKP/L, TMP(ML), TKP, THKP/C HDÖ

Dava tutsakları adına;
Ş.Naci ÖZPOLAT, E.GÖKTURNA, C.KESER

ORTAK DÜŞMAN KALMAYINCA İTTİFAKLAR DA ÇÖZÜLMEMEYE BAŞLADI

Emperyalist Rekabet Keskinleşiyor...

Kapitalist sistemin, bunalımın ağırlaşarak uzamasına paralel bir biçimde emperyalist güçler arasındaki ilişkileri keskinleşmekte, rekabet tüm alanlarda kızışmakta, yeni boyutlar almaktadır. Büyük Ekim Devrimi ile başlayan sürecin bilinen yozlaşma ve çürümenin ardından kapanması, aynı zamanda kapitalist dünyanın kendi iç barışının sonu oldu. SSCB ve Doğu Bloğunun dağılmasıyla açılan yeni dönemin en belirgin özelliklerinden birisi emperyalist ve gerici güçlerin eski alışkanlık ve geleneklerini tazelemek olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu güçler yakın bir zamana kadar sosyalist bloka karşı kutsal ittifak oluşturmuş, en temel konularda işbirliği ve dayanışma içinde hareket etmiş ve kapitalist dünyanın bu ortak çıkarları adına yer yer bazı alanlarda birbirlerini madik atmaya dostane bir davranış saymış, ulusal çıkarlarından feragat etmek zorunda kalmış dostlardı.

Emperyalist/gerici devletlerin uluslararası devrimci akım ve tarihsel koşulların baskısı altında riayet etmek zorunda kaldıkları ilkeler, birbirlerinin çıkarlarını gözetmekte katlandıkları fedakarlıklar, sergiledikleri homojenlik ortak düşmanın yok olmasıyla, Doğu Bloğunun dağılmasıyla ancak bir kaç yıl dayanabildi. Yani oldukça kısa ömürlü oldu. Nitekim, Körfez Savaşı bazı tali pürüzlere rağmen emperyalistler arası dayanışmanın somut ifadesinin son vesilesi ve ortaklığının pratik olarak ortolulmasının başlangıç noktasını oluşturdu.

Emperyalist güçler arasında rekabet bir çok alanda sürmektedir. Ticari rekabetin soğuk savaş döneminde dizginlenmiş bir biçimde yaşanan versiyonu, yerini her türlü yöntemin mübah sayıldığı politik, askeri ve diplomatik alanları da kapsayan kırıncı bir kırıncıya bıraktı. Düne kadar bu güçler arasındaki ilişkiler veya çıkar anlaşmazlıkları kendilerini şu veya bu pazarlığa şerh koyma veya diplomatik ağızla üzüntülerini ifade etme biçiminde dışa vuruyorlardı. Bugün ise bu edeplilik artık

Ticari rekabetin soğuk savaş döneminde dizginlenmiş bir biçimde yaşanan versiyonu, yerini her türlü yöntemin mübah sayıldığı politik, askeri ve diplomatik alanları da kapsayan kırıncı bir kırıncıya bıraktı.

yerini yavaş yavaş sözlü sataşmalara terketmekte ve bu sataşmalar ve birbirine çelme atmaların frekansı giderek artmaktadır.

Son dönemde şu veya bu emperyalist gücün, kamuoyuna yansıdığı kadarıyla, en temel konularda yaptığı seçenekler, uygulamaya çalıştığı politikalar iddia edildiğinin tam tersine sözde kendi ulusal çıkarları gerektirdiği için değildir. İlk derecedeki rakibini güç duruma sokmak, emperyalistler arası güçler dengesinin bağlamında sanki yarın kapışacakları gibi mevzilenmek ihtiyacından kaynaklanmaktadır. Kapitalist dünyanın soğuk savaş döneminde yarattığı ittifakların önemli bir bölümü fiilen işlemez durumdadır. Bazı ittifakların her şeye rağmen sürdürülmesi şimdilik yerlerine yenilerini koymakta yaşanan güçlüklerden ve olanaksızlıklardan kaynaklanmaktadır.

Konuyu sayısız örneklerle somuta indirmek mümkündür. Aktüalitenin en yakıcı olayı, Bosna Hersek savaşı ve bu konuda takınılan tavırsızlık, sergilenen ilişkiler emperyalistler arası rekabetin sadece bir örneği,

ormanı gizleyen ağaç işlevi görmesine rağmen bu ilişkilerin ve gizliliği kalmamış hesapların açıkça görüldüğü bir ayna rolü de görmektedir. İngiltere'nin kolaylıkla ve hatta gönüllüce ABD'nin dümen suyuna girmesi dışında emperyalist güçler arasında herhangi bir işbirliğinin veya ittifakın izine rastlamak mümkün değildir.

Söyle ki; tamamen keyfi bir etiket yakıştırılarak toptan müslüman sayılan, kasten daraltıcı dini kavramlarla tek taraflı anılan Bosna Hersek halkının durumu karşısında en fazla ağıt yakan emperyalist güç Fransa'dır. Oysa, Fransız emperyalizminin esas amacının Kuzey Afrika'da egemenliğini sürdürmek amacıyla onyıllar boyu milyonlarcasını katlettiği müslümanın Balkanlardaki dindaşlarını savunmak ve korumak olmadığı açıktır. Esas sorun emperyalistler arası hegemonya yarışında köşe kapmaktır, alan işgal etmektir. Bosna Hersek halkı bu rekabette deneme tahtası işlevi görmektedir.

Zira, Fransız emperyalizmini hararetle bir biçimde Balkanlar'da angaje olmaya zorlayan faktör Orta Avrupa'nın kuzeyinde

yaşanan gelişmelerdir. Berlin duvarının yıkılmasına kadar AET, Avrupa Birliği, Ortak Pazar vb. kavramları bir başkası, Bonn/Paris aksı gölge gibi izliyordu, nerdeyse aynı frekansla kullanılıyordu. Bu ittifakın Birleşik Avrupa'nın motoru olduğu her vesile ile döne döne hatırlatılıyordu. Almanya'nın birleşmesi ve aynı zaman dilimi içinde Doğu Avrupa'da yaşanan diğer değişikliklerin ardından Bonn/Paris ittifakının bahsi pek geçmiyor.

Almanya'nın birleşmesi soğuk savaş döneminin ürünlerinden biri olan Bonn/Paris ittifakını diskalifiye etmekle sınırlı kalmadı yaşı kıtanın iki geleneksel rakibi Alman ve Fransız emperyalizmini karşı karşıya getirdi. Vesayetken kurtulan Alman burjuvazisi AET ortak çıkarlarını elinin tersi ile kenara iterek Polonya, Çekoslovakya, Slovakya, Romanya ve Macaristan'ı kuzeyde, eski Yugoslavya'dan koparılan parçaları güneyde kısa süre içinde kendi iktisadi egemenliği altına aldı. Üstelik Alman tekelleri doğuda da Rus pazarlarında önemli bir pay kapmış bulunuyorlar.

Bir kaç global rakam Alman burjuvazisinin bu ülkelerde kaptığı pazar payını çarpıcı bir biçimde yansıtmaktadır. 1994 yılı verilerine göre AET ülkelerinden Çekoslovakya'ya yapılan toplan ihracatın % 63,2 sini, Slovakya'ya % 59'unu, Macaristan'a % 53,9'unu, Polonya'ya % 49,7'sini, Romanya'ya % 39,4'ünü Alman etiketi taşımaktadır. Bu pazarlarda Fransa'nın payı ise sıra ile % 7,9-6-7-7,5-12,9'dur. Bu veriler yorum gerektirmeden tek başlarına gösteriyorlar ki Fransız burjuvazisi Alman burjuvazisi ile aynı minderde güreşmemektedirler.

Alman emperyalizminin bu şekilde hızla yayılmasına Fransız emperyalizmi güçlü olduğu sektörde cevap vermeye, onu oldukça dolambaçlı yollardan farklı bir mindere, askeri alana çekmeye çalışmaktadır. Balkanlarda Fransızların koparmaya çalıştıkları curcunanın, Bosna Hersek halkı üzerine döktükleri timsah gözyaşlarının, nükleer silah denemelerinin yeniden başlatılmasının esas

açıklaması burada yatmaktadır. İktisadi cüceliğin ayıbı faturasını şimdilik Balkan haklarının ödediği militarist gövde gösterisi ile giderilmek istenmektedir.

Avrupa'nın emperyalist güçleri birbirleri ile bu şeklide çekişirken ABD ise hem bu ilişkilerden faydalanarak, hem de dolar silahını kullanarak konumunu pekiştirmeye, onların arpalıklarına el koymaya çalışmaktadır. ABD bir yandan Avrupa'daki askeri varlığını sözde bazı bütçe sıkıntılarının aslında ise fazlalıklarının gereksizliğinden ötürü kısıtlarken öte yandan da Avrupalılara silah sanayisini dayatarak varlığını daha etkin bir biçimde korumaya çalışmaktadır.

Bu perspektifle Amerika'nın yeri gelince Avrupa'daki temsilciliği işlevini gören İngiltere'nin Fransız Alman ortak yapımı Tigre helikopterine ABD'nin Apache'ını tercih etmesi daha farklı bir ittifakın göstergesidir. Bu arada da AET inşasına, onun ortak ordu oluşturma çalışmalarına vurulmuş bir darbe ve bu oluşumun geleceğinin karanlıklarının işaretidir. Aynı şekilde, kısa süre önce Bosna Hersek'te görev yapması için oluşturulan Acil Müdahale Gücü konusunda Fransa ile İngiltere arasında anti Alman bir havada bir yakınlaşma görülmüştü. Ancak, prensip kararının alınmasından ve ilk adımlarının atılmasından sonra ortak askeri birlikler daha Balkanlara kavuşmadan anlaşmada ciddi çatlaklar belirdi, tarafların tamamen antagonist hesaplar üzerinde anlaştıkları ortaya çıktı.

Diğer taraftan ABD, Almanya vb. güçler halklara şirin görünmek, onları baştan çıkarmak için birbirlerinin en ufak açığını kaçırmamaktadırlar. Bu sahtekarlığın en ilginç örneklerinden birisi de Fransız nükleer denemelerine karşı ABD gibi en militarist ve saldırgan güçler tarafından alınılan tavidir. El altından Fransa'ya karşı Pasifik'te nükleer denemelerin engellenmesi için başlatılan kampanya teşvik edilmekte, onun çevre ülkelerde, özellikle Japonya, Yeni Zelanda ve Avusturalya'da pazarladığı ürünlerin boykot edilmesi büyük bir keyifle izlenmekte, bu pazarlardan kovulması sabırsızlıkla beklenmektedir.

Hiroşima için timsah gözyaşları İnsanlık için savaş ve katliam!

Hiroşima ve Nagasaki'ye atom bombası atılmasından bu yana 50 yıl geçti. Bu yıl da yine başta ABD olmak üzere tüm kapitalist devletler timsah gözyaşları döküp üzüntülerini belirttiler. Sanki paylaşım savaşlarının sebebi kapitalist barbarlık sistemi değilmiş gibi, sanki milyonlarca insanın ölümünden ve sakat kalmasından birinci derecede sorumlu de-ğillermiş gibi barış havarisi kesildiler. "Yeni dünya düzeni"nden, "barış için savaş"tan, "insanlık"tan dem vurdular. Ancak, insanlık tarihi Nazi faşizminin vahşetini tanıdığı kadar emperyalist saldırganlığın da vahşetini tanıdı.

ABD-SSCB kutuplaşması temelindeki "nükleer korku barışı"nın (soğuk savaş) bitişi ve sözde Yeni Dünya Düzeni (Pax Amerikan) temelinde bir barış çağının başladığı efsanesi çoktandır gerçeklerle tuzla buz edildi. Ruanda'da emperyalist gerici kışkırtmalarla birbirine giren Tutsi-Hutu kabilelerinin birkaç ayda 500 bin insanı öldüren savaşı, ya da "medeni" Avrupa'nın göbeğinde, Yugoslavya'da süren milliyetçi pazar kapma savaşının 250 bin kişilik ağır bilançoları gözler önünde. Bunun da ötesinde, yeni dönemde savaşlar nükleer, biyolojik ve kimyasal (NBC:Nuclear-Biological-Chemical) tehditlerle güncelleşecek ve somutlaşacaktır.

NBC tehlikesi sadece yerel savaşların aşırı yaygınlaşması ya da örneğin, Japonya'da metroya yönelik kimyasal silah saldırısı sırasında olduğu gibi gerici tarikat terörü temelinde gelişmiyor. Bizzat Fransa gibi büyük emperyalist devletlerce de yaygınlaştırılıyor, yaygınlaştırılacak.

Uluslararası savaş karşıtı hareketçe, toplumsal mücadelenin zorlamasıyla geriletilen ya da sınırlandırılan nükleer silah denemeleri, örneğin Fransa'da, yeni merkez sağ hükümetince (Cumhuriyet İçin Birlik-Demokrasi İçin Birlik İttifakı) yeniden başlatılacak. Chirac'ın başında bulunduğu Fransa yönetimi, yeni dönemin emperyalistler arası artan gerilim ve savaş eğilimlerine ileri bir noktadan katılmak için politik-askeri konumunu yükseltmeye çalışıyor. Doğal ve henüz "masum" bir ilkadam olarak algılanması gereken bu olayda küçük bir ayırtıcı daha var: Fransa nükleer denemeleri "anavatan"ın binlerce km uzaktaki, resmi sömürgelerinde, Okyanusya'da

yapacak. '80'lerin ikinci yarısında Fransa'nın sözde "sosyalist" hükümetinin benzer bir girişimi, Greenpeace'in (Yeşilbarış) engellemesi ile karşılaşmıştı. Fransız gizli servisi, engelleme girişimi yapan Gökkuşluğu Savaşçısı isimli gemiyi bombalayarak batıracak kadar büyük bir haydutluk yapmış ve kararlılığını göstermişti. Bu toplumsal karşı tepkiyi arttırmış, bunun sonucunda Fransız hükümeti hem saldırıyı kabullenerek bir bakanlarını kurban etmiş, hem de denemeleri başlatmaktan vazgeçmişti.

Emperyalist haydutlar, nükleer ya da kimyasal silahlarını "düşman"larına karşı kullanmaktan, ya da aynı şekilde gerçekten büyük kârlar için sözde düşmanlarına bile sarmaktan çekinmiyorlar. Örneğin, Körfez savaşı öncesinde ve sırasında Irak'a kimyasal silahların Alman ve İngiliz şirketlerce taşındığı biliniyor. Ne kadar milliyetçi olursa olsun burjuvazinin esas milliyeti kârdır ve sattığı silahların kendi halkına karşı kullanılma riski de bu kâr hırsını durduramaz.

Sadece NBC gibi özel silahların kullanımıyla değil, bütün savaşlarda ve her biçimde sürdürülen sivil kitle katliamı olgusunu görmek için bir kaç küçük istatistik verelim. 2. Dünya Savaşında altı yılda 30 milyon insan öldü. Bunun 20 milyonu Sosyalist Sovyet Halklarındandır. Fransız emperyalizmi Cezayir ulusal kurtuluş savaşında kitlesel işkencelerle zenginleştirilmiş faşist terörüyle 2,5 milyon, ABD emperyalizmi Vietnam'da kimyasal silahlar eşliğinde 3 milyon "düşman" öldürmüştür. ABD'nin Vietnam savaşındaki kaybı 59 bin kişidir. Bu gerçeklerin gösterdiği olgu katliamcılığın sadece özel silahların kullanımından değil emperyalist burjuvazinin yapısından ve tüm sömürücü sınıfların özelliğinden doğduğudur.

Emperyalist katliamcı haydutluğu da nükleer vs. tehditler de kalıcı olarak engellemek için sadece barış için savaşmak yetmez. Kapitalizmin tarihi, kapitalist barbarlığın tarihidir. Eli kanlı katiller bu gerçeği saklayamazlar, saklayamayacaklar. Katliamcılığı önlemek için kapitalist sistemi tarih sahnesinden silmek gereklidir. Zira kapitalizm barış altında da bir katliamlar düzenidir. Bu barbarlık sistemini yıkacak ve yerine tüm insanların özgürleşeceği bir düzeni kuracak tek güç ise proleteryanın devrimci gücüdür.

Asya pazarında artan rekabet: Alman Tekelleri Saldırganlaşıyor

Bir dolar bugün sadece 1,38 Alman Markı ediyor. Bu, geçen yıl ile kıyaslandığında, dolar payında %25'lik bir rekor düşüşü ifade ediyor. Alman ihracat tekelleri durumdan rahatsızlıklarını dile getirmelerine rağmen, burjuva ekonomistleri ve bankerleri, doların değerinin sürekli azalmasının Alman ekonomisini ve ihracatını çok da fazla etkilemediğini açıkladılar. Zira Alman ihracatının yalnızca %10'luk bölümü dolarla işlem görüyor. İthal edilen hammadde fiyatlarının düşmesi nedeniyle enflasyonun da düştüğü ve böylece doların düşüşünün markın istikrarına katkıda bulunduğu söyleniyor.

Bu arada, bütün bu döviz çalkantılarının ardından, Almanya'da ve dışında bir başka tartışma başladı: Doların birinci uluslararası yedek para birimi pozisyonunun mark tarafından ciddi şekilde tehdit edilmesi. Bu süreç Alman hükümetinin ve Alman merkez bankasının politikasından görece bağımsız geliyor. Dört sene önce Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesiyle ivme kazanan Almanya'nın ekonomik ve özellikle politik olarak ön plana çıkması süreci, bugün artık Alman markının ön plana çıkmasında da somut ifadesini buluyor.

Döviz borsalarındaki çalkantiya bağlı olarak Alman markının ağırlığını gittikçe daha fazla hissettirmesini, Almanya'nın dünya dengelerini etkilemesinin bir göstergesi olarak değerlendirmek gerekiyor. Almanya, Körfez savaşı ve daha öncesine ait "çek defteri diplomasi"sinden bugün vazgeçmiş durumda. Ülkenin ağırlığı ve "sorumlulukları" gün geçtikçe artmakta. Alman tekellerinin dünyanın değişmekte olan dengelerine ayak uydurmasında SPD ve CDU/CSU gibi sermaye partileri üzerlerine düşeni yapıyorlar. Zaman zaman anayasaya veya şu ya da bu yönetmeliğe uygun düşme de tekellere hizmette kusur etmiyorlar.

Değişen dünyada değişen Alman emperyalist politikalarına bir kaç örnek şöyle sıralanabilir: Almanya; İngiltere, ABD ve İsrail'in muhalefetine rağmen, İran ile Avrupa Birliği ülkeleri içinde en fazla ticaret yapan ülke durumda. İran'la emperyalist-kapitalist sistem arasında bir köprü görevini üstleniyor. Alman tekellerinin sadık hizmetçisi başbakan Kohl, bu görevini layıkıyla yerine getiriyor. Almanya'nın İran'la ilişkileri yüzünden İsrail ile doğan tatsız durumlara aldırmıyor.

Almanya, Asya pazarından daha fazla pay kapmak için saldırgan bir ihracat politikasını

uygulamaya koydu. Kısa bir süre önce Endonezya diktatörü Suharto'nun Almanya'ya yaptığı ziyaretin iki ülke için de büyük sonuçları olacak. Alman ihracat tekellerinin Asya'daki payını artırmak için başbakan Kohl, son yıllarda tekrar tekrar Çin, Japonya, Endonezya, Tayvan ve Hongkong'a ziyaretler yaptı. Alman emperyalizmi Asya'da Kohl'un ifadesiyle "sağlam bir yer" edinmek istiyor.

Almanya'nın bu çabaları, ABD ve Japonya ile bölgede çetin bir rekabet ortamına girilmesi anlamına geliyor. Dolayısıyla, bu bölgedeki eski görece pasif ticaret pratiğinin de artık son bulduğuna işaret ediyor. Oysa, Alman tekelleri yakın geçmişte özgün ancak pahalı ürünler üretmek müşterilerin ayağına gelmesini beklerdi. Bu, Alman ticaret geleneğinin geride kaldığını Kohl, gelecek sene Endonezya'ya yapacağı yeni ziyaret ile açıkça ilan ederek, pekiştirecek. Almanya, eskiden olduğu gibi insan hakları ve çeşitli yaptırımlarla tehdit etme politikasını bir yana bıraktı. Örneğin; Suharto'nun Almanya gezisinde, Endonezya'nın sömürgeşi Doğu Timor'da yürüttüğü kirli savaş ve "insan hakları" gündeme gelmedi. Onun yerine peşin para kullanılacak ticari anlaşmalar imzalandı.

Alman tekelleri Endonezya'nın altyapısını gelecek on yılda yüz milyar mark harcanarak iyileştirmek için yapılan planlara iştahları kabarak bakıyorlar. Anlaşmalara göre, örneğin, Siemens şirketi Java'da kömürle çalışan elektrik santrali kuracak ve Alman Telekom şirketi Endonezya'nın (nüfusu 190 milyon) kurmak istediği dünyanın en büyük cep telefonu projesinde %25 pay sahibi olacak. ABB ve Audi şirketleri arasında birden fazla enerji santrali ve araba fabrikası kurmak üzere ön anlaşmalar yapıldı. Bunların yanı sıra, Endonezya 250 kişilik uçak imalatı (N-250 ismiyle) ve satışı için Almanya ile prensip anlaşması imzaladı. Resmi bildirgede yer almamasına rağmen, Almanya ile Endonezya arasında milyarlarca marklık bir dizi başka alışveriş ve ticari anlaşmalar yapıldığı da biliniyor.

Çeşitli ülkelerin emperyalist tekelleri, birbirinin pazarlarını kapmak için, eskiden varolan soğuk savaş disiplini ve sözde insan hakları gibi sınırlamalar bugün artık gerekmediği için, daha bir saldırgan hale geldiler. Nitekim Alman tekelleri, kendi ekonomik güçlerini de azami şekilde kullanarak, özellikle Asya pazarından daha fazla pay almak için hummalı bir faaliyet yürütüyorlar.

M. Abu Jamal'in katli durduruldu:

Düzen muhalifi siyah gazeteci Abu Jamal 12 yıldır ölüm hüccesinde!

Düzen muhalifi siyah gazeteci Mumia Abu Jamal'in 17. Ağustos'ta öngörülen katli ertelendi. Fakat bu ABD'nin ırkçı-beyaz terör aygıtlarının peşinen vermiş oldukları iğrenç ve tamamıyla politik infaz kararına karşı tavır

ABD'de Beyaz Olmayanların, Düzen Muhaliflerinin Yaşama Hakkı Yoktur!

geliştirmenin yakıcılığına geçersiz kılıyor.

Jamal'in davası bir kez daha ırkçı ABD kapitalizminde ölüm cezasının ne anlama geldiğini gözler önüne serdi. Bu, klasik köleliğin mirası, yani siyah tenli insanların insan olmadığı ve katlinin vacip olduğu kavrayışının, anti-siyah ırkçı ideolojinin dolaysız devamıdır.

Devlet infazlarının ABD terör aygıtlarınca özel bir toplumsal değeri vardır. Ölüm cezalarıyla çalışan sınıflar ve sömürülen kesimler sindirilmek ve bastırılmaktadır. Ölüm cezası, ilkel dönemlerin vahşetini modern kapitalist devletin fütursuz aygıtının hizmetine sunmaktadır. Ölüm cezası sembolik bir anlam taşıyorsa eğer bu

şudur: "Devlet kimin yaşayıp kimin öleceğine, hangi insan yaşamının gereksiz olduğuna karar verir". Ve bu, ABD kapitalizmi için öncelikle beyaz olmayanların, devlet karşıtı ve ilericiilerin yaşamlarının gereksiz olduğu anlamına gelmektedir. Amerikan egemen sınıfı için terör, kendi karşıtlarına karşı ırkçı sınıf egemenliğinin bir yanıtıdır.

Artan ölüm cezaları ve infazlar ABD'de keskinleşen devlet saldırganlığının bir boyutudur. Abu Jamal'in infazının istenmesinin de gösterdiği gibi, ABD'de toplumsal muhalefet çoğunluğu siyah olan işçi-emekçi kesimlerde mayalandıkça, kapitalist egemenler de kana giderek daha fazla susayacaktır.

Bu kez ihanete geçit yok!

Çalışan sınıflar 5 Nisan kararlarıyla birlikte sermayenin yeni bir toplu saldırısıyla yüzyüze kaldılar. Bu saldırı bir yılı aşkın bir süredir kesintisiz olarak sürüyor. Saldırıdan en çok etkilenen doğal olarak işçi sınıfı oldu. Zamlar, toplu tensikatlar, sıfır sözleşme dayatmaları, kazanılmış hakların gaspı ya da budanması ve nihayet, çok yönlü sonuçları olan özelleştirme saldırısı ile, bunalımın faturası işçilere ödettiler, ödetiliyor. İşçilerin hak arama eylemleri, grev ve direnişleri ise, gitgide daha açık bir biçimde polis ve jandarma terörüyle karşılanıyor.

5 Nisan'la başlayan ve ağırlaşarak süren bu saldırıyı püskürtmek, daha en başından itibaren onun karşısına kararlı bir tavırla çıkmakla olanaklıydı. İşçi sınıfı bunu başaramadı. Sendika bürokrasisinin inisiyatifi kırılmadan, ihaneti boşa çıkarılmadan başarılamazdı da. Komünistler 5 Nisan'ı izleyen ilk değerlendirmelerinde, son derece açık bir biçimde, "sendika bürokrasisinin denetimi parçalanmazsa eğer, ortaya koyacağı tüm enerjiye rağmen sınıf hareketini kesin bir başarısızlık beklemektedir" demişlerdi. Geride kalan 16 ayda yaşanan yazık ki bu oldu.

Türk-İş yönetimi her zamanki hain rolünü oynadı. 5 Nisan'ı izleyen günlerde kendiliğinden patlak veren işçi eylemlerini büyük bir ustalıkla yatıştırdı ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırılarına aylar boyu sessiz kaldı. Dahası kendisine yaraşır bir hain tutumla, "ülke çıkarları için işçi kesiminin fedakarlığı" demagojisiyle bu saldırıyı meşurlaştırmaktan da geri durmadı. Böylece sermaye, başlattığı yeni saldırının ilk döneminde görülmemiş bir kolaylık yaşadı.

20 Temmuz genel eylem kararı bunun ardından geldi. İşçilerin artan hoşnutsuzluğu ve taban basıncı, Türk-İş bürokratlarını böyle bir kararı almak zorunda bıraktı. Bunun ciddi-yetten yoksun yasak savma bir karar olduğu daha başından belliydi. Eyle-

min ne hedefleri, ne talepleri, ne şiarları, ne sınırları ve hatta son ana kadar ne de biçimi belliydi. O güne kadar işçileri aylar boyu oyalayarak sermayeye görülmemiş bir hizmette bulunanlar, bu kez de her bakımdan hazırlıksız bir eylemi aniden gündeme getirerek işçileri büyük bir açmazla yüzyüze bıraktılar. Tüm mücadele isteklerine ve öfkelerine rağmen işçiler, derin bir güvensizlik duydukları bürokratların eylem çağrılarına çok sınırlı bir karşılık verdiler. Var olan güvensizliği ve önderlik boşluğunu devrimci güçler de dolduramayınca, 20 Temmuz eylemi çok sınırlı bir başarı sağladı. Dolayısıyla işçi hareketinde yeni bir çıkışın başlangıç noktası olamadı. Sermaye ve onun hükümeti, işçilerin istemlerine ve öfkelerine aldırmayarak saldırı çizgisini pervasızca sürdürdü.

20 Temmuz'u tam da düşündükleri doğrultuda boşa çıkaran Türk-İş ağaları 26 Kasım Ankara yürüyüşüne kadar yeni bir sessizliğe büründüler. 26 Kasım yeni bir öfke yatıştırıcı eylem olarak düşünülmüştür. Ağaların kendi açıklamalarına göre 30 bin işçi bekliyorlardı. Oysa Ankara'nın sokaklarını 130 bin işçi doldurmuştu ve işçiler meclise yürüme kararlılığına sahiptiler. Bayram Meral bunu yapmadan gösteriyi dağıtmaya kalkışınca işçilerin "satılmış başkan" haykırıları eşliğindeki öfkesinden onu sığındığı polis kurtarabildi. 26 Kasım Ankara yürüyüşü, görünürdeki tüm eylemsizliğe rağmen gerçekte işçilerin öfke ve mücadele isteği ile dolu olduklarını, fakat önderlik ve örgütlenme zaafından dolayı bunu sokağa ve alanlara taşıyamadıklarını son derece vurucu bir biçimde gösterdi.

Bugün Türk-İş yeni bir eylem takvimi açıklamış bulunuyor. Mezar-da emeklilik vb. nedenlerle yapılan bir kaç yerel girişim sayılmazsa, 26 Kasım'ı izleyen tam 7,5 aylık sessizlik süresinin ardından, hain bürokratlar nihayet yeni bir genel eylem kararı almak zorunda kaldılar. Oysa bu aynı süre içinde öteki emekçi katmanların gitgide genişleyen katılımıyla Türkiye

günden güne büyüyen yeni bir kitle hareketliliği dönemine girmişti. Gazi'de emekçiler onlarca şehit vererek günlerce direndiler. Kamu emekçileri 20 aralık, 20 Nisan ve 17-18 Haziran genel eylemliliklerini yaşadılar. Bir çok yerel işçi direnişi polis ve jandarmayla göğüs göğüse geldi. Türk-İş tüm bunlara gözlerini ve kulaklarını kapadı. Herhangi bir destek vermek için kılını kıpırdatmadı, işçilere herhangi bir çağrıda bulunmadı. Beri yandan ise, Kürt halkını hedef alan, halkın katliamdan geçirilmesine, binlerce köyün yakılmasına ve milyonlarca insanın zorla göç ettirilmesine dayanan kirli savaşı, şovenist kampanyalara omuz vererek desteklemekten geri durmadı.

Açıklamalarından da anlaşılacağı gibi, Türk-İş yönetimiminin açıkladığı yeni eylem planının, sermayenin işçi sınıfını ve emekçileri hedef alan genel saldırısına karşı bir içeriği yoktur. Sorun, yalnızca gündemdeki kamu işçileri toplu sözleşmeleri ile sınırlandırılmıştır. Burda bile, tıpkı geçmiş 20 Temmuz eyleminde olduğu gibi, işçilerin istemleri enflasyon oranında zam talebiyle sınırlandırılmıştır. Bu satılmışlar topluluğu yedi aydır başlamış bulunan ve 700 bin işçiyi ilgilendiren görüşmelere bu süre zarfında seyirci kaldılar. İşçileri direnmeye çağırmadılar. Ne zaman ki hükümet bunca değerli zamanı kazanmış olmanın da keyfiyle yüzde 5,4'lük zammı, yani bir tür sıfır sözleşme önerisini açıkça ortaya koydu, işte ancak o zaman bir şeyler yapmak ihtiyacı duydular.

Hükümetin % 150'lik enflasyon ortamında alay edercesine gündeme getirdiği komik zam önerisinin işçileri çileden çıkardığı bir sırada gündeme getirilen bu yeni eylem takvimi de, hareket noktası ve amacı bakımından 20 Temmuz'un bir benzeridir. Amaç bir kez daha hava boşaltmak, öfke yatıştırmak, yasak savma bir girişimle işçilerin genel eyleme isteğini geçiştirip boğmaktır. Nitekim dört aşamalı eylem planının halihazırda uygulanmış bulunan ilk iki aşaması (servislere binmeme ve "parti ziya-

retleri") bunu somut olarak da göstermiştir.

Bununla birlikte, bugünkü koşulların bir yıl öncesinden bir çok bakımdan farklı olduğu da bir gerçektir. Son 8-9 ayın kitle hareketleri yeni, toplumda geçmişten farklı bir atmosfer yaratmış durumda. Kuşkusuz işçiler de bu yeni havayı yakinen soluyorlar. Yerel direnişlerdeki kararlılık ve militanlaşma bunun somut bir göstergesidir.

Bu, bu kez 20 Temmuz'dan farklı bir sonucu elde etmek için uygun bir zeminin varlığı demektir. Açıklanan eylem planından geride 5 Ağustos Ankara mitingi ve 8 Ağustos "işe gelmeme" eylemi var. 8 Ağustos "işe gelmeme" eylemiyle 3 Ocak türünden bir "pijamalı soytarılık" tasarlanıyor. Bu son derece geri, pasif, etkisiz ve 3 Ocak'la da somut olarak görüldüğü gibi, hiç bir sonuç yaratmayan eylemle, hain bürokratlar işçi hareketindeki genel eylem isteğine yeni bir darbe vurmak istiyorlar.

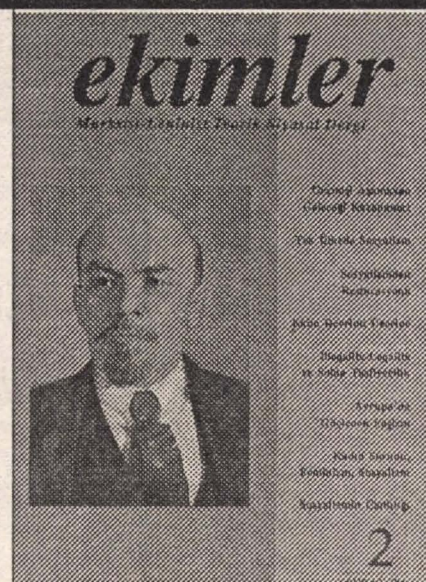
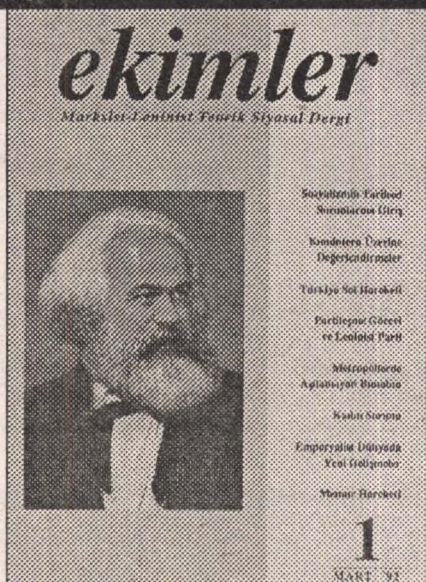
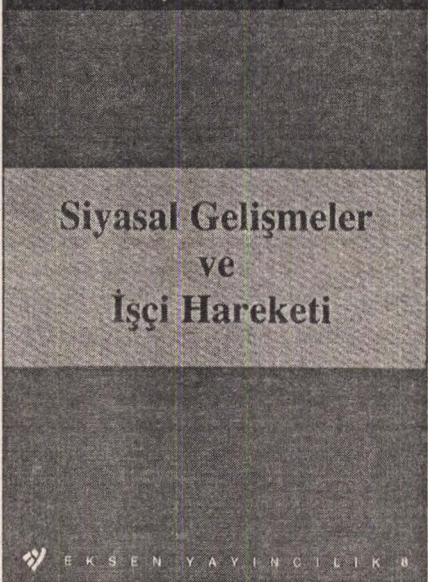
Bunu engellemek olanaklıdır ve bu olanak 5 Ağustos Ankara mitinginde saklıdır. Eğer Ankara mitingi katılım, coşku, kararlılık ve bürokratlara öfke bakımından gerekli gücü ortaya koyarsa, işçilerin eylem isteğini ve enerjisini geri biçimler içinde boğmak da haince planlandığı kadar kolay olmaz. 5 Ağustos başarısı, 8 Ağustos eylemini bizzat işyerlerinde iş durdurmak ve alanlara çıkmak biçimine dönüştürmeyi, hiç değilse büyük kentlerde bu doğrultuda belli bir başarıyı kolaylaştırır.

Devrimci ajitasyon şimdiden "8 Ağustos'ta fabrikalardan alanlara!" çağrısı üzerinde yoğunlaşmalıdır. 5 Ağustos mitinginde bu çağrı her araç ve yöntem kullanılarak işçi kitlelerine maledilmelidir.

İşçiler kendilerini toplu sözleşme pazarlıklarıyla sınırlandırmamalıdır. Bugün sermayenin iktisadi ve siyasi cephelede tüm çalışan ve ezilen kesimleri hedefleyen bir toplu saldırısı var. İşçi hareketinin bugünkü acil istemleri de buna göre şekillenmek durumundadır. Güncel hedef, bu istemler doğrultusunda sermayeye geri adım attırmak, bunalımın faturasını kapitalistlere ödetmek, temel hak ve özgürlükler alanında mevziler elde etmek ve Kürdistan'daki kirli savaşı geriletmektir. İşçiler bu doğrultuda kamu emekçileriyle, kent yoksullarıyla ve özgürlüğü için direnen Kürt halkıyla güç ve mücadele birliği içine girmelidirler.

17-18 Haziran çıkışı, kamu emekçilerinin bir genel eyleme ne kadar hazır olduklarını somut olarak göstermiştir. 5 Ağustos yürüyüşü ve 8 Ağustos eylemi aynı potansiyelin işçi sınıfı saflarında da var olduğunu somut olarak gösterirse, bu "İşçi memur elele genel greve!" sloganının pratik anlamda yeniden güncelleşmesi anlamına gelecektir. Komünistler güncel faaliyetlerini bu perspektifle yürütmelidirler.

EKSEN Yayıncılıktan... EKSEN Yayıncılıktan... EKSEN Yayıncılıktan... EKSEN Yayıncılıktan...

● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90 ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara:** İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye Tel: 0 (312) 229 40 19 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

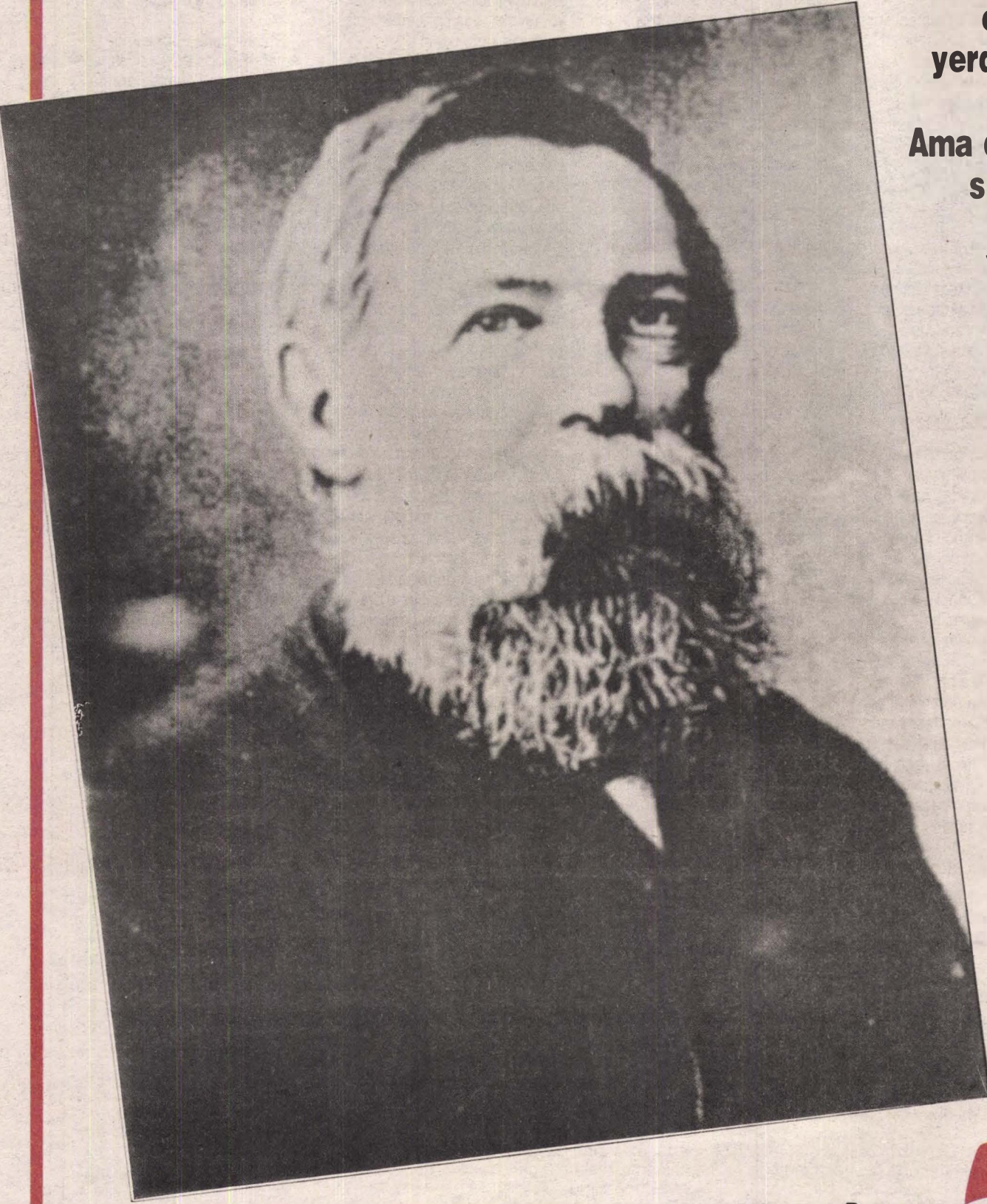
**Bilimsel sosyalizmin iki kurucusundan biri,
F. Engels 100 yıl önce, 5 Ağustos 1895'te öldü.**

Ustanın Çekici Ellerimizde

(...)

Bu yürekli demircinin
örsteki çekiç sesi artık
iştirilmeyecektir.
Usta işçi yıkıldı; Güçlü
ellerinden düşen çekiç
yerdedir ve belki de orada
uzun süre kalacaktır;
Ama onun döverek yarattığı
silahlar yerli yerindedir,
sağlam ve pırıl pırıl.
Yeni silahlar yaratmak
çoğumuza
vergi değilse de,
en azından, hepimiz
üzerimize düşeni
yapmalıyız.
Bize teslim edilen
silahları paslanmaya
bırakmamalıyız;
ve bu silahlar,
ancak böyle
davranmakla
bize zaferi
sağlayacaktır
ve onun için
yapılmışlardır.
(...)

Éléonor MARX

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

